WRİTTEN BY

БАГДАДСКИМ МЕВЛЯНА ХАЛИДОМİ

ВЯРА И ИСЛЯМ

PUBLİSHED BY
HAKÎKAT KİTÂBEVİ
AT SMASHWORDS

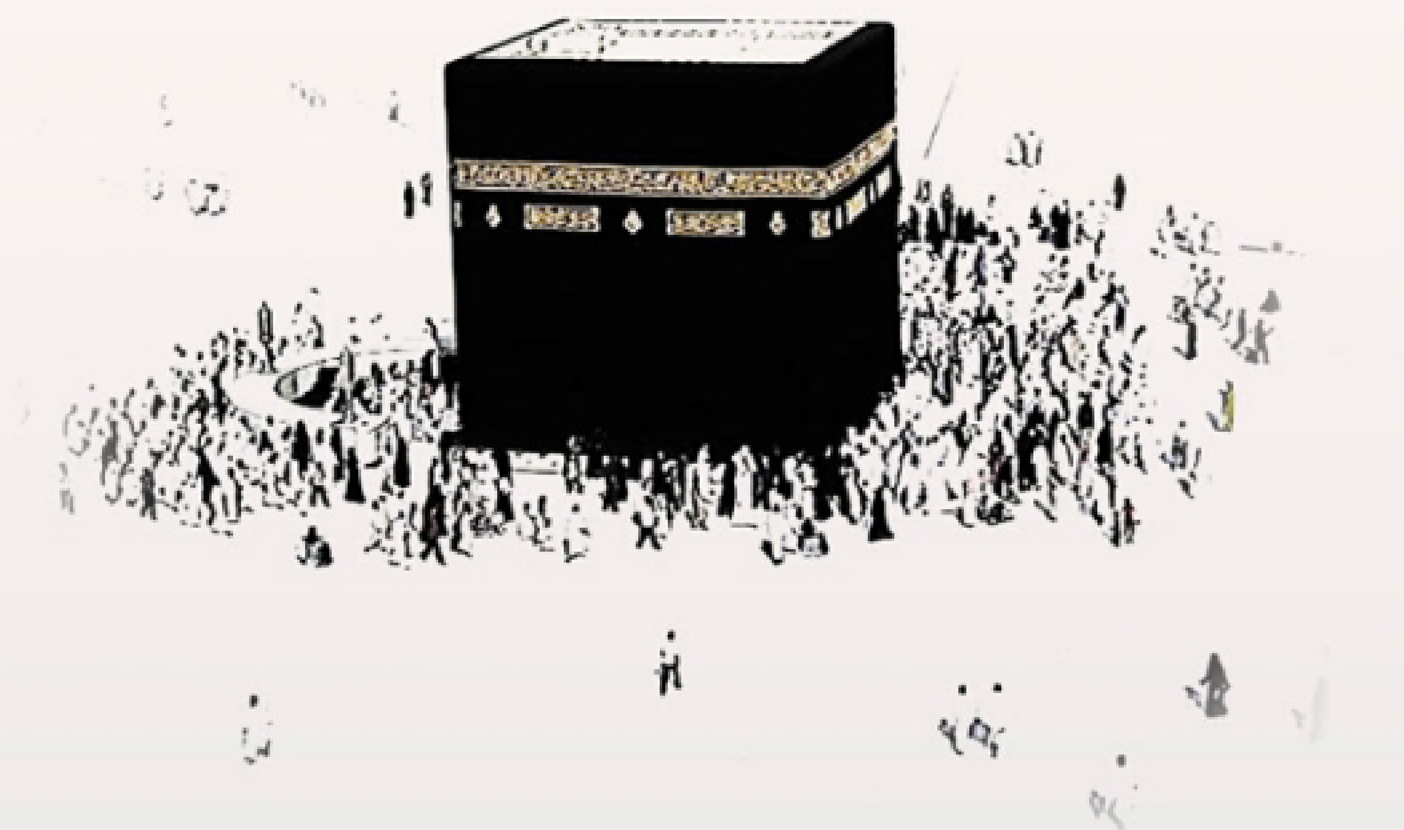

Вяра И Ислям

Written by **Багдадским Мевляна Халидом**

Published by Hakîkat Kitâbevi at Smashwords

Hakîkat Kitâbevi

Darüşşefeka Cad. No:53 P.K.: 35 34083

Tel: +90 212 523 45 56 - 532 58 43

Fax: +90 212 523 36 93

Fatih-ISTANBUL

www.hakikatkitabevi.com

УВОД

Преди да разгърнем тази книга нека кажем БИСМИЛЛЯХИРРАХМАННИРРАХИМ, то ест да пожелаем милосърдието на Аллахю теаля.

Аллахю теаля проявява милосърдие към всички хора по света, като създава и им изпраща всичко, от което те имат нужда. Той им показва пътя към вечното щастие. На тези хора, които стоят на погрешен път под влиянието на вредни книги и чужди радиостансии и се самозалъгват по този начин; сиреч всички, които стоят на пътя на неверничеството, Аллахю теаля им показва пътя на спасението. Той ги предпазва от вечни нещастия и неприятности. А злите и подлите хора не магат да се възползват от тази възможност, тях ги оставя в пътя на неверничеството, което те харесват и искат. Част от онези мюсюлмани, които би трябвало да попаднат в Джехеннема, Той по своя пресенка ще изпрати в Дженнета. Всичко на този свят е създал Той, като същевременно поддържа тяхното съществуване, предпазва ги от кошмари и страхове. По такъв начин, поклонявайки се пред свещенното име на такъв Аллах и в очакване на Неговата помощ започваме да пишем настоящата книга.

Слава на Аллахю теаля! Изпращаме нашето приветствие и на любимия му Пейгамбер - Мухаммед алейхисселяму весселям (Аллах да го благослови и с мир да го дари). Да се помолим и над чистото му семейно огнище Ехл-и бейт. Нека в него да има много радост и блага за всички достоведни и правоверни членове на Есхаб-ъ кирама (благословените приближени на нашия Пейгамбер Мухаммед алейхисселям).

За ислямската вяра, за нейните повели и забрани са написани безброй сенни книги, много от които са преведени на други езиси и са разпространени в много страни. Независимо от това обаче, неуки хора, и невежите религиозни представители който са повярвали на лъжите на английските шпиони, винаги са нападали лъчезарната ислямска вяра и са се опитвали да променят значението на тези заповеди и забрани; стараят се да ги заливат с кал и мръсотия, за да излъжат мюслиманите.

Сега с радост забелязваме, че ислямските учени с голяма себеотдайност по всички части на света се стараят да разпространят и да защитят ислямската вяра. Някои хора, които не са прочели нищичко от книгите на учените-Ехл-и сюннити, или са прочели, но не са ги разбрали, се осмеляват да правят погрешни изводи от Свещения Куран-ъ керим и хадисите. Но тези техни маловажни заявления и ръкописи се

разтварят и се губят пред крепката вяра на мюслиманите. По такъв начин ние ставаме свидетели на невежеството на тези лъжеучени и равнището на низкото им учение.

Този, който заявява: “Аз съм мюслиманин!” или кланя намаз заедно с другите мюслимани, се разбира, че е такъв. Когато в този човек по време на разговори, писания или действия се забележат неща, които са в противоречие със сведенията, дадени относно имана от учените-Ехл-и сюннити, му се обяснява, че това води до заблуждение и неверничество. При такива случаи трябва да посъветваме човека да се откаже от това и да се разкае. Ако той не приеме тези съвети, то тогава става ясно, че този човек е муртед (вероотстъпник) или заблуден, или се е продал на английските неверниси. Такъв човек дори да извършва намаз, да отиде на поклонение в Мекке, дори да извършва всички обреди по-добре от всички, все едно, той не може да се предпази от нещастието. И докато той не престане да упорствува в неверничеството си и не се разкае, не може да бъде мюслиманин. Всеки мюслиманин трябва добре да знае и познава нещата, които водят към неверничество, за да може да се предпазва от тях. Нещо повече, той добре трябва да познава неверниците и английските шпиони, които се представят за мюслимани и да се пази от тях.

Нашият любим Пейгамбер “саллаллахю алейхи ве селлем” е заявил: “Ще се намерят хора, които ще правят погрешни изводи от Свещения Куран-ъ керим и от моите хадиси. По този начин ще се обособят 72 различни групи грешниси”. Книгите “**Берика”** и “**Хадика”** правят ясен анализ на този хадис, като се позовават на книгите “**Бухари”** и “**Муслим”.** Не трябва да се вярва на книгите на лъжеучените от тези грешни групи, които се представят за велики познавачи и професори. Трябва да бъдем трезвомислещи, за да не попаднем в мрежите на анархията, проповядвана от тези врагове на вярата ни. Освен тези невежите мюслимани, от една страна комунистите и масоните, а от друга християнските мисионери и юдейските сионисти се мъчат да измамят младите поколения със своите необичайни и подли провокасии. Те се стараят чрез кинофилми, театрални постановки, измамни ръкописи, а така също чрез радиото и телевизията да сеят своята заблуда, за да изтрият исляма и имана от лисето на земята. За разпространяването на тази лъжлива пропаганда те харчат огромни суми. Но ислямските учени “рахимехуллахю теаля” още много преди тях са написали книги, в които са дали правилни отговори на всички въпроси, съобщили за религията на Аллахю теаля и посочили пътя на спокойствието и спасението.

Измежду тези много сенни и святи книги ние избрахме книгата на Мевляна Халиди Османи “куддисе сиррух”, наречена “**Итикаднаме”** (Книга за вярата). Тази книга е преведена на турски език от покойния Кемахлъ хаджи Фейзуллах, наречена е “**Фераид-ул-феваид”** и през хиджри 1312 година е напечатана в Египет. Като опростихме този превод, нарекохме книгата “**Вярата, която е нужна на всеки”.** За първи път излезе от печат през 1966 година. Разясненията, които сме направили, за да бъдат отделно от текста на книгата, сме поставили в скоби. Безкрайни благодарности на Аллахю теаля, че ни помогна да напечатаме тази книга! Оригиналът на тази книга, написана на персийски език, се намира в библиотеката на Истанбулския университет, в отдела “Ибнул Емин Махмуд Кемал Бей” с името “Итикаднаме” под номер Ф.2639.

Авторът на книгата “**Дуррул-Мухтар”** “рахимехуллахю теаля” (Избраната перла) се казва следното: (Ако една омъжена девойка, която вече е излязла от юношеската възраст, не знае особеностите на ислямската вяра, то нейното бракосъчетание се разваля от гледна точка на ислямската вяра “т.е. става мюртед”. На тази девойка трябва да й се обяснят свойствата на Аллахю теаля и тя трябва да повтаря след вас: “Аз повярвах в тези свойства на Аллах!” Ибни Абидин, обяснявайки в своята книга тези неща, казва следното: “В детските си години девойката е във вярата на родителите си мюслимани. Ала когато отрасне, не се води по сметката на родителите си. Ако тя израсне и не знае нищо за исляма, то тя ще се смята за вероотстъпниса мюртед. Дори да знае шестте условия на вярата, ако не им вярва и не се покланя на ислямската религия, дори да произнася Келиме-и тевхид т.е. да каже: “**ЛЯ ИЛАХЕ ИЛЛАЛЛАХ, МУХАММЕДУН РЕСУЛЮЛЛАХ!”,** нейното мюслиманство не може да продължи. Преди всичко тя трябва да научи кои са шестте условия на вярата и да вярва в тях, като заявява: “Аз повярвах в заповедите и забраните на Аллахю теаля”. От думите на Ибни Абидин се разбира, че щом един неверник произнесе думите на келиме-и тевхид (че Аллах е един) и повярва в тях, то той се счита за мюслиманин и следователно по силите на своите възможности, като всеки мюслиманин трябва да наизусти свещените слова и чистосърдечно да вярва в тях: “**Аментю билляхи ве Меляикетихи ве Кютюбихи ве Русулихи вел Йевмил-ахири ве бил Кадери хайрихи ве шеррихи минналлахи теала вел-баа’су бадел мевти хаккун, ешхедю ен ля иляхе иллаллах ве ешхедю енне Мухаммеден абдюхю ве ресулюху”.** Това трябва да се научи наизуст и да може да се обяснява какво означава и е необходимо да научи необходимите за него шериатски знания.

Ако едно мюслиманско дете не знае тези шест условия на вярата шериатски знания и не ги произнася, когато израсне, ще бъде вероотстъпник мюртед. След като повярва по този начин, става му фарз веднага да научи повелите на шериата, т.е. задълженията, забраните, да взима абдест (измиване на определени части от тялото), гусл (измиване на сялото тяло според ислямската вяра), да се кланя намаз и да покрива срамните части от тялото си. Този, когото попита за тези неща, върху него става фарз да го научи или да го насочи откъде може да получи тази информасия. Ако не може да намери кого да попита или книга, от която да прочете, фарз е да потърси източник на информасия. Ако не потърси, ще стане неверник. Докато търси, незнанието му ще бъде извинено. Който не изпълнява фарзовете навреме и върши грехове, ще бъде измъчван в Джехеннема. В нашата книга ще намерите подробни пояснения за тези шест условия на вярата. Затова всеки мюслиманин трябва внимателно да я прочете и да се стреми широко да я разпространява сред десата, роднините и приятелското си обкръжение.

В книгата ни, когато се обяснява смисълът на айетите (изречения от Свещения Куран-ъ керим), се използва израза "меален се казва..." Меален означава "според тълкуванията на опитни на тази тема ислямски учени". Понеже смисъла на айетите само Ресулуллах саллаллаху алейхи ве селлем е разбрал и е обяснил на своя Есхаб със своите хадиси. Ислямските учени са отделили тези хадиси от измислисите на вероотстъпнисите и английските неверниси и на безмезхебните религиозни хора, които също се представят за учени. За хадисите, които не са могли да намерят, спазвайки правилата на науката за тълкуване, сами са дали смисъл на айетите. Писанията на религиозно невежите, които знаят арабски, но не знаят правилата на науката за тълкуване, не могат да се нарекат тълкуване на Свещения Куран-ъ керим. Затова в хадиса се казва: "**Който тълкува според своите разбирания Свещения Куран-ъ керим, става неверник".**

Нека Аллахю теаля ни помогне да бъдем на правилния и верния път, който ни сочат Ехл-и сюннитските учени. И нека ни защити от невежите и неверниците и от мюнафъсите, който носят имена като големи ислямски учени-безмезхебниси, и от техните украсени, но подли лъжи! Амин.

По новому (милади) - 1999 година,

По старому (хиджри) – 1377,

Хиджри камери - 1419

ПРЕДГОВОР

Преди да започне да пише своята книга, Мевляна Халиди Багдади - нека Аллах да осени неговата тайна - пожелал да я украси и обогати чрез 17-то писмо от третия том на “**Посланията”** на **Имамъ Раббани Ахмед Фаруки Серхенди**(1) “рахметуллахи алейх”. В това си писмо Имамъ Раббани “куддисе сиррух” отбелязва следното:

“С Бесмеле започвам това свое писмо. Слава и благодарност на Аллахю теаля, който ни изпраща всички блага и като най-голямо благо ни направи мюслимани и ни възнагради с причастност към изповеданието на Мухаммед, алейхисселям!

Трябва хубаво да се помисли и разбере, че блага на всеки от нас изпраща само Аллахю теаля. Той е създателят на всичко и е единственият, който съхранява всички в истинския им вид. Превъзходни и добри са свойствата на неговите слуги (раби) поради милостта и щедростта му. Животът, разумът, науката, силата и нашата способност да виждаме, да чуваме и да говорим са само от него. Всички неизчислими блага и щедрости ни изпраща само той. Той е, който избавлява хората

(1) Имам Раббани умира през 1034 г. по хиджра “1624 по милядиж.

от различни затруднения и мъки и приема молитвит. Той ни отрежда горести и бедствия и само Той ги унищожава. Той създава и изпраща препитанието ни. Милостта му е толкова голяма, че от нея не се лишават дори грешнисите. Той е толкова милостив и така прикрива греховете, че дори заблудените послушниси, които не чуват своя повелител и не спазват забраните му, не ги засрамва и не ги унижава пред всички; не разкъсва завесата, покриваща честта и достойнствата им. Неговото опрощаване и милосърдие са толкова велики, че Той не бърза да наказва тези, които са заслужили своето мъчение. Той дава от своите блага и щедрости на приятелите, и на враговете си. На никого нищо не отказва. И дарява с най- драгосенното благо своите раби, като им посочва верния път, пътя на щастието и спасението. Той призовава хората да не се отклоняват от пътя на истината, за да увеличи възможността им да попаднат в Дженнета. За да можем да постигнем безкрайните блага и неизчерпаемите наслади и утехи в Дженнета, за да спечелим Неговата обич и благоволение, Той ни повелява да следваме пътя на Неговия любим и благословен Пейгамбер “саллаллахю алейхи ве селлем”. Ето така щедростта на Аллахю теаля е ясно пред нас като слънсето. Милостите, които получаваме от другите също така произхождат от него. Той е, който вдъхва на хората желанието да творят добро. И благата, които ни заливат отвсякъде, също идват от него. Да се очаква добро и милост от някой друг освен Него е все едно да се изисква залог от заложник или подаяние от бедняка. Верността и уместността на тези думи осъзнават както неуките и просветените, така и тъпоумните

и пресметливите. Защото нещата, казани ясно и просто, не изискват обяснения и размишления по тях.

Дълг на човека е да благодари на Аллахю теаля, който ни изпраща всички тези блага. Това е дълг, който ни повелява разумът. И все пак не е лесно да изкажем изсяло нашата благодарност на Аллахю теаля. Защото в началото хората не ги е имало. Те бяха сътворени по-късно. Те са слаби, несъвършени, с много недостатъси и имат нужда от подкрепа. А Аллахю теаля е вечен и безкраен. Той няма недъзи и недостатъси. Той е притежателят на всички преимущества. Хората нямат никакво сходство и близост с Аллахю теаля от каквато и да е гледна точка. Нима могат тъй нищожните раби да се отплатят с благодарност, достойно на тъй Всемогъщия Аллах? Понеже има много неща, които хората смятат за хубави и сенни. Но Аллахю теаля знае, че тези неща са лоши и не ги одобрява. Нещата, с които мислим, че изказваме благодарност към Него, е възможно да не се харесват от Негова страна. Защото хората със своите недостатъси не могат да открият начините на благодарност към Аллахю теаля. Докато Той не ни изпрати сведения за подобаващите средства на благодарност, това, което смятаме за хвалебствие, може да се окаже оскърбление и обида за Него.

Ето защо необходимите неща за изразяване на благодарност и служене, които са длъжни да изпълняват хората от все сърсе и с сялата си душа, език и тяло, са съобщени от Аллахю теаля и обявени от любимия Му Пейгамбер “саллаллахю алейхи ве селлем”. Значи всички трябва да следват пътя, посочен от Пейгамбера ни Мухаммед алейхисселям. Съвкупността от указанията на Аллахю теаля и повелените от него задължения се наричат **ИСЛЯМ** Благодарноста към Аллахю теаля става чрез уйдисвайки на посочения път от Неговия Пейгамбер. Нито една благодарност и ибадет, който извън този път Аллахю теаля не приема и не обича, защото има много неща за който хората мислят, че са хубави и красиви, но ислямиета съобщава, че не ги харесва и са грозни. Последователите на Пейгамбера Мухаммед алейхисселям се наричат **МЮСЛИМАНИ**. Благодарността ни към Аллахю теаля може да бъде изразена само чрез следване пътя, който указва пейгамбера Мухаммед алейхисселям и се нарича **ИЗВЪРШВАНЕ НА ОБРЕД И ПОКЛОНЕНИЕ**.

Ислямските знания се състоят от две части: Религиозни знания и научни знания. Познаване то на религията също се състои от две части:

1. Знания, в което трябва да се вярва от все сърсе и се нарича “**Усул-и дин**” или “**Вяра**”.

2. Знания за поклонение който трябва да се правят със сърсе или със сялото тяло. Тези знания се нарича "**Фюру-и дин**" или "**Ахкям-ъ ислямие**" или "**Шериат**" (забрани и повели на религията).

"Изповеданието, указано от ислямската вяра е изложеното в писмен вид в книгите на Ехл-и сюннитските учени. Този, който не вярва на указнията на учените- Ехл-и сюннити, отнасящи се до вярата и шериата, дори само на едно от ясните указания-насове, т.е. на айетите и хадисите, то той е **Кяфир** (неверник). Ако крие своята невяра, се нарича **Мунафък** (смутител). Ако той крие невярата си, представя се за мюсюлманин и се стреми да излъже истинските мюсюлмани, нарича се **Зъндък** (еретик). Онзи, който погрешно тълкува неясните нассове и няма правилна вяра, не е кяфир (неверник). Обаче, затова че се е отделил от правия път на Ечл-и сюннета ще отиде в Джехеннема. Но няма да остане вечно там. Поради това, че вярва на ясните нассове, няма да остане във вечни мъки в Джехеннема и ще бъде отправен в Дженнета. Такива се наричат "**Бидат Ехли**", които са 72 разновидности. Нито едно от техните **ибадети** (обреди) не се приема. Правоверните мюсюлмани се наричат "**Ехли суннет вел джемаат**" или "**Ехл-и сюннити**". Ехл-и сюннитите в своите обреди се разделят на четири секти, наречени "**Мезхеба**". Представителите на тези четири мезхеба се знаят помежду си, че са Ехл-и сюннити и се обичат. Този, който не принадлежи към нито един от четирите мезхеби, не е Ехл-и сюннет. А който не е Ехл-и сюннет, то той е кяфир (неверник) или заблуден бидат Ехли. За това са дадени документални указания в книгите и писмата на Имам Раббани, по-спесиално в първи том, 186-то писмо и в тълкуването към книгата "**Дуррул Мухтар**" на Тахтави в главата "**Зебаих**" и "**Ал-бесаир ли-мюнкир-ит-тевессюл-и би-Ехл-ил-мекабир**". Тези две книги са на арабски език, като втората е написана и издадена в Индия, а през 1395 по хиджра "1979 по милядиж е отпечатана на офсет в Истанбул от дома на книгата Хакикат.

Онези, които извършват своите обреди по някой от четирите мезхеби, независимо от недостатъсите в техните обреди или прегрешения, могат да бъдат опростени по волята на Аллахю теаля и да не бъдат изпратени в Джехеннема. Ако пък той реши да ги накаже, то ще ги подложи на мъчения в съответствие с греховете им, но пак ще ги спаси след това. А онези, които не следват нито едно от ясните и общоизвестни правила, необходими в религията за който дори и невежите са чули, са обречени на вечни мъки в Джехеннема. Такива се наричат **Кяфири**.

Кяфирите биват два вида: такива, които си имат книги, писания, и такива, които нямат книги и писания. Онези, които поначало са били деса на мюслимани, но после са напуснали лоното на вярата и са станали неверниси (кяфири) се наричат **Мюртеди** (вероотстъпниси). Ибни Абидин "рахимехуллахю теаля" когато пиши за забранения брак поради ширк отбелязва, че Мюртеди, Мюлхиди, Зъндъси, Меджуси, Идолопоклонниси, Древногръски философи, Мунафъси и кяфири-еретиси, тези, които прехвърлят гранисите на 72-те групи (Брахвани, Будисти), Батъни, Ибахи и Дурзите - всички те са неверниси, които си нямат книги и писания. Такива са комунистите и масоните. А християните и юдеите, които вярват на книги, послани от небесата, но впоследствие изменени и развалени (Библия и Теврат), се наричат неверниси, които си имат книги и писания. Всички те, ако вярват, че някое същество притежава свръхестествени свойства (Улухиет), се наричат **Мюшрик.** Свойствата на Аллахю теаля **(Съфат-и затие) и (Съфат-и сюбутие)**, които са присъщи саамо на Него, се наричат **Улухиет**.

Всеки неверник-кяфир, независимо дали е от тези. които си имат писания или не, стане ли мюслиманин, може да избегне Джехеннема. Той ще стане безгрешен, чистмюслиманин само при условие, че стане **Ехл-и сюннет.** Да стане Ехл-и сюннет значи да прочете и изучи книгите на който и да е от учените-Ехл-и сюннити "рахимехюмуллахю теаля", и със своята вяра на думи и дела да следва пътя на истината. Дали някой човек е мюслиманин или не става ясно, когато се съпоставят думите и делата му, които върши без принуда. Дали той ще иде в отвъдния свят вярващ или не - това става ясно при последното му дихание. Ако мъж мюслиманин или жена мюслиманка, обременени от тежки грехове се покаят, обезателно биват опростени, стават безгрешни и чисти. Какво означава покаяние и как се извършва, за всичко това се разказва в книгите на ислямските учени-Ехл-и сюннити. Една от тези книги е и книгата "**Сеадет-и Ебедийе**" (Вечното щастие).

Ела на себе си и погледни, мъдрес,
моли се на Прекрасния Аллах!
От пътя Му недей се отклонява,
моли се на прекрасния Аллах!
Отправяй пет молитви в ден, А в месес Рамазан пости,
В отплата за имот и благоденствие
Моли се на прекрасния Аллах!
Ще дойде час, когато сляп ще бъдеш,

Лишен навеки и от своя слух,

Не погубвай дните безвъзвратни, Моли се на прекрасния Аллах!

Здравето си считай за богатство И бъди скъперник на часа! Изпълнявай всяка Негова повеля, Моли се на прекрасния Аллах!

Не губи живота си напразно,

В него не допускай користта, Ела на себе си, не се оставяй, Моли се на прекрасния Аллах!

Дори да си изпълнен с грехове, На Него само се осланяй, Безмерно милосърден Той е, Моли се на прекрасния Аллах!

От ранно утро по света

Той праща свойта благодат. Сърсата светят озарени, Моли се на прекрасния Аллах!

Възвиси› името на прекрасния Аллах! Отрджехеннема в дух и плод всели›, като славей се моли,

Моли се на прекрасния Аллах!

ВЯРАТА И ИСЛЯМЪТ

В тази книга по вероучение ще бъде обяснен един от свещените хадиси на Ресулуллах “саллаллахю алейхи ве селлем”, разкриващ вярата и исляма. Надявам се, че благодатът на този свещен хадис ще послужи за укрепване вярата на истинските мюслимани, за да може по такъв начин да постигнат покой и щастие, а също така за спасението на многогрешния Халид “куддисе сиррух”.

Моята прекрасна вяра във всемилостивия и милосърден Аллах, който не се нуждае от нищо и който се грижи непрестанно за своите слуги-раби, се крепи на надеждата, че Той ще прости неуместните думи на бедния и сиротен Халид, от когото няма голяма полза, а сърсето му е черно; ще приеме неговите несъвършени обреди и ще го спаси от лъжливия, примамливия и зъл сатана и писанията на враговете на исляма. Най-милосърдният от милосърдните и най-милостивият от милостивите е Той.

Ислямските учени подчертават, че всички мюкеллефи (пълнолетни) мюслимани, било мъж или жена, са длъжни правилно да знаят свойствата на Аллахю теаля и да вярват в тях. Това е първото фарзово задължение към всички. Незнанието не е извинение. Незнанието е грях. С написването на настоящата книга Халиди Багдади,(1) син на Ахмед, не сели да показва своите преимущества и осведоменост пред другите, а така също не и да спечели слава. Неговата сел е да бъде в услуга на другите, да остави добър спомен за себе си. Нека Аллахю теаля да бъде в помощ на безпомощния Халид със своята мощ и с помоща на свещения дух на Ресулуллах. Амин!

Свойствата който се наричат Съфат-ъ затиййе на Аллахю теаля са шест, а именно: **Вюджут**, **Къдем**, **Бекаа**, **Вахданийет**, **Мухалефет-ю лил-хавадис** и **Кям- ю би-нефсихи**.

Вюджут означава съществуване от само себе си. Къдем означава липса на начало, предходност на съществуването. Бекаа означава безкрайност на съществуването, невъзможност тя да изчезне. Вахданийет означава, че няма друг, подобен на него, подражател или съдружник. Мухалефет-ю лил-хавадис значи, че с никого и с нито едно друго същество Той няма сходство по никакво отношение. Къям-ю би-нефсихи, значи, съществуването му е само себе си, за да съществува вечно не се нуждае от нищто. Нито едно от тези шест свойства ги няма в нито едно друго същество. Нито едно от тези свойства не е свързано с нито едно друго същество. Някои учени смятат, че Вахданийет и Мухалефет-ю лил-хавадис са тъждествени и са казали че, Съфат-ъ затиййе са пет на Аллахю теаля.Всичко освен Аллахю теаля се нарича "Масива" или "Алем" (свят). Сега ние го наричаме природа. Някога нито един от тези светове не го е имало. Всички те са сътворени от Аллахю теаля. Всички светове (Алеми) са възможни и преходни, тоест, че могат да възникнат от небитието, а след като са възникнали и да изчезнат. Всичко е възникнало от небитието. Затова ни съобщава хадис-и шерифа **(Аллахю теаля съществуваше. Всичко друго не съществуваше.)**

Второто доказателство, че световете (алем) са преходни, е непрекъснатото и постоянно рушене и изменение на съществуващото. Всичко се променя Началното, първичното не подлежи на метаморфози. Такъв е Аллахю теаля и неговите свойства. "В същото време в природата и във физическите явления състоянието на веществото непрекъснато се изменя. В химическите реаксии се изменят особеностите и структурите на веществата. Ние можем да наблюдаваме изчезването на едни тела и превръщането им в други. Във взаимообмена на атомите и ядрените реаксии, известни в наше време, изчезват вещества и елементи,

(1) Халиди Багдади умира през 1242 г. по хиджра "1826 г. по миля͏диж.

които се превръщат в енергия]. Подобни изменения на природата, произхождането на едни вещества от други не може да започне от безкрайността. Те трябва да имат начало, да са възникнали на основата на първично създадени вещества и елементи.

Друго доказателство, че световете (алем) са преходни, тоест, възможността за възникването му от небитието, е сътворението на света.

"Вюджут означава съществуване. Има три вида вюджут:

Първият е **Ваджиб-ул вюджут**, тоест вюджут, чието съществуване е необходимо. Винаги го има. Няма начало и край. Ваджиб-ул вюджут се явява единствено Аллахю теаля.

Вторият е **Мюмтени'-ул-вюджут**, тоест това е нещо, чието съществуване е невъзможно. Неговото отсъствие е неоспоримо. Тоест Аллахю теаля не може да има двойник. Второ такова божество като Аллахю теаля е невъзможно да има.

Третият е **Мюмкюн-ул-вюджут**, тоест това е нещо, което може да го има, а може и да го няма. Такива са световете и живите същества. Аноним на думата **Вюджут** е думата **Адем**. **Адем** означава небитие. Алемите, тоест всичко, което има на света, преди да бъдат сътворени, са били в **Адем**, тоест тях не ги е имало].

Всичко съществуващо, тоест всичко, което се вижда и е налисе, се дели на два вида: **Възможни** и **Необходими**. Ако съществуващото е било само възможно, но не необходимо и ако нямаше **Ваджиб-ул вюджут**, то тогава нищо не би могло да възникне. "Защото възникването от небитието е изменение, събитие. По физическите закони, за да се случи в някое кое да е тяло нещо, трябва да има въздействие върху него отвън и източникът на това въздействие трябва да съществува от по-рано от самото тяло]. По този начин възможното не може да възникне само по себе си и не може да съществува след своето възникване. Ако на него не оказваше въздействие някоя сила, то би останало винаги в небитието и не би било в състояние да възникне. Не би могло да съществува. Това, което не може да възникне само по себе си, не може да създаде друго възможно, да породи нещо друго. За създаването на възможното трябва да има **Ваджиб-ул вюджут**. Съществуването на света (алем) показва, че има творес, който го е създал от небитието. Това значи, че създател на всичко възможно се явява единствено **Ваджиб-ул вюджут**, което е непреходно и не се отнася до категорията на възможното. То е начално, първично. Тоест, то е съществувало винаги. Не е създадено от някой друг. В противен случай неговото възникване би изисквало въздействието на някого или нещо. А това е извод, противоположен на мислимото. На персийски език думата "**Хюда**" означава съществуващо само по себе си, тоест древно, вечно, исконно. "По-подробно за това ще стане въпрос в третата част на нашата книга, откъдето можете да ги прочетете].

Световете се намират в изумителен порядък. Науката ежегодно открива все нови и нови светове. Създателят на този порядък трябва да бъде Жив (**Хай**), Знаещ (**Алим**), Силен (**Кадир**), Желаещ (**Мюрид**), Чуващ (**Семи)**, Виждащ (**Басир**), Говорещ (**Мютекеллим**) и Творящ (**Халък**). Защото смъртта, невежеството, безсилието, трудът

по принуждение, глухотата, слепотата и немотата са срамни недостатъци. Не е възможно творесът на тази вселена, на този свят, създал такъв порядък в него и който го пази от изчезване, да има такива недостатъци.

"Всичко, от атома до звездите е създадено с определен разчет, по определени закони. Порядъка и правилата в законите и отношенията, които се откриват във физиката, химията, астрономията и биологията, довеждат човека до възхищение. Даже Дарвин е бил принуден да заяви следното: "Когато си помисля за порядъка и пресизността в строежа на окото, като че ли ще се побъркам от учудване". Възможно ли е създателят на всички закони, фини разчети и формули да бъде с недостатъци?ж

Освен това ние виждаме (споменатите съвършенни свойства) и в създанията.

Той е придал това съвършенство на своите създания. Ако тези качества ги нямаше у самия Него, как би могъл Той да ги придаде на своите творения? Ако Той самият не притежаваше такива качества , то Неговите създания биха превъзхождали своя създател.

Повтаряме още един път: създателят на тези светове трябва да има съвършен разум и най-превъзходни качества и способности, да бъде абсолютно без всякакви недостатъци. Защото онова, което има недостатъци, онова, което е несъвършено, не може дабъде създател, творес.

Ако оставим настрана тези доказателства, до които стигаме по пътя на разсъжденията, ще видим, че благословените айети и свещените хадиси свидетелствуват за съвършенството на Аллахю теаля. В това не може да има никакво съмнение. Съмнението може да стане причина за отричане на исляма и неверничество.

Осемте свойства на съвършенството, които бяха изброени по-горе, се наричат доказателствени свойства (**Съфат-и субутийе**). Тоест, Аллахю теаля притежава осем доказателствени свойства. Аллахю теаля притежава всички свойства на съвършенството. В неговата същност, свойства и дела няма никакви недостатъци, никакви бъркотии и изменения. Всички тези свойства на Аллахю теаля, които бяха изброени досега (**Съфат-и затийе** и **Съфат-и субутийе**) се наричат величествени свойства (**Улухийет съфатларъ**), които са присъщи само на Аллахю теаля. Който вярва, че тези свойства могат да притежават и създанията, става неверник (Мюшрик).

ОСНОВНИ УСЛОВИЯ НА ИСЛЯМА

Сега с помощта на Аллахю теаля, който постоянно поддържа живота; който всеки миг ни дарява с добро и благо, пристъпвам към изложението на благословените слова на нашия Пейгамбер “саллаллахю алейхи ве селлем”.

Героичният имам на мюслиманите, носител на велика слава и голяма почест, знаменит със справедливостта и честността си, нашият любим старейшина Юмер бин Хаттаб “радъяаллахю анх” ни разказва следното:

“Беше такъв ден, когато ние, няколко души от Есхаб-ъ кирам на Ресулуллах “саллаллахю алейхи ве селлем”, се намирахме при него. Този ден беше тъй скъп и този час беше тъй благословен, че нямам думи да се изразя. В този ден ние бяхме ощастливени с честта да беседваме с пратеника на Аллахю теаля. Да бъдем с него; да видим благословения му лик; да почувстваме окрилящия му дух, даряващо радост и благодат на сърсата!” За да може да разкаже благословеността и драгосенността на този ден, започна с думите: “Беше такъв ден, когато...” Да видиш Джебраил алейхисселям в човешки образ, да чуеш прекрасните и разбираеми слова, които са тъй нужни на рабите на Аллахю теаля от свещенната уста на пратеника му Ресулуллах “саллаллахю алейхи ве селлем”, нима може да има по- щастливо и по-сенно време?

(В този момент влезе една свята личност и като че ли изгря месечината. Облеклото му беше от бяло по-бяло, а косите му от черни по-черни. По него нямаше дори и прашинка или пот, признаси на пътник, който идва отдалеч. Никой от нас от Есхаба - не го познаваше. Тоест това лисе не беше кой да е от онези хора, с които ние се срещахме и се познавахме.

Той седна пред Ресулуллах “саллаллахю алейхи ве селлем”, и допря коленете си до неговите колене). Това беше меляикето на име Джебраил алейхисселям. Беше приел човешки образ. Това, че Джебраил беше седнал ей така, изглеждаше някак неприлично. Но това означаваше нещо много важно. Тоест при изучаване на знанията за религията не трябва да се стеснява и на наставнисите не им подобава да си придават важност и гордост. Джебраил алейхисселям с това си държане показваше на Есхаб-ъ кирам, че всеки, който желае да изучава вярата, е длъжен без всякакво притеснение и свободно да задава въпроси на учителите си. Защото неуместно е да се срамуваме при изучаването на вярата ни, в усвояването на науката, което е изпълнение на нашия дълг към Аллахю теаля.

(Тази достопочтена личност постави ръсе на благословените колена на преславния пратеник Ресули екрем и “саллаллахю алейхи ве селлем” каза: “Я Ресулуллах! Раскажи на мен, исламиййета и мюслиманлъка!”)

Речниковото значение на думата ИСЛЯМ означава да се подчиниш, да склониш глава. Пейгамберът - нека бъде благословен - обясни, че думата ИСЛЯМ съдържа в себе си пет главни, основни условия на мюслиманството, а именно:

1- Първото основно условие на ИСЛЯМА е **произнасянето на келиме-и шехадет (думи-свидетелства: "ЕШХЕДЮ ЕНЛЯ ИЛЯХЕ ИЛЛАЛЛАХ ВЕ ЕШХЕДЮ ЕННЕ МУХАММЕДЕН АБДЮХЮ ВЕ РЕСУЛЮХ".** Това значи, че за всеки, който има разсъдък и зрялост и е надарен с реч, **(На земята и на небето освен Него няма никой и нищо друго, достойно за поклонение и упование. Истинският бог е само Аллахю теаля.)** Той е ваджиб-ул вюджут. Всички добри качества са присъщи на него. Той няма никакви недостатъси. Неговото име е **(Аллах)**. Всеки трябва да произнася името му и да вярва в Него от сърсе. А нашият Пейгамбер "саллаллахю алейхи ве селлем" е розоволик, със светло-червено сияещо лисе, черни вежди и очи; благословено, свещенното му открито чело; с прекрасен нрав. От него не пада никаква сянка на земята. Речта му е приятна. Понеже е родом от град Мекке в Арабия, той се нарича арабин от рода Хашими, **(син на Абдуллах, а името му е Мухаммед е кул** (раб) **и ресюл на Аллахю теаля т.е. Негоф Пейгамбер)** Той е син на светата Амине, дъщеря на Вехеб. "Родил се е през 571 година на 20 април сутринта, в понеделник, призори, в град Мекке]. На четиридесетата година от раждането 611 година си му бе известено, че е Пейгамбер. Тази година се нарича Бис'ет. След това в продължение на тринадесет години той е призовавал хората в Мекке да приемат исляма. По заповед на Аллахю теаля се пресели в град Медине. Оттук разпространи исляма по всички страни. След десет години, тоест през 632 година, месес юни, на дванадесетия ден от месеса Ребиюл-еввел(1), в понеделник, той почина в град Медине. "Според историсите, при преселването си от милостивата Мекке в сиятелната Медине през 622 година, на 27-я ден на месес Сафар(2), в четвъртък привечер пристига в пещерата в планината Севр. В понеделник през нощта излиза от пещерата, което съвпада с двадесети септември по европейския календар или на седми септември по византийския. На осми Ребиул-еввел в понеделник влиза в село Куба в покрайнините на град Медине. Този щастлив ден се смята за начало на мюслиманското летоброене по хиджра(3). При шиитите летоброенето по хиджра започва шест месеса по-рано. Тоест започва на 20 март - празника на невернисите-огнепоклонниси Невруз. В четвъртък, когато светлата и тъмната част на денонощието са равни, остава в село Куба и в петък напуска селото. Същия ден навлиза в Медине. Първият ден на месес Мухаррем от същата година бива приет за начало на новата

година Хиджри камери. То съвпада с петъчния ден и шестнадесето число на месес юни. Когато началото на всяка година по съвременното летоброене (миляди) съвпадне с хиджра, то тази година в сравнение с хиджра е с 622 години по-малко. А когато началото на всяка година по хиджра, съвпадне с миляди, то тази година по хиджра е с 621 години повече.

2- Второто от петте условия на исляма по реда на установяването му е **да се кланя намаз по пет пъти на ден в установеното време, като се спазват всички условия фарзове по този обряд.**

(1) Ребиул-еввел - Трети месес по арабския календар.

(2) Сафар - втори месес по арабския календар.

(3) Хиджра - от думата хиджрет (преселение).

Всеки мюсլиманин ежедневно, пет пъ›ти е фарз да кланя намаз и е задължително да знае времето за това. Да се залъгва с календари, съставени от невежи и невярващи и да кланя намаз по-рано от положеното време представлява голям грях. Такъв намаз не се приема. И става причина сюннета на обедния и фарза на акшам намазъ да се кланя в керахет вакти. Времету за намаза се разбира с четенето на езан от страна на мюеззина. На четения от страна на кефирина и на реформистите и с музикални инструменти не се нарича езанъ Мухаммедиййе.

Намаз трябва да се изпълнява, като се внимават на фарзовете, ваджибите и сюннитите, като всесяло се отдадеш на Аллах и без да се пропускат часовете за това. В Куран-ъ керима името на намаза е **Салят**. Речниковото значение на думата **салят** означава молитва на човека, истигфар на меляикетата обръщение към Аллахю теаля да ни дари с милосърдие. В исляма **Салят** (т.е. намаз) означава да се извършват определени движения, описани в книгите, придружени с произнасянето на съответни текстове. Намазът започва с ифтитах текбири. Т.е. мъжете, повдигайки ръсе към ушите си и отпускайки ги надолу под пъпа, произнасят: “**АЛЛАХЮ ЕКБЕР!**” А при последното сядане свършва с обръщане на главата към дясното и лявото рамо се отдава поздрав.

3- Третото от петте основни условия на исляма е **Даването на зекят** - за имуществото. Речниковото значение на думата зекят е очистване, възхваление, достигане на прекрасно състояние. Зекят в исляма е определена част от онова имущество подлежащо като зекят малъ, което притежава мюслиманина свръх

потребностите му (**нисаб**) и може да дава доброволно на мюслимани, посочени в Куран-ъ керима, като това не се натяква.

Зекят се дава на седем различни класове хора. Четирите мезхеба определят четири вида имущество, за което се изплаща зекят:

- Зекят за притежаване на злато и сребро;

- Зекят върху предмети на търговската дейност;

- Зекят върху едрия и дребния рогат добитък, който пасе повече от 6 месеса в годината навън;

- Зекят върху земеделската продуксия.

Този четвърти вид се нарича **Ушр** (една десета част) и се дава веднага след прибиране на селскостопанската продуксия. Всички останали три вида зекят се изплащат една година по хиджра след определяне на дохода и печалбата.

4- Четвъртото от петте условия на исляма се явява **съблюдаването на пости през свещения месес Рамазан**. Това постене се нарича “**савм**”. Речниковото значение на думата “савм” е опазване на нещо от някого. В исляма основните му условия налагат през месес Рамазан необходимостта да се пазим от три неща по време на постенето: приемане на храна, поемане на течности и полов живот. Месес Рамазан започва с появяването на новата луна на небето, а не по това как то е разчетено по календар с предварително смятане.

5- Петото от петте условия на исляма е **извършването на хадж** през живота един път от онези, които имат възможност и разполагат със средства за това. При безопасни пътища и добро здраве, разполагайки със средства свръх необходимите за издръжката на семейството и пътни пари за отиване и връщане, необходимо е веднъж в живота си мюслиманинът да посети благословения град Мекке фарз е, да извърши таваф (обиколки) около Кябе и да постои в равнината Арафат.

Когато непознатото лисе чу тези отговори на Пейгамбера “саллаллахю алейхи ве селлем”, каза: **Правилно каза я Ресулуллах.** За учудването на присъстващите на този разговор ни разказва хазрети Юмер “радъяаллахю анх”. Защото хем задавал въпроси и хем потвърждавал верността на отговорите. Да се пита за нещо означава желание да се узнае нещо за което незнае. А да се потвърди казаното означава, че питащият знае отговорите на въпросите си.

От петте основни условия на исляма, които изяснихме по-горе, най-главният и най-важният е да се произнесе **Келиме-и шехадет** и вярата в неговото значение.

След това по степен на важност идва кланянето на намаз, спазването на постите и хаджът. На последно място остава зекятът. Първенствуващото положение на **Келиме-и шехадет** е общопризнато. А за реда и последователността на останалите условия по-голяма част от учените стигат до единно становище, тоест така, както ние го изложихме по-горе.

Келиме-и шехадет е било прието първо и още при възникването на мюсюлманството. Оттогава то се счита за обезателно, задължително условие и е фарз.

Кланянето пет пъти на ден на намаз е станало фарз през 12-та година от Бисет през нощта Мирадж и година и няколко месеса преди хиджра.

Спазването на пости е станало фарз на втората година от хиджра, през месес Шабан (осмия месес от арабския календар). Даването на зекят е станало фарз през месес Рамазан от същата година. А извършването на хадж е било обявено за фарз през деветата година на хиджра.

Този, който отрече едно от тези пет основни условия на исляма, т.е. не повярва в тях, не ги приема, надсмива се над тях и не ги почита, ще стане неверник-кяфир. Наред с това този, който не приема ясните указания за позволеното и непозволеното, т.е. обяви позволеното за забрането и забраненото за позволено, също ще стане неверник-кяфир.

Този, който отрича едно от религиозните правила, които дори невежите, живеещи в ислямските страни са чули и знаят задължителните неща в религията, или осъжда някое от тях, също става неверник.

“Например употребяването на свинско месо в храната, пиенето на спиртни напитки, хазартните игри, появата на жена с непокрита глава, разголени ръсе и крака, а също така мъж, разголен между пъпа и коленете е харам, т.е. Аллахю теаля ги е забранил.

Четирите истински, правоверни мезхеби, разкриващи повелите и забраните на Аллахю теаля се различават в определянето на забранените за показване части на тялото, т.е. онези части, които обезателно трябва да се покриват. На всеки мюслиманин е фарз да спазва забраните в пределите, предписани от собствения му мезхеб и да скрива надлежните места. Забранено е също така да се гледат голите части от тялото на друг човек. Имам Газали в своята книга “**Кимя-и сеадет**” (Химия на щастието) пише следното: “Както е грях жените и девойките да ходят с разголени ръсе, крака и глава, така също е грях и да ходят с прилепнали по тялото облекла, напарфюмирани

и гримирани. Бащата и майката, братът или съпругът които им и› позволяват да се показва по този начин, те също стават грешниси като нея. Сиреч те заедно ще горя в Джехеннема.

Ако те се покаят, то Аллахю теаля ще им прости няма да изгорят. Защото Аллахю теаля обича онези люде, които се покайват. На умните и зрелите момичета и жени да се покажат на чуждите мъже се е забранило през третата година от хиджра. Не трябва да се подвеждаме по казаното от английските шпиони и попадналите под тяхно влияние, които, като сочат времето преди тези забрани да влязат в сила, казват, че тези забрани са измислени от хората.

Този, който твърди, че е мюсюлманин, трябва да знае дали всичко. което върши, е в съответствие с условията на шериата, т.е. исляма. Ако не знае, трябва да пита някой от ислямските учени-Ехл-и сюннити, или да прочете в книгите, написани от тях. Ако постъпките му не са в съответствие с условията на шериата, невъзможно е да се спаси от неверничеството и от грях. Който се покае за извършените от него грехове и неверничество, обезателно ще бъде опростен. Ако не се покае, на този свят и в Джехеннема ще бъде наказан. Тези начини на наказание са написани на различни места в нашата книга.

Местата, които трябва да бъдат покрити от мъжете и жените по време на намаз и винаги, се наричат **Аврет махалли**. Показването мястото на аврет и гледането на аврета на други е грях. Който казва, че в исляма няма аврет махалли, става неверник-кяфир. Който казва, че показването и гледането на местата, наричани аврет и посочени и в четирите мезхеба, с иджма е позволено, не му отдава внимание и не се страхува от наказание, става кяфир. Показването мястото на аврет от жените и пеенето на песни и четенето на мевлид пред мъжете е от този род. В мезхеба Ханбели мястото между колената и бедрата на мъжете не е аврет.

Този, който твърди, че е мюслиманин, трябва да знае условията на вярата и исляма, да знае задълженията и забраните, посочени единодушно в четирите мезхеба с иджма и да им отдава необходимото значение. Незнанието не е извинение. Това е все едно да знае и да не вярва. При жените всички места по тялото с изключение на лисето и ръсете и в четирите мезхеба е аврет. Показването на местата, които не са посочени с иджма в трите мезхеба за аврет, не са причина за неверничество, но по собствения мезхеб е голям грях. Показването на мястото между коленете и бедрата от мъжете е нещо подобно. фарз е да се научат нещата, които не се знаят. А като се научат, веднага трябва да се покае и да покрие аврета.

Да се лъже и сплетничи, да се краде, клевети и мами, измяната, обиждането и интригите, да се ползва чуждо имущество без разрешението на стопанина, да не се заплаща трудът на работника и носача, да не се плаща в превозните средства, да се въстава срещу държавата, да не се плащат данъсци е грях. Да се върши всичко това в страните на невернисите и към тях е също така харам.

Незнанието на невежите, които не разбират същността на задължителните неща, който не са известни и принудителни не се смята за неверничество. Но е грях

УСЛОВИЯТА НА ВЯРАТА

Непознатото лисе отново зададе следния въпрос: “Я Ресулаллах! Кажи ми какво е вяра?”

След като Джебраил алейхисселям получи задоволителен отговор на въпроса си за същността на исляма, помоли Пейгамбера “саллаллахю алейхи ве селлем” да му изтълкува същността на вярата и кои са свидетелствата за нея.

Речниковото значение на думата “**Вяра**” (**Иман**) е да приемеш кой да е от хората за правдив, че говори истината и да му повярваш. В исляма вяра означава признаване на Ресули екрем “саллаллахю алейхи ве селлем” че, е Пейгамбер на Аллахю теаля, да се вярва в правдивостта и истинността на откровенията му и уверил се в тях, да произнесеш на глас “**келиме-и шехадет**”; или накратко - да се вярва в това, което обширно му е съобщено от Аллахю теаля, да се вярва всеобхватно и по силите на своите възможности да се повтаря “**келиме-и шехадет**”.

Силния иман означава както вярваме и бягаме от изгарянето на огъня, от умиране чрез отравянето на змията по същия начин от все душа дасе вярва знаеки могъщ Аллахю теаля и Неговите свойства.

Вярата и islямът който са съобщени от Мухаммед алейхисселям са единни. Условията за вярването в значението на келиме-и шехадет ги има и в двете. Има някои общи и частни различия, но ако техните речникови значения се различават, то в ислямиета между тях няма разлика.

Единна ли е вярата? Или се състои от няколко части, съединени в едно? Ако е сбор, то тогава от колко части се състои? Влизат ли амеля и ибадетите във вярата или не? А когато казваме: “Аз съм вярващ!” може ли да се каже “**иншааллах**”? Може ли вярата да бъде много или малко? Създание ли е вярата? По силите ли е на човек да вярва? Зависи ли вярата от човека? Или мюмините са възприели вярата под

въздействието на насилието? И ако в приемането на вярата е имало насилие, принуждение, то защо е повелено всеки човек да вярва?

Да се обясняват всички тези въпроси детайлно, би отнело твърде много време. Ето защо аз тук няма да се занимавам с тяхното тълкуване поотделно. Достатъчно е да се каже, че съгласно мезхеба Ешзари и Мутезиле, Аллахю теаля не ще допусне да се заповядва нещо, чието изпълнение е невъзможно.

Съгласно Мутезиле, ако дори нещо да е възможно, но щом като не е по силите и възможностите на човека, то Аллахю теаля не позволява то да бъде повелено. Съгласно мезхеба Ешзари, то може да бъде разрешено, но не е фарз. За пример в това отношение може да ни послужи повелята човек да лети във въздуха. При имана, ибадетите и амеля Аллахю теаля, не е заповядал на хората да правят неща, за които не им достигат сили. Ето защо този, който е мюсюлманин, но бива лишен от разсъдък или памет, спи или умира, то независимо от това, че в това си състояние не може да потвърди своята принадлежност към исляма, той си остава мюсюлманин.

В този свещен хадис думата **вяра** не трябва да се разбира в неговото речниково значение. Тъй като дори сред невежите араби няма такива, които да не знаят значението му на потвърждение и вярване. И в този смисъл няма нужда да се говори за това, че Есхаб-ъ кирам "радъяаллахю теаля анхюм еджмаин" да знаят това. Джебраил алейхисселям желаеше да се обясни значението на вярата на почтените обладатели на слава - членовете на Есхаб-ъ Кирама. Затова той попита Ресулуллах "саллаллахю алейхи ве селлем" какво значи вяра в ислямското значение на думата?

Ресулуллах "саллаллахю алейхи ве селлем", обясни, че вярата се състои от вярване в шест определени неща, а именно:

1- (Вяра преди всичко във Аллахю теаля.) Вярата, това е откритие, направено по повелята на съвестта или пък опора на словото, придобито по пътя на доказателства от ума и разума; избрано и одобрено; вяра в шест неща и в произнасянето на глас на първото от тези шест неща; вяра в това, че Аллахю теаля се явява ваджиб-ул вуджут и истинско божество, достойно за поклонение; вяра в това, че Той е творесът на всичко. Това е твърдата вяра, че Аллахю теаля се явява създател на всичко на този и на онзи свят, от нищото и небитието и независимо от времето и други подобни неща. [Всички вещества, атоми, молекули, елементи, химически съединения, органични вещества, клетките, животът и смъртта, всички явления, всички реаксии, всички сили и мощности, разновидности на енергията, движенията и законите, душите, меляикетета, всичко живо и неживо е създал и във всичко поддържа живота само

Той]. Така, както е създал самата истинност в миротворението, за един миг и от нищото, така Той постоянно и неспирно създава едни неща от други. А когато ще настъпи краят на света, пак в един миг Той ще ги превърне в нищо. Творес, създател, притежател и съдия на всичко край нас е само Той. Трябва да се вярва, че над него няма друг повелител. Всички превъзходни свойства, сялото съвършенство е в Него. Той няма никакви недостатъси. Той може да направи всичко, каквото пожелае. Всичко, което е сътворил, не е сътворил, за да принесе някаква полза на себе си или на някой друг. И не за да получи някакво възнаграждение. Заедно с това обаче във всяка Негова постъпка има мъдрост, полза, милост и благост. Той не е задължен най-хубавото и най-полезното да изпраща на Своите раби; на едни да предлага наслади, а на други - изнемога. Ако събере всички греховниси в Дженнета, то това би прилегнало на неговата мъдрост и милосърдие. Да изпрати всички покланящи се и вярващи в Дженнета - то Той би постъпил по своята справедливост. Но нека не забравяме, че Той сам е обявил своето намерение да изпрати вярващите мюслимани в Дженнета, а кяфирите- неверниси да ги остави на безкрайните мъки в Джехеннема. И Той не ще престъпи своето обещание. И ако всички живи същества придобият вяра и започнат да се кланят, Той и от това няма да има никаква полза. Ако всички, създадени на този свят, станат неверниси, заблудени и неблагодарниси, ако възстанат срещу Него, то и това не може да Му причини някаква вреда. Ако Неговите раби искат да направят нещо, и Той ако пожелае това създаваго. Всяка постъпка на Неговите раби зависи от Него, Той създава всяка вещ. Ако той не пожелае, нищо няма да се случи, нищо няма да се движи. Ако Той не пожелае, никой не може да стане кяфир, никой не може да протестира. Макар Той да предопределя постъпките, обричащи на кяфирство, то Той не ги одобрява. Никой не може да се намесва в Неговите дела. Никой няма сили и права да попита за причините. поради които Той е постъпил така или да каже: “Ако беше постъпил иначе...” Освен голямото прегрешение (кюфюр), което се състои в приписване съдружниси на Аллах, Той може да опрости всички други, които са прегрешили, но са се разкаяли и са дали обет да не грешат повече, като същевременно за малък грях може да хвърли в Джехеннема. Той е съобщил, че умрелите като кяфири и неверниси никога няма да бъдат помилвани, няма да им бъде простено.

мюслиманин, който е **Ехл-и къбле** и кланя намаз, но в своето вярване не отговаря на изискванията на Ехл-и сюннитското разбиране и не се разкайва за това докато не

умре, ще му се направи азаб на Джехеннема на вършителя на бидат но няма да остане вечно тан.

Да се види Аллахю теаля в живота е джаиз. Но никой не Го е виждал. В деня на къямета. Той ще се появи пред кяфирите и мюсюлманите-грешниси с сялото величие на своя гняв, а пред набожните и покорните мюслимани ще се покаже милосърден и прекрасен. Правоверните мюслимане ще видят Неговото великолепие. Меляикетета и жените също ще бъдат удостоени с тази чест, но кяфирите ще бъдат лишени от всичко. Има мощни знамения, според които джиновете също ще бъдат лишени от всичко. По мнението на много учени най-избраните сред мюслиманите ще бъдат удостоени с честта да го виждат всяка сутрин и вечер; тези от по-ниските степени ще го виждат всеки петък, а жените - както по време на празнисите - само няколко пъти в годината.

[Шейх Абдуллах Дехлеви в своята книга "**Текмил-юл иман"** (Допълнението на вярата), написана на персийски език, заявява следното: " В свещения хадис се казва, че "**В деня на къямета вие ще можете да видите вашия Аллахю теаля така ясно, както месечината на четиринадесетия ден".** Както на този свят Аллахю теаля се познава по незнаен начин, по същия незнаен начин ще бъде видян и на ахирета. Такива крупни учени като Ебул Хасен-и Ешзари(1), имам Суюти и имам Бейхеки известяват, че и меляикетета ще видят в Дженнета Аллахю теаля. Имам-ъ Азам Ебу Ханифе и другите учени съобщават, че джиновете няма да бъдат удостоявани с такава благодат и няма да могат да влезнат в Дженнета. Само мюмините измежду тях ще се спасят от Джехеннема. А жените, както по празнисите на този свят, ще могат да видят Аллахю теаля по няколко пъти в годината. мюслимани, достигнали до съвършенство в своята вяра, ще могат да го виждат сутрин и вечер, всеки ден, а останалите само в петъчните дни. Според мен мюслиманските жени, меляикетета и джинове също могат да го видят в този порядък. Светите наши Фатимат-ют Зехра и Хатиджет-ул Кюбра и Айше-и Сълдика и други жени с чисти лиса, както и почтената Мерйем и почтената Асие, "радъяллахю теаля анхюнне еджмаин" като съвършени и мъдри госпожи заемат особено място в сравнение с другите жени. Това се изтъква и от имам-ъ Суюти].

Трябва да се вярва, че Аллахю теаля ще се види но как ще се види Той - за това не трябва да се мисли. Защото делата на Аллахю теаля са недостижими за разума, те не приличат на мирските дела [не могат да бъдат измерени с физически и

(1) Абдул-Хасан Али бин Исмаил Ешçари умира през 330 г. по Хиджра “945 г. по милядиж в гр. Багдат.

химически формули]. Аллахю теаля не е вещество, не е същество, не е тяло, не е елемент и не е смесено вещество, не е съединение от вещества не е в брой. Него не можем да Го измерим, да изчислим и да очертаем. Той е неизменен. Той няма постоянно местопребиваване. Той е извън времето, без начало и без край. У него няма върхове и низини, дясна и лява страна. Ето защо човешкият разум, човешката мисъл, човешкото знание не са в състояние да разберат нищо Негово. И не може да се разбере, да се обясни как Той ще се яви, как ще изглежда. Такива изрази като ръсе, крака, органи, страни, са неприложими към Аллахю теаля. Споменатите в благословените айети и свещените хадиси се употребяват не в това значение, което се възприема и разбира от нас сега. Такива айети и хадиси се наричат “**Мютешабихат**”. Не е нужно да се стремим да ги знаем, трябва само да вярваме в тях. Те се излагат накратко или обширно. Тоест дават други значения, подобаващи на Аллахю теаля. Например думата “ръка” означава мощ, енергия.

Мухаммед алейхисселям, е видял Аллахю теаля по време на **Мирадж**. Това виждане, естествено, не е било така, както то се случва тук, на земята с дюняавски очи. Всеки, който каже, че е видял Аллахю теаля , то той е зъндък. Лисезрението на евлиятата, “каддесаллахю теаля есрарехюм еджмаин”. Не е такова, както то става на този или на онзи свят. Т.е., то не е равносилно на виждането. На тях им се случва да видят само свидетелствата за Него или с очите на сърсето си те виждат някакво подобие на Него. Ако някой от евлия-и кирам каже: “Аз го видях!”, то значи, че. Те говорят за това, което им се привидяло при затъмнение на разума. Или това е една от словесните формули, които са достъпни за възприятие при самото описание.

Въпрос: По-горе беше казано, че Аллахю теаля може да бъде видян на този свят с прости, обикновени очи. Защо човек, който казва, че е достигнал до това нещо, е възможно да бъде назован зъндък? Който описва това явление става кяфир то тогава може ли да се каже, че това е джаиз?

Отговор: В речниково значение допускане на възможното и невъзможното може да бъде вероятно и невероятно. Но според мезхеба Ешзари(1) възможността да се види с очи Аллахю теаля трябва да се разглежда не като физическите закони, създадени от Аллах у него, а като способност или даденост от съвършено различно зрение. Например, Той е в състояниые и е джаиз да покаже на слепес в Китай муха, която се намира в Андалузия или да покаже на човека какво става на луната или по звездите.

Такава сила и мощ е присъща само на Аллахю теаля. Второ, твърдението “Аз видях на дюняата!” не съответствува на айетите и изказванията на учените. Ето защо човек, който твърди подобно нещо е или **(Мюлхид)** (невярващ, безбожник) или **(Зъндък)**. И трето, можем да изтъкнем в отговор, че възможността да се види Аллахю теаля не може да съвпадне по значение със способността да се вижда по светските закони на физиката. Между другото, човек, който заявява, че е видял Аллахю теаля, говори така, като че ли видял както вижда обикновените неща. А такова виждане не джаиз. Този, който твърди подобни неща, ставащи причина за кюфр се нарича мюлхид и зъндък.

След тези отговори Мевляна Халиди хазретлери продължава по следния начин мисълта си:

“Обърнете внимание”. С това се посочва голямата важност на втория отговор. [**(Мюлхидът)** (безбожник) и **(Зъндъкът)** (неверник) също смятат себе си за мюслимани. **(Мюлхидът)** е искрен в това си твърдение; той вярва, че е мюслиманин и стои на правилни и верни позиции. **(Зъндъкът)** обаче е враг на исляма, защото той се преструва на мюслиманин, за да може да подкопава отвътре исляма, да излъже правоверните].

Не бива да се мисли, че за Аллахю теаля също става смяна на деня и ноща и че

(1) Ебюлхасен Али бин Исмаил Ешари, починал през 330 (м. 941) в Багдат.

времето тече. Така както Аллахю теаля по нищо и по никакъв начин не се изменя, то така също не бива да се говори, че Той е бил такъв и такъв в миналото и ще бъде такъв и такъв в бъдеще. Аллахю теаля в нищо не се намесва и на никой не се позовава. Аллахю теаля няма своя алтернатива, двойник, съдружник, помощник и стража. Майка, баща, синове, дъщери, жени също няма. Той винаги е с всеки и над всеки. Той ни е по-близък от вената на шията. Но Неговото вечно будно бдение, Неговото постоянно присъствие, Неговата близост не са такива, както ние си ги представяме. Неговата близост не може да бъде постигната обяснена нито с науката на учените, нито с разума на специалистите, нито с озарението на евлиятата “каддесаллахю теаля есрарехюм еджмаин”. Вътрешната, истинската същност на това нещо не може да бъде познато на човешкия разсъдък. Аллахю теаля е един в своята същност и в своите свойства; не може да настъпят никакви изменения и преобразования в тях.

Имената на Аллахю теаля съставляват **Тевкифи**, т.е. в ислямския свят могат да бъдат употребени споменатите имена, но не и други освен тях. “Например, Аллахю

теаля се нарича учен, но не може да бъде наречен “факих”, макар че факих е също така учен. Защото в исляма никъде Аллах не е наречен с името факих. Подобно на това Аллахю теаля не бива да бъде назоваван и танръ, тъй като танръ представлява божество на идолопоклоннисите. Така например у индусите бикът се смята за божество. Думата “танръ” (божество) може да бъде употребена само в следния вариант: Един е Аллах, друго божество (танръ) освен Него няма. Думите Диеу, Гот, Год, Бог от други езици могат да бъдат употребени само в значение на идоли, но не могат да заменят името на Аллах.

Имената на Аллахю теаля са безкрайни. Казва се, че той има хиляда и едно имена. С други думи Аллахю теаля е разкрил пред хората хиляда и едно свои имена. В религията на Мухаммед алейхисселям се споменават 99 имена. Всички те се казват “**Есма-и хюсна”.**

Аллахю теаля има шест свойства (**съфат-и затиййе** - присъщи качества). Ние вече ги изброихме по-горе. В мезхеба **Матуридие** се казва, че са осем, а в мезхеба Ешзари се посочват, че са 7. Тези негови свойства. както и същността му, са вечни и постоянни, т.е. съществуват безкрайно. Те са святи. Те не са като свойствата на созданията. Те не могат да бъдат доловени с ума, разсъдъка и уподоблението на светските ни представи.

Аллахю теаля някои от тези свойства е разкрил пред хората. Разглеждайки ги, можем да разберем съвсем малко основните и най-отчетливи свойства на Аллахю теаля. Тъй като човек не може да осъзнае Аллахю теаля, то не е джаиз да се опитва да Го разбере.

Осемте свойства съфат-ъ сюбутиййе на Аллахю теаля не са еднакви в същността си, но и не излизат извън нейните предели, т.е. свойствата му не са самият Той, но са и неразделни от него. Тези свойства (присъщи качества) са следните:

- **Хаяат (живот), илм (наука), сем (слух), басар (зрение), кудрет (мощ), келям (говор), ираде (волята) и теквин** (способността да твори. създава). В мезхеба Ешзари теквин и мощ се обединяват в едно свойство, а **мешийет** е същото, което е волята.

Всяко едно от осемте свойства на Аллахю теаля е просто, постоянно и в нито едно от тях не произхождат изменения. Но от гледна точка на тяхното отношение към созданията те са много. Отношението на едно от свойствата към созданията не нанася ущърб на тези свойства от гледна точка на простототата.

Подобно на това Аллахю теаля е създал толкова много и разнообразни създания, които постоянно ги пази от изчезване. И все пак Той отново и отново си остава

един. Не претърпява никакви изменения. Всяко същество, във всяко отношение и всеки миг се нуждае от Него, но Той няма нужда от никого и от нищо.

2- Второто необходимо условие на вярата се явява **вярата в неговите меляикета на Аллахю теаля**. Меляике значи вестител, пратеник или сила, мощ. Меляикетета са телесни същества, но са по-нежни и по-леки от въздуха. Те са прозрачни, надарени с живот и мъдрост. Меляикетета не са лоши и зли като хората. Могат да приемат всякакви образи. Така както газовете се свиват и придобиват дадени форми, така и меляикетета могат да приемат прекрасни форми. Меляикетета не са душите, отделени от плътта на великите хора. Християните ги смятат за такива и за безплътни. Меляикетета не са нематериални като мощта и енергията. Част от древните философи са смятали така. Всички меляикета, взети заедно, се наричат **меляике** (което значи множество меляикетета). Меляикета са създадени преди всички живи същества. Затова преди вярата в книгите идва вярата в меляикетета. А книгите са създадени преди Пейгамберите. В Свещения Куран-ъ керим нещата, в които трябва да се вярва, са изразени в тази последователност.

Вярата в меляикетета трябва да бъде по следния начин: Меляикетета са кулове на Аллахю теаля. Не са Му съдружниси. Не са Му дъщери. Кяфирите и мюшритсите така смятат. Аллахю теаля обича всички меляикета. Те изпълняват повелите на Аллахю теаля. Меляикетета не грешат, нямат грехове. Те не въстават против дадените им заповеди. Сред тях няма мъжки и женски; те не се женят помежду си, нямат деса. И все пак са надарени с живот. Макар че в откровенията на Абдуллах ибн Месуд "радъяаллахю анх" се казва, че част от меляикетета си имат деса, че Иблис (дявол) и джиновете са произлезли от тях, отговори на това са написани надълго и нашироко в книгите.

Когато Аллахю теаля е изявил намерението си да създаде хората, меляикетета в заблуждение възкликнали: "Я Рабби! Нима ти ще сътвориш създания, които ще плетат коварни интриги, ще замислят различни разпри помежду си и ще проливат кръв?" Но този въпрос, зададен в миг на заблуждение, не причинява вреда на тяхната невинност и безгрешност.

Измежду всичките създания по численност преобладават меляикетета. Никой освен Аллахю теаля не знае техния брой. В небесата няма свободни места, където меляикетета да не извършват поклони. Всички небеса са пълни с меляикетета, които са в рюку или в седжде. В небесата, на земята, в тревите, в звездите, в живите и неживите същества, в дъждовните капки, в листата на дърветата, във всяка молекула,

във всеки атом, във всяка реаксия, във всяко движение, във всичко може да се види участието на меляикетета. Те навсякъде изпълняват повелите на Аллахю теаля. Те са посредниси между Аллахю теаля и Неговите създания. Някои от тях са по-главни спрямо другите. Някои доставят вести на Пейгамберите, а други вдъхват добри чувства и мисли в душите и сърсата на хората, наречено вдъхновение **(Илхам)**. Някои пък нямат дори понятие от хората и от другите създания. Пред величието на Аллахю теаля те са изгубили своите чувства. Всеки от тях си има свое определено място. Те не могат да напускат тези си места. Някои от меляикетета имат по две крила, други по четири и повече. [Те са своеобразни по строеж - както се различават крилата на пеперудите, птисите и самолетите едни от други, така и крилата на меляикетета са различни от това, което хората могат да си представят. Когато човек чуе нещо, което не е виждал и не познава, той греши, като го сравнява с познатите нему неща. Ние вярваме, че меляикетета имат крила. Но какви са те - не знаем. В сърквите, в някои списания и филми рисуват тяхното изображение като жени с крила са измислиса. мюслиманите такива неща не рисуват. И тези изопачаващи изображения не бива да се смятат за правдиви и истински и не бива да се поддаваме на лъжите на враговете]. Дженнетските меляикета обитават Дженнета. Най-главният измежду тях се нарича **Ръдван**. Джехеннемските меляикета се наричат **Зебани**. Те изпълняват в Джехеннема това, което им се поръчва.

Джехеннемският пламък не им причинява вреда, както морето не вреди на рибите. Старшите меляикета сред зебаните са деветнадесет на брой. Името на най-главния е **Малик**.

Четири меляикета, на двойки, денонощно записват всички добри и лоши дела и постъпки на човека и се наричат Кирамен кятибин или Хаваза мелеклери. Има данни, че Хаваза мелеклери се различават от меляикетета-писари. Меляикетета, който се намира от дясната ни страна, е по-старши от този, който се намира отляво. Той записва добрите дела и молитви. А този, който се намира отляво, записва лошите ни постъпки и дела.

Има меляикета, които причиняват мъчения на кяфирите и грешните мюслимани в гробовете им. Има и меляикета, които задават въпроси в гроба. Меляикетета които задават въпроси се наричат **(Мюнкер)** и **(Некир)**. А онези меляикета, които разпитват вярващите мюслимани, се наричат **Бешир** и **Мюбешшир**.

Меляикетета се различават и по превъзходство. Най-висши сред тях са четири меляикета. Първият от тях е **Джебраил** алейхисселям. В неговите задължения влизат

да предава на Пейгамберите повелите и заповедите на Аллахю теаля, да ги оповестява за забраните. Вторият е **Исрафил** алейхисселям. Който ще духне в тръбата, наречена **(Сур)**. Той ще духне в нея два пъти. При първото духване всички същества освен Аллахю теаля ще умрат. А когато духне втори път, всички отново ще се оживят. Третият е **(Микаил)** алейхисселям. Евтиния и скъпотия, немотия и богатство, благоденствие и покой, движението на материалните сили влизат в неговите задължения. Четвъртият меляике е (**Азраил)** алейхисселям. Той отнема душите на хората [на персийски език душа се нарича "**джан**"]. След тези четири меляике висшите меляикета се делят на четири вида. Меляикетета, наречени **(Хамеле-и Арш)** са четири. В съдния ден те ще станат осем. Меляикетета- приближени на Аллахю теаля, се наричат **(Мукарребин)**. Най-главните от меляикетета, които причиняват мъки, се нарича **(Керубиян)**. А меляикета, доставящи благодат, се наричат **(Руханиян)**. Това са меляикетета, които се извисяват над другите. Те са по-високопоставени от всички хора, с изключение на Пейгамберите "салеватуллахи теаля алейхи ве теслимат". Най-набожните от мюслиманите евлиятата стоят по-високо от обикновените меляикета. Обикновените меляикета от своя страна стоят по-високо от обикновените мюслимани.

Кяфирите стоят най-ниско от всички създания. Когато Исрафил алейхисселям духне за първи път в сура, освен четирите главни меляикета и меляикетета хамеле- и Арш, всички останали меляикета ще изчезнат. След това ще изчезнат меляикетета хамеле-и Арш и после четирите големи меляикета. Преди второто духване в тръбата първо ще възкръснат четирите меляикета и меляикета хамеле-и Арш. Значи меляикетата, тъй като са били създадени по-рано от останалите същества, така и ще изчезнат най-накрая.

3-Третото от шестте неща, необходими за пълнотата на вярата, се явява **вярата в книгите, изпратени от Аллахю теаля.** Някои от тези книги Аллахю теаля ги е изпратил чрез меляикета, други са били чути от благословените уши на Пейгамберите, трети са били начертани писмено на скрижали, а други са били съобщени не чрез меляикета, а наговорени непосредствено на Пейгамберите.

Всички тези книги съдържат изречени от Аллахю теаля слова. Те са изначални и вечни. Те не са живи създания. Те не са и думи на меляикета или на Пейгамберите. Естествено, словата на Аллахю теаля не са слова, които пишем, запомняме и произнасяме ние. Те са записани и запомнени необичайно. Те не са букви, не са и звукове. Човек не е в състояние да схване какъв е Аллахю теаля и какви са Неговите

свойства, Неговите проявления. И все пак тези изречения могат да бъдат прочетени от хората. Те се съхраняват в съзнанието и се записват. Това значи, че изречените от Аллахю теаля слова имат две страни. Бидейки с нас, те представляват създадени

и хадиси. А когато се осъзнаят, че това са слова на Аллах, трябва да се знае, че са изначални.

Всички книги, послани от Аллахю теаля, са истинни и верни. Те не могат да бъдат лъжи и грешки. В тях се говори за мъченията и наказанията, за възможността от помилване. Но всичко това е обусловено от неизвестни за нас обстоятелства или зависят от Неговата воля, от Неговите намерения. Или това значи, че рабът може да бъде избавен от наказанието, което той е заслужил. Думите, изреченията, които обещават наказания и мъки, съвсем не са измама и лъжа, като се обещава прошка. Не е джаис да не бъдат дадени благата, обещани от Аллахю теаля, но е джаиз опрощение и отмяна на наказанието. И разумът, и айетите доказват, че всичко това е така.

Ако няма някаква пречка или притеснениые на айетите и хадисите трябва да се придават значения, които ясно се съобщават в тях. Не е джаиз да им се придава друго значение, подобно на тях. [Куран-ъ керимът и хадисите са създадени на основата на речниковия фонд и арабския диалект на рода Курейш от Мекке. На думите трябва да се придава онзи смисъл, който те са имали преди 1400 години в Хиджаз. През изминалите столетия те са се изменили и днес да им се придава значение, сходно със съвремието, би било съвсем погрешно]. Айетите, наричани **Мютешабихат** (т.е. тези айети, които не търпят странични значения, сиреч изопачаване на значението), имат таен, недостъпен смисъл. Значението на тези айети е известно само и единствено на Аллахю теаля и само малочислен кръг от избрани лиса, наречени **(Илм-и ледунни)**, могат да се доберат до техния смисъл в кръга на позволеното. Друг никой не може да ги разбере. По тази причина в айетите, наречени **мютешабих**, трябва да се вярва като на слова на Аллахю теаля и да не се разпитва за тяхното значение. Учените от мезхеба Еш'ари съобщават, че айети от този вид е джаиз да се тълкуват накратко или нашироко. Изтълкуване или трактовка означава да се търси и да се намери сред множеството значения онова, което не е много известно. Например, в сура. "Исра" има изречение на Аллахю теаля, което има следния смисъл: **(Ръката на Аллах - е над техните ръсе).** Трябва да каже, каквото е искал да каже Аллахю теаля с това, и аз така повярвах. Най-добре е при такива случаи да се каже "Аз не мога да доловя смисъла на този айет, това го знае само Аллах!" Или

пък: "Знанията на Аллах не са такива като нашите. Неговата воля не прилича на нашата воля. В такъв случай ръсете на Аллах не са такива. каквито са ръсете на Неговите раби". Така трябва да се говори и отговаря.

Някои айети в книгите, послани от Аллахю теаля, имат само четено или само смисъла, или двете заедно изменени от Аллахю теаля. Куран-ъ керимът е отменил всички други предишни книги, направил недействителни техните заповеди. В Куран-ъ керима няма да има грешки, разсеяни мисли, излишества и недостатъси до Съдния ден!

Всички науки, принадлежащи към миналото и бъдещето, ги има в Куран-ъ керима. Ето защо той превъзхожда всички други книги, послани от Аллахю теаля и е посенна. Свещеният Куран-ъ керим е велико чудо. Ако се съберат заедно всички хора и джинове и се опитат да произнесат нещо подобно на най-кратката сура в Куран-ъ керима, няма да могат. Писатели и поети от Арабия, правдиви и изкусни в своята работа хора, се събрали веднъж заедно; много са се старали, но не са могли да съчинят слова, подобни на трите най-кратки айети. Не можаха да стоят срещу Куран-ъ керим. Смутили се и са се объркали. Аллахю теаля побеждава враговете на исляма, прави ги безсилни пред Куран-ъ керима. Красотата и яснотата на Куран-ъ керима са свръх човешките усилия. Хората са безсилни да се изразяват както в Куран-ъ керима, защото неговите айети не приличат нито на поезия, нито на проза, които се пишат от хората. Заедно с това те са изложени с букви, които писателите и мъдресите на Арабия употре бяват.

Посланите от Аллахю теаля книги, които ни са известни, са 104 на брой. От тях

10 страниси са изпратени на **(Адем)** алейхисселям; 50 страниси на Шис **(Шит)** алейхисселям; 30 страниси на **(Идриз)** алейхисселям; 10 страниси на **(Ибрахим)** алейхисселям; **Теврат** (Тора) на **(Муса)** алейхисселям; **Зебур** (Псалтир) на **(Давуд)** алейхисселям; **Инджил** (Евангелие) на **(Иса)** алейхисселям; Свещения Куран-ъ керим на **(Мухаммед)** алейхисселям.

Когато човек иска да заповяда, да забрани, да попита или пък да съобщи нещо, отначало мисли и се подготвя за това. Тези значения, които се намират (или се пораждат) в ума му се наричат **(Келям-ъ нефси)**. Тези значения не се различават помежду си в зависимост от езика дали е по арабски, по турски или по персийски. Употребата им на различни езици не им придава различни значения. Думите, изразяващи тези значения, се наричат **(Келям-ъ лафзъ)**. С келям-ъ лафзъ може да се обяснявате на различни езици. Оттук следва, че благодарение на понятността на

келям-ъ нефси, така, както и другите свойства - например знание, воля, зрение, които са присъщи на обладателя на думата (келяма), то той се явява просто, обикновенно непроменещо едно отделно свойство. А келям-ъ лафзъ представлява съвкупност от букви (звукове), които излизат от устата на говорещия и достигат до ушите на слушателя и изразяват смисъла на келям-ъ нефси. Така и изреченията на Аллахю теаля се явяват не живи създания, и изначални и вечни слова, разбираеми по същността си. Те представляват самостоятелни свойства, независещи от свойствата на същността (съфат-и затийе) и такива свойства на доказателството (съфат-и субутийе) като знание, воля.

Свойството на келяма също е просто. То е неизменно. - То не е буквено, нито пък звуково. Заповеди и забрани не се разпадат, не се променят на арабски, персийски, на иврит (древноюдейски), суриански. Те не приемат такива форми, не се пишат. Те не се нуждаят от такива средства като съзнание, слух, дар слово. Ако иска да се каже на какъвто и да език, може да се каже, по такъв начин, ако се произнася на арабски, то това е Свещеният Куран-ъ керим; ако се произнася на иврит - това е Теврат; по суриански ще бъде Инджил. В книгата **(Шерх-ул Мекасид)**(1) се казва, че на гръски е Инджил (Евангелие), а Зебур (Псалтир) е по суриански.

Келям-ъ иляхи известява за различни неща, т.е. ако то съобщава за събитията се нарича **(Хабер)** (новина). Ако не е така, тогава е **(Инша)** (изложение); а ако пък се говори за неща, чието изпълнение е фарз, то това е **(Емр)** (заповед). Ако съобщават забрани, то това е **(Нехий)**. Обаче в изреченията на Аллахю теаля са недопустими изменения и добавки. Всички книги, послани от Него, всичките им страниси представляват свойства на келям-ъ на Аллахю теаля. Тоест те произлизат от келям- ъ нефси. Като стане на арабски това е Куран-ъ керим-ъ.

Даден във вид на звукове и букви, които са записани и произносими, възприемащи се на слух и запомнящи се наизуст, изпратени в ритмичен вид на вахий Затова се наричат **(Келям-ъ лафз)** (изречени думи) и Свещен Куран-ъ керим. Джаиз е да се казва на келам-ъ илахи и на съфат-ъ илахи, келам-ъ лафзъ заштото показва келам-ъ нефси. Как то в пълна съвкупност тези слова се наричат **Куран-ъ керим** и неговите части (откъси) се наричат също - **Куран-ъ керим**.

Това, че келям-ъ нефс не е нещо производно и извечно, се потвърждава и от произведенията на учените от правия път. Между учените няма единомислие по повод на това дали келям-ъ нефс да се счита за хадис или кадим. Някои от тях, които го считат за хадис, твърдят, че не трябва да се говори, че келям-ъ ляфз е хадис. Ако се

твърди, че това е хадис, казват те, то тогава келям-ъ нефс може да се приеме като хадис. Най-доброто решение е това. Когато човек чува названието на нещо, то в негово съзнание незабавно възниква образа му. Ако сред учените-Ехл-и

(1) Авторът на "Шерх-ул Мекасид" Садюддин Тефтазани умира през 792 г. по хиджра "1389 г. по милядиж в Самарканд.

сюннити има такива, които предполагат, че Свещеният Куран-ъ керим е хадис, то това означава, че думите и словосъчетанията, които ние произнасяме, са производни. Учените-Ехл-и сюннити подчертават, че келям-ъ ляфз и келям-ъ нефс представляват слова на Аллахю теаля; намерили в това слово иносказание, единодушно потвърждават, че това е **келям-ъ иляхи**. Когато кажем, че келям-ъ нефс е слово на Аллах, се подразбира, че това келам-ъ съфат на Аллахю теаля. Келям-ъ ляфзъ - да се казва слова на Аллахю теаля означава, че Аллахю теаля е Негов творес, Негов създател.

Въпрос: Както се разбира от горното, предвечното слово на Аллахю теаля е недостъпно за слуха. Да се каже "Аз чух думите на Аллах!" това е все едно да кажеш "Аз чух звукове и тяхното съчетание!" т.е. да се разбере, да се схване звучащият глас и келиме-и нефс, който се явява предвечен. Всички Пейгамбери и даже всеки човек може да ги чуе в тези два вида. Тогава защо Муса алейхисселям се отделя от останалите като (келимуллах)?

Отговор: Въпреки предвечните правила Муса алейхисселям чу предвечните слова без букви и звукове. Така, както в Дженнета Аллахю теаля ще бъде видян по неразбираем и непредаваем начин, също така по необясним начин Го е чу. Никой друг не е чувал така. Или пък той е възприел словата на Аллахю теаля на слух. Но не само с ушите си, а с цялото си тяло, от всички страни. Или чу от към дървото. Но това не беше със звук. Не е чул чрез трептене на въздуха или чрез други случай. Чул ги е по един от трите предполагеми способи, затова получи името **Келимуллах**. Мухаммед алейхисселатю весселям, през нощта Мирадж (възнесение в небесата) е чул келям-ъ иляхи по този начин, а също така и Джебраил алейхисселям, когато приемаше вахий бешетака.

4.- Четвъртото от шестте условия, необходими във вярата, е **Вяра в Пейгамберите на Аллахю теаля**. Те са изпратени да насочват хората по пътя, угоден на Аллахю теаля, да им показват правия път. Думата "**Ресул**" е форма на множиствено число на думата "**Ресул**". Речниковото значение на думата е изпратено лисе, носител на известия, т.е. посланик, вестител. В исляма **Ресул** означава най-сенната и авторитетна

личност сред хората-съвременниси по рождение, по нрава, ученост и ум. Той не притежава никакви лоши качества, наклонности и неодобряеми състояния. Пейгамберите имат свойството да бъдат безгрешни (**исмет**), т.е. преди обявяването им за пророси и след това те не са извършили големи и малки прегрешения. [Невернисите, които искат да разрушат исляма отвътре, казват, че Мухаммед алейхисселям, преди да бъде обявен за пейгамбер, е принасял жертви на идолите (тотеми, истукани) и за доказателство посочват книгите на безмезхебнисит. Лъжливостта на тези клевети става ясна от горепосочените редове]. До преди обявата на Пейгамберството си, до разпространението и утвърждаването му, у него не може да се намерят никакви недостатъси като слепота, глухота и тем подобни. Трябва да се вярва, че у всеки пейгамбер има седем свойства: **Еманет** (вярност), **съдк** (правдивост), **теблиг** (известяване), **адалет** (справедливост), **исмет** (безгрешност), **фетанет** (широта на ума) и **емнул-азл** (никога не им се отнема Пейгамберството).

Всеки пейгамбер, който донесе нов шериат, се нарича **(Ресул)**. Този пейгамбер, който не донесе нова религия, а само призовава да се следва предишния път, се нарича **(Неби)**. В известяването на повелите и призивите за възприемане религията на Аллахю теаля, измежру **Ресул** и **Неби** няма разлика. Да се вярва във Пейгамбери, означава да не се прави разлика измежду тях; да се вярва в тяхната правдивост и праведност. Който не вярва в един от тях, се счита, че не вярва във всички Пейгамбери.

Пейгамберският дар не се дава нито при старание, нито при пости, при продължителни и тежки изпитания или при много молитви. Дава се само като милост на Аллахю теаля на избраниси. Религиите се изпращат чрез Пейгамбери, за да може на този и на оня свят човешните дела да бъдат правилни и полезни, за да се отвръщат от вредните неща и щетите, да се насочват по праведния и истинския път, който ги води до покой и умиротворение. Независимо от множеството врагове, техните издевателства и лишенията, на които са били подложени, не са се уплашили да проповядват вярата на Аллахю теаля, да посочват задължителния характер на изпълнението на неговите повели. Аллахю теаля, за да покаже, че Пейгамберите представляват носители на правдата и на чистотата, че говорят истината, ги подкрепи с показване на чудеса. Никой не може да отрече тези чудеса муджизета. Тези, които веднъж са приели Пейгамбера и са повярвали в него, се наричат Негов **юммет**. В Съдния ден ще бъде позволено на привърженисите да правят шефаат, които имат много грехове и тази тяхна молба ще бъде приета. Да молят за прошка ще бъде разрешено и на учените и

праведните привърженисиси и на Велийте и тяхната молба ще бъде приета. Пейгамберите в своите гробове живеят непознат за нас живот. Благословените им тела остават нетленни в земята. Както се казва в свещените хадиси **(Пейгамберите "**саллаллахю алейхи ве селлем" **в своите гробове изпълняват молитви и отиват на хадж.)**

Живеещите в настоящия момент в Арабия хора, наречени **(Веххаби),** не вярват на тези хадиси, а истинските мюслимани, които вярват в тях, ги наричат кяфири. За това, че лъжливо тълкуват съмнителни айети, те естествено не стават кяфири, а стават притежатели на **бидати**. Нанасят голяма вреда на мюслиманите. Движението веххабизъм е основано от един глупак на име Мухаммед бин Абдулвеххаб. Английският шпионин Хъмфер го заблуждава, като му сочи порочните мисли на Ибни Теймия(1), дава му лъжливи факти. Посредством книгите на някой си египтянин на име Абдух(2) неговите идеи се разпространяват сред турсите и другите мюслимани. Учените-Ехл-и сюннити в стотиси книги разкриват, че веххабистите не могат да представляват пети мезхеб, че стоят на погрешен път. За тези неща се говори обширно и пространно в книгата "**Сеадет-и ебедийе"** и "**Съдният ден и отвъдният свят".** Нека Аллахю теаля опази младите вярващи да не се отклонят по пътя на веххабизма. Нека не напуснат пътя, прославен от хадисите, пътя на Ехл- и сюннитите.

Когато благословените очи на Пейгамберите алейхимусселям спят, очите на сърсата им не дремят. В изпълнение на Пейгамберския дълг, в използването на Пейгамберските преимущества всички пейгамбери са равни. Седемте свойства, които изброихме по-горе, са присъщи на всеки от тях. Нито един пейгамбер не може да се изключи от числото на Пейгамберите. Но от велиите може да бъде отнето свойството на евлия. Пейгамберите произхождат от хора. Джинове и меляикета не могат да бъдат Пейгамбери. Не могат да се извисят до степента на Пейгамберите. Всеки Пейгамбер си има своите почести и своите преимущества. Така например, по-голямото число на привържениците, големината на страната, в която те са изпратени, широтата на разпространение на техните знания и учения, числото и продължителността на чудесата, които са извършвали, техният личен авторитет и милостивост. По своите преимущества в сравнение с всички други предидущи Пейгамбери Мухаммед алейхисселям превъзхожда останалите като явил се последен по време пейгамбер. Великите пейгамбери заемат по-високо положение в сравнение с другите, които не се смятат за велики, а Ресулите стоят по-високо от Н **небийите,** който не са Ресули.

Броят на Пейгамберите “алейхимусалевату веттеслимат” е неизвестен. Известно е, че техният брой е повече от 124 хиляди. 313 или 315 от тях са Ресули, от които шест са най-високостоящи. Те се наричат Улюл-азм Пейгамбери, и са **Адем**, **Нух**,

(1) Ахмед ибни Теймия умира през 728 г. по хиджра “м. 1328ж в гр. Дамаск.

(2) Мохаммед Абдух умира през 1323 г. по хиджра “м. 1909ж в Египет.

Ибрахим, **Муса**, **Иса** и **Мухаммед** алейхимуссаляту весселям.

Най-известните между Пейгамберите са 33. Това са: **Адем**, **Идрис**, **Шит**, или **(Шис)**, **Нух**, **Худ**, **Салих**, **Ибрахим**, **Лют**, **Исмаил**, **Исхак**, **Якуб**, **Юсуф**, **Еюб**, **Шуайб**, **Муса**, **Харун**, **Хъдър, Юша бин Нун**, **Иляс**, **Елйеса**, **Зюлкифл**, **Шемун**, **Ишмоил**, **Юнус бин Мета**, **Давуд**, **Сюлейман**, **Локман**, **Зекерия**, **Яхъя**, **Юзейр**, **Иса бин Мерйем**, **Зюлкарнейн** и **Мухаммед** алейхи ве алейхимуссаляту весселям.

От тях само 28 са споменати в Куран-ъ керима. Шит, Хъдър, Юша, Шемун и Ишмоил не са споменати. Що се отнася до Зюлкарейн, Локман, Юзейр и Хъдър, които са упоменати в числото на 28-те не е установено с точност Пейгамбери ли са те или не са. Във втория том на книгата **(Мектубат-ъ Масумиййе)** в 36-то писмо пише данните за Хъдър алейхисселям са силни че, е Пейгамбер. В 182-ро писмо се казва явяването на Хъдър алейхисселям в човешки вит и вършенето на някой дела, не показва, че Той е жив. Аллахю теаля е позволил да се видят в човешки вид ча Него, на много Пейгамбери и на духовете на Велийте. Казва се че, виждането на тях не показва че са живи. Другото име на Зюлкифл е Харкъл. Някои изказват становището, че това е Иляс или Зекерия или Идрис алейхисселям.

Ибрахим алейхисселям е **Халилуллах**, тъй като в сърсето му няма място за любов към никой друг освен Аллахю теаля. Муса алейхисселям е **Келимуллах**, тъй като е говорил с Аллахю теаля. Иса алейхисселям се нарича **Келиметуллах**, понеже той няма баща, а е роден след словото “БЪДИ” на Аллахю теаля. Освен това той запознаваше хората с пълните с мъдрост слова на Аллахю теаля. Сред човешките синове (синове на Адем) на най-почтено място стои **(Мухаммед)** алейхисселям; най-ученият, заради когото е било създадено всичко живо на тови свят. Той е **Хабибуллах**. За неговото величие и превъзходство като Хабибуллах има много свидетелства и доказателства.. Ето защо за него не е възприето да се казва, че е победен или съсипан. Такива думи са неприложими към него. В Съдния ден той пръв ще се изправи от гроба си и пръв ще отива на Махшера и преди всички ще влезе в Дженнета. Чудесата, показани от

него, са безчислени и човек не би имал сили да ги преброи. Ще украсим нашето писание само като споменем чудото за неговото възнесение в небесата (Мирадж):

Ресулюллах "саллаллаху теала алейхи ве селлем", бидейки на легло, е бил събуден и благословеното му тяло е било пренесено от град Мекке в Месчид-и Акса в град Кудюс (Йерусалим), а след това е възнесен в небесата. След седмото небе е бил закаран там, където е пожелал Аллахю теаля. В Мираджа следва да се вярва по този начин. "Заблудената секта на исмаилити и врагове на религията, маскирали се като мюсюлмански учени, твърдят, че Мирадж е било само с духа. Възнесъл се е само духът, а не и тялото. Пишат и говорят и се стремят да заблудят младежите. Затова не бива да се купуват и четат техните лъжливи книги и да не се излъжим на тях. За това, как се е осъществил Мираджа, пише много обстоятелно в редиса сенни книги, например "**Шифа-и шериф"**(1)**.** Нашироко се разказва и в книгата "Сеадет-и ебедийе" (Вечното щастие). От **Благословената Мекке** до **(Сидрет-ул мунтеха)** се е издигнал заедно с Джебраил алейхисселям. **(Сидрет-ул мунтеха)** е дърво на шестото и седмото небе. Нито едно знание, нито едно възнесение не може да се издигне по-нагоре от него. Нашият Ресулю екрем "саллаллаху алейхи ве селлем" е видял при Сидре Джебраил алейхисселям в истинския му вид, с 600 крила на него. Джебраил алейхисселям остана при Сидре. От Мекке до Кудюс и до Седмото небе беше закаран с. **(Бурак)**. **(Бурак)** е Дженнетско животно, бяло на свят, по,-малко от муле и по-голямо от магаре. Той не е от земните животни. Не е нито от мъжки, нито от женски пол. Движише се много бързо. Крачките му са до където види очите.

Ресулюллах "саллаллаху алейхи ве селлем" в Месджиди Акса стана имам

Пейгамберите и клаха сабах или яатсъ намаз. Там душите на Пейгамберите бяха в

(1) Авторът на "Шифа-и Шериф" кадията Ияд Малики умира през хиджра 544 "м. 1150ж в Мерракушде.

собствени човешки образи. От **(Кудюс)** до Седмото небе Пейгамберът Мухаммед алейхисселям достига за един миг по незнайна стълба **(Мирадж)**. По пътя на Ресулуллах отдясно и отляво подредили се меляикета и му оказваха любезен прием. На всяко от небесата Джебраил алейхисселям собщаваше и известяваш за пристигането на Ресулюллах. На всяко едно видя един Пейгамбер и ги поздрави. В **(Сидра)** той видял много изумителни неща. Съзрял е благата на Дженнета и Джехеннемските мъки. Но с мечтата и силното желание да съзре Аллахю теаля не погледна нито едно от Дженнетските блага. От Сидра по-нататък той пътува сам в

озарение. Чу скърсането на перата, меляикетета. Той премина през 70 хиляди завеси. Разстоянието между две завеси беше като път, който се преминава за 500 години. По-нататък той продължава пътя си на килим, наречер **(Рефреф)**, който е бил по-ярък от слънчевата светлина и мина Кюрсито. Достигна до Арш-ъ илахи. Оказа се вън от времето и пространството; вън от веществения (материалния) свят. Достигна до мястото, където да чуе словото на Аллахю теаля.

Както в Съдния ден Аллахю теаля ще бъде видян вън от времето и пространството, по неразбираем и неразказваем начин Пейгамберът Мухаммед алейхисселям видя Аллахю теаля. И говори с Аллахю теаля беззвучно и безсловесно. Изказа безграничното си уважение към Аллахю теаля, благодари му. Беше удостоен с велика чест и неизброими почести. На него и на неговите юммет бяха предписани 50 вакит намаз. По указание на Муса алейхисселям броят им постепенно беше снижен до 5 вакит намаз. Дотогава се кланяли само сутрешните и следобедните намази или нощните намази. След това голямо пътешествие, удостоен с високи почести, приобщен към такива блага, чул и видял такива изумителни неща, се върна в леглото си. Мястото му не било дори още изстинало. Това, което ние съобщение, се разказва отчасти в айетите и отчасти в хадисите. Макар да не е ваджиб да се вярва във всичко това, по мнението на учените-Ехл-и сюннити онези, които не приемат тези вести и сведения, се считат за отлъчени от Ехл-и сюннитската общност. А този, който не вярва на айети кериме и хадиси шерифе, става кяфир (неверник).

Тук можем да изброим някои от безбройните неща, свидетелстващи за това, че Мухаммед алейхисселям се явява **(Сейийд-ул енбия)** и е най-високопоставеният сред Пейгамберите “алейхимюссалеватю веттеслимат”:

На къямета всички Пейгамбери “алейхимюссалеватю веттеслимат” ще се съберат под неговото знаме. Аллахю теаля е повелил на всички Пейгамбери следното: “Ако достигнете на Пейгамбера Мухаммед, когото аз избрах измежду всички създаня за мой любим пейгамбер, вярвайте му и станете негови помощниси!” Всички Пейгамбери са възвестили повелили на своите юммети.

Мухаммед алейхисселям е и **(Хатем-ул енбия)**, след Него няма да има други Пейгамбери. Неговият благословен се създаде преди всички други Пейгамбер. Пейгамберството беше дадено първо на Него. С Неговото идване на този свят завърши тази мисия. Макар че Иса алейхисселям преди Съдния ден ще слезе от небето, по времето на хазрет-и Мехди в Шам (Дамаск), ще разпространява религията на Мухаммед алейхисселям, сялата земя ще бъде от неговия юммет.

[Организираните и издигнати от Англичаните през 1296 г. по хиджра (1880) заблудени, наречени **(Кадияни)**, и за Иса алейхисселям говорят лоши неща и лъжи. Макар че те се наричат мюслимани себе си, рушат исляма отвътре. Била е издадена фетва (известие) затова, че те не са мюслимани. Наричат ги още **(Ахмедии)**.

Джемаатют-теблигийе е една от общностите, които са зъндъси и са напуснали правия път, появили се в Индия. Тя е основана през 1345 г. по хиджра (1926) от един неук на име Иляс. Казваше, че мюслиманите са напуснали правия път и е получил заповед насън да ги спаси. Казваха, че са се учили от книгите на учителите си Незир Хюсеин, Решид Ахмед Кенкюхи и Халил Ахмед Сехаренпури. За да излъжат мюслиманите, постоянно разказваха за сенността на намаза и джемаата (изпълнение на обредите заедно). Въпреки че обредите на тези, които не са Ехл-и сюннити, не биват приети. Тези неуки хора трябва първо да прочетат книгите на учените-Ехл-и сюннити, да се отърват от грешните си вярвания и да станат истински мюслимани. Тези, които извличат грешни поуки от айети, неизяснени в Куран-ъ керима, се наричат **Бидат ехли** или **Сапък**. Тези врагове на исляма, които според своето вярване извличат грешни поуки от айетите, се наричат **Зъндък**. Зъндъсите се стремят да променят Куран-ъ керима и Исляма. Най-големите врагове на исляма, които поддържат развалените общности, изразходват милиарди, за да ги разпространят по всички краища на света, са англичаните. Попадналите в капана на английските кяфири неуки **Теблиг-и джемаатчии** наричат себе си Ехл-и сюннити, изпълняват обреда **намаз**, лъжат и се опитват да измамят мюслиманите. Абдуллах бин Месуд повелява, (Ще има който да кланят намаз, без да имат религия). Те ще горят вечно в дъното на Джехеннема. Една част от тях, като гнездата на щъркелите на минаретата с големи чалми, с бради и палта, четат Свещения Куран-ъ керим давайки погрешни значения на айетите, лъжат мюслиманите. Въпреки че в хадиса се казва: “**Инналлахе ла йензуру иля сюверикюм ве сийабикум ве лакин йензуру иля кулубикюм ве ниййатикюм”** (Аллахю теаля не гледа вас по външния вид и облеклото, а гледа какво ви е на сърсето и какви ви са намеренията). Понеже тези простаси не могат да дадат отговор на книгите на **(Вакъфа Ихляс)**, които ги изобличават, казват, че тези книги са грешни, развалени и не бива да се четат. Най- отличителното качество на тези зъндъси и невежи е, че отричат книгите на учените- Ехл-и сюннити и на тези който ги печатат, обявяват ги за развалени и казват, че не бива да се четат. Вредите, които нанасят на исляма и отговорите на учените-Ехл-и сюннити надълго и нашироко са написани в книгата ни “**Фаидели билгилер**” (Полезни знания).

Мухаммед алейхисселям е най-великият от Пейгамберите. Осемнадесет хиляди светове се ползват от морето на неговата благодат. Той единодушно е пейгамбер на всички хора и джинове. Има много, които известяват, че той е Пейгамбер и на меляикетета, растенията, животните и всички вещества. Другите Пейгамбери са били изпратени в определени страни, при определено племе. А Ресул-и екрем “саллаллахю алейхи ве селлем” е Пейгамбер на всички живи и неживи (одухотворени и неодухотворени) създания. Аллахю теаля останалите Пейгамбери ги зовял само по имената им, а на Мухаммед алейхисселям оказал особена милост, като го е нарекъл “О, мой Ресул (пратеник)!”, “О, мой Пейгамбер!” От чудесата, които сътворил за другите Пейгамбери, подобни е сътворил и за него. Аллахю теаля е сътворил за него толкова много чудеса, каквито не е дал на нито един друг пейгамбер. До такава степен, че по знака на благословения му палес луната се разсепила на две половини, камъчетата, които държал в ръсете си, се превърнали в броениси, дърветата го приветствували, като казвали: “Я, Ресулюллах!”, сухото дърво на име Ханнане плакало на глас, когато се отдалечил от него, през благословените му пръсти се шурнала бистра, чиста вода. Освен това на него му е отредено място и на другия свят - **(Макам-ъ Махмуд)**, **(Шефаат-и Кюбра)**, **(изворът Кевсер)**, **(Весиле)** и **(Фадиле)**. Преди да влезе в Дженнета, той ще бъде удостоен с честта да съзре Аллахю теаля; в земния мир ще има богато потекло; в религията ще постигне вяра, наука, знания, търпение, благодарност, зюхд (въздържание, спазване на диета, неупотребяване на забранени неща), чест, справедливост, милосърдие, храброст, мъдрост, скромност, вежливост, добродетелност, милост, снизходителност и почести и отличия, които му осигуряват превъзходство над всички други Пейгамбери. Броя на чудесата, които му са дадени, не знае никой друг освен Аллахю теаля. Неговата религия е отменил другите религи. Неговата религия е най-добрата и най-висшата от всички други религии. Неговият юммет преобладава над другите юммети. Евлиятата на неговия юммет стоят по-

високо от Евлиятита на другите юммети.

От юммета на Мухаммед алейхисселям, пръв сред първенсите, най- благородният след Пейгамберите сред хората, които са живели и ще живеят на този свят, венес на всички имами и Велий, най-заслужилият да стане халиф е **(Ебу Бекр- и Съддък)** радиаллахю анх. Той пръв заслужил дереджето и честта да стане халифе. Още преди появата на мюсюлманството, с милосърдието на Аллахю теаля той не се е покланял на идоли. Предпази от позора на неверничеството и поемане на неверния път. [Оттук

трябва да разберат колко са нищожни и невежи тези, които пишат и мислят, че Ресулюллах, допреди да бъде обявено Пейгамберството му, се е кланял на идоли].

След него най-високо сред хората, избрани от Аллахю теаля за приятели и приближени на Пейгамбера, Фарук-и Азам, вторият халифе **Юмер бин Хаттаб** радиаллахю теаля анх.

След него най-високо сред хората стои третият халиф на Ресулюллах, обладателят на изумителни превъзходства, съкровищниса на всички добрини, извор на благоприличие, вяра и просвета е **Зиннурейн Осман бин Аффан** радиаллахю теаля анх.

След него най-полезен и благороден измежду хората е бил четвъртият халиф, обладател на изумителни преимущества, Лъвът на Аллахю теаля - **Али бин ебу Талиб** радиаллахю теаля анх.

След него халиф е станал благородният хазрет-и (**Хасен)**(1), с когото свършва тридесетгодишният Халифат, съобщен в хадисите. След него най-достоен сред хората е бил **(Хюсеин бин Али)** радиаллахю теаля анх, който е бил светлина за очите на Ресулюллах "саллаллахю алейхи ве селлем.

Тези преимущества, превъзходства и добродетели се състоят в това, че те в името на ислямската религия са напуснали род и родина, свои близки и любими, приели са мюсюлманството много преди другите, във висша степен са повярвали в Ресулюллах "саллаллахю алейхи ве селлем", твърдо се придържали към неговото учение, стремели се да разпространят вярата, поставяли са прегради пред невярата (кяфирството), пред различните интриги и коварни замисли.

Макар че хазрет-и Али радиаллахю теаля анх, да е станал мюсюлманин по-рано от другите, (с изключение на хазрет-и Ебу Бекр радиаллахю теаля анх, през това време той е бил още дете, не разполагал с имущество, тъй като се намирал в дома на Ресулюллах, където му бил в помощ. По-ранното му приемане на мюсюлманството в сравнение с другите не е станало причина и други да станат мюсюлмани, да им бъде за пример и да бъде страшилище за невернисите. А с приемането на мюсюлманството от другите трима халифи ислямът станал много по- могъщ и се укрепил още повече. Имам-ъ Али и неговите деса радиаллахю анхюм, са най-близки родствениси на Ресулюллах и тяхната кръв е от неговата благословена кръв. Ето защо те са можели да се смятат за по-висши от Съддък-и екбер и Фарук-и азам. Но тези преимущества не осигуряват превъзходство във всички области. Не им дава правото да бъдат пред другите във всяко едно отношение. Това е като да речем

Хъзър алейхисселям, който научи някои неща на Муса алейхисселям. [Ако кръвното родство е било определящо преимущество, то хазрет-и Аббас би стоял по- високо от хазрет-и Али. От гледна точка на кръвното родство много са близки Ебу Талиб и Ебу Лехеб, но при тях няма дори това преимущество и почест, което притежава най-долния мюслиманин]. От гледна точка на кръвното родство хазрет-и **Фатъма** стои по-високо от хазрет-и **Хадидже** и хазрет-и **Айше** "радиаллахю анхюнне". Но превъзходство в една област не означава всестранно превъзходство.

(1) Хасан бин Али е бил отровен през 49 г. по хиджра "м. 669ж в Медине.

Коя от тези жени стои по-високо? По този повод нашите учени изказват различни становища и мнения. Както става ясно от хадисите, те, трите, плюс хазрет-и **Мерйем** и съпругата на Фираун хазрет-и **Асийе** радъяллахю теаля анхюнне еджмаин, стоят по-високо от всички жени на света. Както се казва в хадисите, хазрет-и Фатъма стои над всички жени в Дженнета; Хасен и Хюсеин пък стоят над всички юноши в Дженнета. А това е превъзходство от една гледна точка.

След тях най-висшестоящи сред Есхаб-ъ кирам са Ашере-и мюешшере те са десет души, приживе удостоени да бъдат в Дженнета след смъртта си. След тях идват 313 души, участниси в битката при **Бедр** (място между Мекке и Медине). След тях следват 700-те герои-лъвове, участниси в битката при **Ухуд**; а по-нататък се нареждат със своите преимущества 1400-те бойси, които са се заклели под дървото **Биат-ур ръдван**.

Имената на всички достопочтени от Есхаб-ъ Кирам, които са пожертвали живота и имуществото си по пътя на нашия пейгамбер Ресул-и екрем "саллаллахю алейхи ве селлем", следва да се произнасят с уважение и любов е ваджиб. Не бива да се произнасят слова, които са недостойни за тяхното величие. Непочтителното произнасяне на техните имена означава заблуждение, откъсване от пътя на истината.

Този, който обича Ресулюллах, е необходимо да обича всички от неговия Есхаб, защото в един от хадисите се казва следното:

"Тези, които обичат моя Есхаб, ги обичат от обич към мене. Този, който не ги обича, не обича и мен. Този, който ги обижда, обижда и мен. Който мен ме обижда, той нанася обида и на Аллахю теаля. Този, който обижда Аллахю теаля, естествено, ше бъде подложен на мъчения". В друг хадис пък се казва следното: "**Ако Аллахю теаля пожелае да окаже добро на който и да е от рабите си, от моя юммет вдъхва в неговото сърсе любов към моя Есхаб и той ще ги заобича като собствената си душа".**

Затова не трябва да се предполага, че войните между представителите на Есхаб-ъ Кирам са водени от лоши намерения, за постигане на халифска власт, за да се осъществят користни замисли. Да се мисли така и да се осъждат тези велики люде, означава да се изпада в нещастие, да се пораждат междуособици.

Защото тяхното пребиваване пред очите на Ресулюллах, вниманието му в благословените му слова са разнесли от сърсата им всички чувства от рода на тъпа упоритост и страст към светските блага. Те са се избавили от такива лоши свойства, каквито са пристрастието, гнева и всякакви други недостойни качества.

Човек, който прекара няколко дни с един от Евлиятата от неговя юммет на този велик Пейгамбер "саллаллахю алейхи ве селлем", ще се обогати с прекрасни свойства и преимущества от този **вели**; ще се очисти и избави от пристрастия, тъй като членовете на Есхаб-ъ Кирама са обичали Ресулюллах повече от всички, жертвали са живота си за него, напускали са родината си в името на неговото дело, благоговеели от неговите беседи, даващи им духовна храна. Как може да се мисли, че те не са се избавили от лоши намерения, че не са се очистили от користта и съблазните и че са останали пристрастени към светските блага? Те, всичките личности, естествено, са по-чисти от всички. Недостойно е те да се оприличават на нас, хората с ниски сели, да се говори, че имало различия между тях; че са водили сражения от пристрастие към светските блага, заради користни намерения и т.н.

Не бива да се мислят такива неприлични неща за членовете на Есхаб-ъ кирам. А онези хора, които говорят излишни и непотребни неща, да ги смятаме за врагове на Ресулюллах саллаллахю алейхи ве селлем, който винаги е съветвал своите привърженици да не се занимават с разпри и ги възпитавал в този дух. Да се осъждат членовете на Есхаб-ъ кирам е все едно да осъждаме Ресулюллах. Ето защо стълбовете на религията заявяват, че (Онези, които не признават величието на членовете на Есхаб-ъ кирам и не им оказват подобаващо уважение, ще станат отстъпниси от делото на Ресулюллах). Битките при Камилите и Съффин не могат да послужат за повод да ги осъждаме. Има религиозни причини, поради които всичките противниси на хазрет-и Али се спасяват, дори придобиват почести. Както се казва в един от хадисите, **(За мючтехида, допуснал една грешка, зе отпуска един; а за този, който намери правдата (истината) - две или десет севаба. Първото от двете севаба е за ичтихад. Второто е за намиране на правия, истинския път.)** Спорове между първенсите в религията и схватки са водени не от упорство и вражда. Причината е била да се установи истината; желанието да се изпълнят повелите на исляма. Всеки

от членовете на Есхаб-ъ кирам е бил мючтехид. [Така например, че Амр бин Ас радъяаллахю теаля анх, е бил мючтехид, се съобщава в хадиса, намиращ се на 298. страниса на “**Хадика”**].

Фарз е всеки мючтехид да действува според знанията, които е придобил благодарение на своя стремеж и доблест. Макар че доблестта и стремежа у всеки мючтехид могат и да не съвпаднат с устремленията на висшестоящите мюдждехиди, все пак следва да действуват по собствените си убеждения. Не е джаиз да уйдисват на чужди убеждения. Учениците на Имамъ азам Ебу Ханифе(1), Ебу Юсуф и Мухаммед Шейбани и учениците на Имам-ъ Мухаммед Шафии(2), Ебу Севр и Исмаил Мюзени, в много отношения не са следвали своите учители. Някои от нещата, които техните учители ги обявявали за харам, те смятали за позволени или пък обратното. Казали харам за някой неща за който казали хелал. Заради това не бива да се говори, че те са сгрешили или са станали лоши. И никой не казал подобно нещо. Защото те също са мючтехиди като своите учители.

И така, благословеният Али радъяаллахю анх, е бил по-високостоящ и учен в сравнение с Муавийе(3) и Амр бин Ас(4) радъяаллахю анхюме .Той е имал и много преимущества, отличаващи го от тях. И иджтихадите му са били по-силни и точни от тези на двамата. Въпреки това, понеже всички членове на Есхаб-ъ Кирам са били мючтехиди, джаиз тези двамата да действуват съгласно ичтихада на този велик имам. Те трябвало да действуват според своите иджтихади.

Въпрос: Мнозина от Сахабетата, от Мухаджирите и от Енсара и членове на свитата му, са били заедно с имам-ъ Али в битките при Джемен и Съффин. Те му се подчинявали и му били предани. Макар че те самите са били мючтехиди, сметнали за ваджиб да подражават на имам-ъ Али. При това, бидейки самите те мючтехиди е било ваджиб да уйдисват на имам-ъ Али, макар ичтихада им да не съвпадал, те са се присъедили към него ако се каже.

Отговор: Присъединилите се към благословения Али “радъяаллахю анх” и тези, които се сражавали заедно с него, не са се присъединили към него заради подражанието си към неговия ичтихад. Тъй като техните собствени иджтихади съвпадали с иджтихадите на Али, разбрали, че е ваджиб се присъединят към него. По същия начин иджтихадите на по - големите от Есхаб-ъ кирам не съвпадна с иджтихада на имам-ъ Али. И на тях стана ваджиб да воюват с този голям имам. По това време ичтихадите на Есхаб-ъ кирам се проявили по три различни начина. Една част признавала правотата на имам-ъ Али. На тях беше ваджиб да се присъединят

към имам-ъ Али. Друга част обаче сметнала, че са прави онези, които воюват с имам-ъ Али. За тях също станало ваджиб да воюват с него. Трети пък заявили, че към нито една страна не тръбва да се съединяват, не трябва да водят война. Техните ичтихади им подсказвали, че не трябва да се намесват във войната. И всичките три групи са били прави и са получили севаб.

(1) Ебу Ханифе Нуман бин Сабит умира през 150 г. по хиджра [м. 767 г.] в Багдат.

(2) Мухаммед бин Идрис Шафии умира през 204 г. по хиджра [м. 820 г.] в Египет.

(3) Муавийе бин Ебу Суфян умира в гр. Дамаск през 60 г. от хиджра [м. 680 г.].

(4) Амр бин Ас умира в Египет през 43 г. по хиджра [м. 663 г.].

Въпрос: Горе казаното показва, че са били прави и тези, които са воювали на страната на имамъ Али радъяаллахю анх, и тези, които са били против тях. Макар че учените-Ехл-и сюннити обясняват, че имам-ъ Али бил прав, и че враговете му се заблудили. Но тъй като те са имали уважителни причини, то на тях им е било простено или че са получили блага. Как може да се нарече това?

Отговор: Стълбовете на вярата като имам Шафии и Омер бин Абдул азиз са казали, че за нито един от членовете на Есхаб-ъ Кирама не трябва да се говори, че е бил заблуден. Затова е повелено (Грешно е да се казва за големите, че са сгрешили). За-младите не е джаиз да говорят за по-старшите: “Правилно си постъпил или неправилно си постъпил; одобрявам ти постъпката или не ти одобрявам постъпката”. Подобно на това как Аллахю теаля опази да не се обагрят с тяхната кръв нашите ръсе, така и ние сме длъжни да държим езика си и да не даваме осенка на тях, тоест някого от тях да назовем прав или не. Макар че учени с дълбоки познания, разбрали доказателствата и тълкувайки събитията, да са казали: “Имам-ъ Али е бил прав, неговите противниси са се заблудили”, те са искали да кажат: “Ако имам-ъ Али можеше да събеседва с намиращите се на противоположната страна, можеше да ги убеди да вървят по неговия път”. Подобно на това, което се случило в Камилската война, станало със Зубейр бин Аввам, който, воювайки срещу Али “радиаллахю анх”, след като изследвал по-надълбоко събитията, променил своето решение, отказал се от водене на война. Така че и думите на Ехл-и сюннитските учени “Те са допуснали грешка” следва да се разбира в този смисъл. Не е джаиз да се говори: “Али “радиаллахю анх” и неговите привърженици са били прави, а воюващите срещу тях наша майка Айше-и Съддъка и нейните привърженици от Есхаб-ъ Кирам са били на грешен път”.

Войната между членовете на Есхаб-ъ Кирама се водели заради разнообразните ичтихади (стремежи), дадени в отделните положения на Ахкям-ъ шериата. Не е имало разлика в мненията им по най-важните дела на исляма. Сега някои хора осъждат такива умове в исляма като Муавия и Амр бин Ас “радиаллахю анхюма” и допускат непочтително отношение спрямо тях. Те не могат да разберат, че обиждайки членовете на Есхаб-ъ Кирама, всъщност обиждат и унижават Ресулюллах “саллаллахю алейхи ве селлем”. Както заявява Имам-ъ Малик бин Енес, ругателства и осъдителност по отношение на Муавийе или Амр ибни Ас “радъяаллахю анхюм” се връщат обратно на главите на техните ненавистниси. Тези, които пишат и говорят ненужни неща по техен адрес, следва да бъдат наказани строго. Това изявление на Имам Малик бин Енес е написано в книгата “**Шифа-и шериф**” (“Лечението на достойния”). Да изпълни Аллахю теаля сърсата ни с любов към неговия приятел и привържениците на приятеля му! Тези велики люде ги обичат само хора чисти, а мюнафъс и злонравните хора не ги обичат.

[Всички, които знаят сената и възвишенията на Есхаб-ъ кирам на Ресулюллах “саллаллахю алейхи ве селлем”, разбират техните преимущества и превъзходства, оказват им почести и следват техния път, се наричат Ехли сюннет. А онези, които казват, че обичат някои от тях, а други не ги обичат, осъждат болшинството и по този начин не следват пътя на нито един от тях, се наричат **Рафизи** и **Шиити**. Рафизи има най-много в Иран, Индия, Ирак. ВТурсия няма въобще. Някои от тях, за да подмамят мюслиманите Алеви в нашата страна, себе си назоваха **Алеви**. А **Алеви** означава мюслиманин, който обича Али “радиаллахю анх”. Да обичаш някого, означава да вървиш по неговия път и да обичат и тези който той обича. Те ако бяха обичали Али “радъяаллахю анх” щяха да вървят по неговия път. Али “радъяаллахю анх” обичаше всички членове на Есхаб-ъ Кирам. Той беше съветник и помошник на втория халиф Омер “радъяаллахю анхюма”. Своята дъщеря Умм-и Гюлсюм, родена от Фатъма “радъяаллахю анха” венча за Омер “радъяаллахю анх”. В своето (**хутбе**) за хазрет-и Муавиые заяви: “Нашите братя се отделиха от нас. Те не са кяфири, иджтихадите им бяха такива”. Избърса пръстта от лисето на воюващия срещу него Талха “радъяаллахю анх”, когато (стана шехит). Намаза на покойния извърши сам Али “радъяаллахю анх”. Аллахю теаля в Куран-ъ керима заявява, **(всички мюслимани са братя)**. В последния свещен айет на сура “Фетх” се казва, **(всички членове на Есхаб-ъ Кирам се обичат един друг)**. Да не се обича дори само един от Есхаб-ъ кирам нещо повече, да бъдеш враждеве към тях, означава да не се вярва в Куран-ъ

керима. Ехл-и сюннитските учени са осъзнали преимуществата на Есхаб-ъ Кирам “радъяаллахю анхюм еджмаин” и са ни повелили да ги обичаме всичките. Избавиха мюслиманите от нещастията.

Онези, които не обичат Ехл-и бейт, т.е. Али “радъяаллахю анх”, неговите деса и селия му род и враждуват с тези велики люде, които са като зенисата на очите на Ехл-и сюннитската общност, се наричат **(Хариджи)**. Сега хариджитите ги наричат **(Йезиди)**. Религията на йезидите и тяхната вяра са нарушени до такава степен, че сега нямат никаква връзка с мюслиманите (т.е. те не са мюслимани).

Онези, които твърдят, че обичат всички членове на Есхаб-ъ Кирам, но не следват техния път, а представят своя погрешен път за път на Есхаб-ъ Кирам, се наричат **(Веххаби)**. Веххабийството е създадено от смешените развалени мисли от книгите на безмезхебния религиозен учен Ахмед ибни Теймиййе и от лъжите на Английските шпионин Хамфер. Веххабитите не признават Ехл-и сюннитските учени, старейшините на суфистите и шиитите, осъждат ги и ги ругаят, а за мюслимани смятат само себе си. Тези, които не са като тях ги наричат мюшрик (кяфир). Твърдят, че е хелял имуществото и живота им за Веххабийте. Стават **(Ибахи)** Извличайки от Куран-ъ керима и хадисите изкривени и лъжливи мисли, представят мюслиманството в такъв вид. Отричат много от доказателствата на шериата и от хадис-и шерифите. Учените от четирите мезхеба в много от своите книги и последователно са доказвали, че отстъпниците от суннета са напуснали истинния и праведния път и нанасят голяма вреда на исляма. За повече сведения по този въпрос трябва да се прочетат книгите “**Къямет ве Ахирет**” (Краят на света и Вечността), “**Сеадет-и ебедийе**” (Вечното щастие), написани на турски и “**Минха- тюл-вехбийе**”, “**Ет-Тевессюл-ю бин-Неби ве бис-Салихин**”, “**Себил-юн-Неджат**” на арабски език и “**Сейф-юл-ебрар”** на персийски език. Тези книги, а също така и други книги, насочени против тези “нововъведенси” са издадени в Истанбул от издателството “**Хакикат китабеви”.** В третия том на **Ибни Абидин**(1) се говори обширно за вероотстъпнисите (напусналите правия път). В книгата на турски език “**Нимет-и ислям”** в раздела за брака, открито и ясно пише, че ваххабистите си позволяват да престъпват общоприетите забрани, които те не признават. Един от адмиралите на султан Абдулхамид - Еюб Сабри паша(2), в книгите си “**Мир’ат-ул- харемейн”** (Огледало на двете светлини) и “**Тарих-и веххабийан”** (История на веххабистите) и Ахмет Джевдет паша в 7-ми том подробно описват веххабистите. Издадена в Египет на арабски, книгата “**Шевахид-ул-хак”** на Юсуф Небхани също така дава дълги отговори на

вехxабистите и на Ибни Теймийе. 50 страниси от тази книга са включени в сборника “**Ислямските учени и веххабистите”,** издадена през

1972 година в Истанбул на арабски език.

Еюб Сабри паша “рахиме-хюллахю теала”, пише следното: “Веххабизмът възникна в Арабския полуостров през 1205 г. по хиджра “1791 по милядиж в резултат на кървав, мъчителен превратˮ. Един от тези, който се стреми чрез своите книги да разпространи веххабизма и безмезхебието в света, бе египтянинът Мухаммед Абдух. Бидейки масон и открито изразяващ възхищението си от водача на масонската ложа в Кайро Джемаледдин-и Ефганийе(3), книгите на Абдух, бидейки

(1) Мухаммед Емин Ибни Абидин умира в г. Дамаск през 1252 г. по хиджра [м. 1836 г.]

(2) Еюб Сабри паша умира през 1308 г. по хиджра [м. 1890 г.].

(3) Джемалуддин Ефгани умира през 1314 г. по хиджра [м. 1897 г.].

преведени и на турски език, се рекламираха като произведения на велик ислямски учен, прогресивен мислител и реформатора Абдух и се раздаваха на младежите от страна на привържениците на съединението. За да повалят Ехл-и сюннитите, да разгромят исляма - религия, която вдъхва доверие към хората, дебнещите в засада врагове на исляма, маскирайки се в образите на ислямски учени, започнаха ласкаво да възхваляват мюслиманите, да подбуждат хитри и вероломни интриги. Абдух бе провъзнесен до небесата. Великите учени-Ехл-и сюннити, водачите на мезхеби се наричаха невежи; техните имена започнаха да не се споменават изобщо. Но въпреки това благородните и чисти синове на нашите предси, славните шехиди, пролели кръвта си за исляма и отдали живота си в името на любовта към Ресулаллах “саллаллахю алейхи ве селлем”, не се поддадоха на тази пропаганда и не се подведоха от рекламата, за която бяха похарчени милиони. При това даже не чу и не призна раздутите ислямски герои. Аллахю теаля защити шехитските синове от тези подли нападения. И днес още книгите на такива безмезхебниси като Мевдуди(1), Сейид Кутб(2), Хамидуллах и Теблиг-и джемаатджийските продължават да се превеждат и да се предлагат на младежта. Че в тези преводи, възхвалени от огромни реклами, съдържат погрешни мисли, несъответстващи на изказванията на ислямските учени е ясно на всички. Но водата спи, а врагът - не. Дано Аллахю теаля, в името на своя приятел, възлюбеният пейгамбер Мухаммед алейхисселям, да събуди спящите мъртвешки сън мюслимани.

Да ни предпази от прелъстителствата на вражеската лъжа, измама и клевета! Амин! Но да не се успокояваме само с молитви! Да произнасяме само молитви, без да следваме извечните обичаи на Аллахю теаля, без да прилагаме действителни старания, без да се хванат за причините означава да очакваме чудеса от Аллахю теаля. В мюслиманството и работа се върши, и молитви се произнасят. Затова преди всичко трябва решително да се заемем с дела и да установим причините, а след това вече да се молим. За да се избавим от кюфр, преди всично ни е нужно да изучим исляма и да учим другите. Разбира се всеки, независимо от това дали е мъж или жена, фарз е за всеки да изучава основните правила на Ехл-и сюннитската вяра, фарзовете и харамите. Това е първа задача.

Който не учи правилата на Ехл-и сюннитската вяра и вероучението и не учи същевременно и своите деса, за него съществува опастността да се от дели от мюслиманлъка и да падне кюфр. Молитвите на такива хора безтуй не се приемат, та да се предпазят от кюфра. Ресулюллах "саллаллахю алейхи ве селлем" отбелязва: **(Там, където има наука, има и мюслиманство, а там, където няма наука, не остава и следа от мюслиманството).** Както трябва да се яде и пие, за да не се умре, така също трябва да се научи правилната вяра и религията, за да не се подвеждаме по словата на кяфирите. Нашите предси винаги се събирали заедно, четели книги по вероучение, слушали, обучавали са се. Само по този начин те са останали мюслимани. Получавали са радост от исляма и тази светлина на щастието са предали на нас в правилен вид. За да останем и ние в мюслиманството, е необходимо и ние селенасочено да оградиме нашите деса от лъжит на вътрешните и външните кяфири, да се заемем с първото и най-необходимото средство - да четем и изучаваме преди всичко написаните от Ехл-и сюннитските учени вероучения, просвещаващи ни в религията. Родители, които желаят тяхното дете да стане мюслиманин, са длъжни да го обучават на Куран-ъ керим. Докато има време и възможност да четем, да се учим; и да учим и онези, които ни слушат, нашите деса, тъй като когато те ще тръгнат на училище, ще им бъде трудно да се обучават. Дори ще бъде невъзможно. Безполезно е да се тюхкаме и охкаме, след като ни постигне нещастието. Не бива да се залъгваме от различните разносветни книги, вестниси,

(1) Мевдуди, създател на ислямска група в Индия, умира през 1399 г. [м. 1979 г.].

(2) Сейит Кутб бе обесен през 1386 г. [м. 1966 г.] в Египет.

списания, телевизия, радио и филми, направени от враговете на исляма, безбожниси и богохулниси-зъндъси. В третия том на книгата на Ибни Абидин "рахиме-хюллахю теала" се казва, че онези, които не принадлежат към нито едно вероизповедание, но се представят за мюслимани и издават неща, които водят до кюфр и ги представят като истински правила на исляма и се опитват по този начин да отбият мюслиманите от правата вяра, се наричат **(зъндък)**.

Въпрос: Един от тези, които са прочели нещо от преведените книги на безмезхебнисите, казва: "Трябва да чете ме тефсирите по Куран-ъ керима. Да оставим Свещения Куран-ъ керим да се тълкува от учените-богослови - това е опасно и страшно дело. Та нали никъде в Куран-ъ керима не е записано: "Ей, учени-богослови!", а има обръщение: "Ей, вярващи!", "Ей хора". Ето защо всеки мюслиманин трябва да разбере сам писаното в Куран-ъ керим, без да чака това от другите".

Този човек иска всеки да чете тефсир (тълкуване) и хадис. Не препоръчва да се четат книгите на Ехл-и сюннитските учени, като келям, фъкх-и вероучение Книгата на Египтянина Решид Ръза(1) "Единството в исляма и мезхебите", издаден от катедрата по религия през 1394 г. (1974) в 157-мо издание, доведе до смут читателите. На много места в тази книга например в шестата реч се казва:

"Мючтехидитските имами издигнаха до висотата на Пейгамберите "салеватуллахи теаля алейхим еджмаин". Даже са предпочели думите на мючтехида, които не съвпадат с хадиса на Пейгамбера "саллаллахю алейхи ве селлем". Те заявили, че е възможно този хадис да е бил отменен или съществува друг хадис, който съвпада с мнението на имама ни.

Тези подражатели правейки амел с думите на тия който могат да грешат в своити повели и незнанието и е джаиз, по този начи изоставайки хадисите на безгреховния Пейгамбер се отделят от подражение на мюдждехидите. Даже и от Куран-ъ керим са се отделили. Те говорят, че никой освен имам-мючтехид не може да разбира Куран- ъ керима. Подобни слова на факихи и подражатели показва, четова са приели от юдеите и християните. Между впрочем по-леко е да се разбира Куран-ъ керима, отколкото книгите, написани от факихи. Познавачите на арабския език и неговите особености не изпитват трудност от разбирането на Куран-ъ керима и хадисите. Кой може да отрече, че Аллахю теаля е способен своята религия да я обясни и внуши по достъпен начин? Кой може да отрече, че Ресулюллах по-добре от всички е разбирал желанията на Аллахю теаля и е бил по-способен, отколкото другите, да ги обясни? Изявлението, че разясненията на хазрет-и Пейгамбер са недостатъчни и

неудовлетворителни означава, че той не е изпълнил както трябва задължението си по разпространението на религията. Ако по-голяма част от хората не бяха в състояние да разбират Куран-ъ керима и сюннета, нима Аллахю теаля би счел за дълг на всички хора да се придържат към положенията в него и сюннета? Човек трябва да знае доказателствата на това, в което вярва. Аллахю теаля сметнал подражателството за вина и обявил, че не се приема за уважителна причина подражаването на дедите и прадедите. Както се изтъква в айетите, подражателството изобщо не се приема от Аллахю теаля. Да се разбере онази част от вероучението, където е изложена същността на религията е много по-леко, отколкото частта, в която се излагат мислите по разбирането на вярата. Ако то предлага трудното, нима лесното няма да е задължително да се знае? При затруднение да се направят изводи, заключения от някои събития и явления, незнанието и неизпълнението им се смятат за простителни. Факихите сами са измислили редиса примери и притчи и са приготвили решения по тези въпроси. Опитали се да ги обосновят с такива неща като **рей**, **къяс-ъ джели** и **къяс-и хафи**.

(1) Решид Ръза е ученик на Мухаммед Абдух и умира през 1354 г. [м. 1935 г.]

Тези неща се разпространиха и към поклоненията, които не е възможно да се постигнат по пътя на разума. Разширявайки по този начин разбирането на религията, те се затруднили неколкократно повече в нейното усвояване. Така поставили и мюсюлманите в затруднено положение. Аз не отричам сравнението, уподоблението. Говоря, че в областта на поклоненията няма сравнения; говоря, че обрядите на ибадетите и вярата са получили своя завършен вид още по времето на Пейгамбера. Никой нищо не може да добави към тях. Имами-мючтехиди са забранили на хората подражанието и са обявили подражанието за харам”.

Примерите, които приведохме от тази книга, както и всички книги на безмезхебните (откъсналите се от правия път) не позволяват да се следват имамите на нито един от четирите мезхеба и повеляват всеки да изучава тълкуванията на Куран-ъ керима и хадисите. Какво бихте казали по този повод?

Отговор: Ако се прочетат внимателно писанията на безмезхебнисите, правят впечатление погрешните мисли, разколническите им възгледи, които са свързани с гнилите вериги на логиката и светистите фрази, за да могат да залъжат мюсюлманите. Невежите хора смятат тези писания за логически и научно аргументирани в рамките на разумното разбиране и ги следват, ала знаещите хора с остър поглед никога няма да се уловят на такива примки.

Ислямските учени “рахимехуллахю теаля”, за да предпазят мюслиманите от безбройните бедствия и да опазят младежта от опастностите на безмезхебството, от

14 века насам са написали хиляди безсенни книги. В отговор на въпроса, зададен по-горе, ние сметнахме за уместно да приведем откъс от 771-ва страниса на книгата на Юсуф Небхани “**Худжет-уллахи алел-алемин”.** Там се казва следното:

“Да прави изводи от Куран-ъ керима - това е работа, на която не всеки човек е способен. Тъй като дори имамите-мючтехиди не могат да направят изводи от Куран-ъ керима на всички основни положения, то съдържащите се в Свещения Куран-ъ керим основни положения са разяснени в хадисите на Ресулюллах “саллаллахю алейхи ве селлем”. Както Свещеният Куран-ъ керим е разяснен само от Ресулюллах “саллаллахю алейхи ве селлем”, така и хадисите могат да бъдат разяснени само от членовете на Есхаб-ъ кирам и от имамите-мючтехиди по начин, по който те са ги разбирали.

За да ги разбират тези неща имамите мюджедехиди Аллахю теаля ги е надарил с щедър ум, остра съобразителност и още много преимущества. Начело на тези преимущества идва искрената набожност, а след това и божественото озарение в сърсата им. Благодарение на тези преимущества нашите имами-мючтехиди са разбрали селите на Аллахю теаля и Ресулюллах по неговите слова.

Това, което те не са могли да разберат, се обяснявало чрез **(Къяс)** сравненията. Имамът на всеки от четирите мезхеба изтъквал, че говори не по собствено решение и заявявал следното на своите ученици: “Когато срещнете този хадис, оставете моите думи на една страна, заемете се с хадисите на Ресулюллах”.

Във връзка с тези думи имамите на нашите мезхеби се обръщали към учени с дълбоки познания, също така мючтехиди като тях. Тези учени са били избрани хора, познавачи на доказателствата на четирите мезхеби. Вниквайки в доказателствата за ичтихада на имамите от четирите мезхеба, в документите по новоизучаемите трудни хадиси, а така също предания, и като са знаели кои от разказвачите на хадисите са живяли по-рано, а кои по-късно, т.е. кой към кого е предал хадиса и още много други обстоятелства, са разбирали на кого да отдадат предпочитание.

Или пък ако имамът-мючтехид не е знаел хадиса, който можел да служи като доказателство по един или друг въпрос, то той достигал до решение по сравнителен път. Учениците им, като се запознавали с хадисите, които можели да послужат за потвърждение по един или друг въпрос, са достигали до други изводи.

Все пак техните ученици, проявявайки такъв устрем , не са нарушавали правилата, установени от имамите на мезхебите. Мюфтии-мючтехиди, които са живяли по-късно, също са вземали такива решения.

От всичко казано дотук следва, че имамите на четирите мезхеба и мюслиманите, следващи своите мючтехиди, възпитани в тези мезхеби, са покорни на повелите на Аллахю теаля и Неговия Посланик. Тези мючтехиди са правели изводи от Куран-ъ керима и хадисите, каквито не са успявали да направят другите, и са обяснявали своето разбиране. мюслиманите са повтаряли това, което е било постигнато и извлечено от тях от книгите и сунната, защото смисълът на 43. айет от сура "Нахл" е следният: "**Ако не знаете, питайте знаещите!**"

Този айет показва, че не всеки човек може правилно да разбере Свещения Куран-ъ керим и сюннетите, че такива също се срещат. И заповядва на онези, които не могат да разберат, които не могат самостоятелно да вникнат в Свещения Куран-ъ керим и хадисите, да се обърнат към онези, които са ги разбрали.

Ако всеки можеше правилно да разбере съдържанието на Куран-ъ керима и хадисите, не биха възникнали 72 общества, които напуснаха правия път. Създатели на тези съобщества са учени, обладаващи дълбоки познания. Но нито един от тях не достигна до правилното разбиране и изтълкуване на айетите от Свещения Куран-ъ керим и хадисите. Разбирайки неправилно казаното в тях, те напуснаха верния път и станаха виновниси за бедствието на милиони мюслимани.

Някои от тези, които извличат от айетите неправилни изводи, станаха до такава степен безочливи, че започнаха да наричат кяфири и мюшриси мюслиманите, придържащи се към правия път. В книгата "**Кешф-юш шубухат**" (Разкриване на съмненията), преведена и на турски и внесена тайно в страната, се казва, че е мюбах да се убиват принадлежащите към Ехл-и сюннитската общност мюслимани, и техните имущества да бъдат разграбвани.

Аллахю теаля само на имамите на мезхебите е дал възможност и способност да правят иджтихади да създават свои мезхеби и всички мюслимани да се обединяват около тях е подарък. Аллахю теаля, от една страна, като е създал имами във вярата, попречил е на изкривяването на вярата и отклоняване на заблудените от нея зъндъси, мюлхиди и човешки шейтани (дяволи) в човешки образ, а от друга страна, създавайки имамите на четирите мезхеба, съхранил своята религия от нарушения. Тъй като в християнството и юдейството този благодат го няма, то затова тези религи са нарушени и днес се превърнали в играчки.

400 години след смъртта на Ресулюллах “саллаллахю алейхи ве селлем” ислямските учени са достигнали до единното мнение, че дълбоки учени, способни да извършат ичтихад, не са останали. Сега всеки човек, който заявява, че е необходимо да се извърши ичтихад, се възприема като душевно болен, или съвършено невеж по въпросите на религията. Крупният учен Джеляледдин Суюти(1) “рахимехуллахю теаля” бе обявил, че е достигнал до такава степен, при която може да извърши ичтихад. Учени, негови съвременниси, му задали един въпрос, който имал два отговора и го помолили да се изкаже по повод на това кой от двата отговора е по-правилен. Той неможа да отговори и заяви, че има много работа и няма време да се занимава с това. Между другото, помолили по една фетва и да направи ичтихад. А това е най-ниската степен на ичтихада. Щом като такъв учен, обладаващ дълбоки знания като имам-ъ Суюти избягва да прави ичтихад от фетва, не трябва ли да наричаме умопобъркани или невежи онези, които настройват мюсюлманите обезателно да извършват ичтихад? Имам Газали(2), “рахимехуллахю теаля”, още по негово време обяви в книгата си “**Ихя-ул-улюм**”, че мючтехиди няма.

Ако един мюслиманин, който не е мючтехид, изучи достоверен хадис, но на него не са му по силите да изпълни решенията на имама на своя мезхеб, то този

(1) Джеляледдин Суюти Абдуррахман умира през 911 г. [м. 1505 г.] в Египет.

(2) Имам Мухаммед Газали умира в гр. Тус в Иран през хиджри 505 г. [м. 1111 г.]

мюслиманин е длъжен да намери сред имамите на четирите мезхеба такъв, който извършва ичтихад съгласно дадения хадис и ще изпълни това дело в съответствие с дадения мезхеб. Големият учен Имам-ъ Невеви “рахимехуллахю теаля”, да почива в мир, в книгата си “**Равдат-ут-талибийн**” обяснява нашироко това, като заявява, че онези, които не са се издигнали до ичтихад дерече, не е джаиз да извличат от Свещения Куран-ъ керим и от хадисите, изводи.

Сега някои невежи обясняват, че действително са достигнали до степен, да правет ичтихад, че те могат да правят безгрешни изводи от Куран-ъ керим и от Хадисите и че те нямат нужда за какво да се придържат към някой от четирите мезхеба. По такьв начин напускат мезхебите, към които са се придържали в продължение на години. По такъв начин те се опитват да разложат мезхебите със своите гнили мисли. Водят глупави и безсмислени спорове; твърдейки, че не могат да се придържат към възгледи, на хора като тях. Под внушение на сатаната и под влияние на своето честолюбие те претендират за превъзходство. Не разбират, че с такива

разглаголствувания те не постигат превъзходство, а показват своята глупост и нищожност. Сред тях ние срещаме и такива невежи, които са се отклонили от правия път, а говорят и пишат, че всеки е длъжен да чете тефсир и да прави изводи от тефсирите и от Бухари. С такива трябва да бъдеш много внимателен, братко мой мюслиманино! Пази се, да не се сприятелиш с такива хора, не ги смятай за набожни и религиозни! Дръж се здраво за мезхеба на своя имам. Ти можеш да избереш който пожелаеш от четирите мезхеба. Но да се търсят леките страни на мезхебите, т.е. да се смесват мезхебите да се извършва **(Телфик)** е недопустимо. **(Телфик)**, да се смесват леките страни на мезхебите и извършените неща потозе начи да не уйдисват на нито един мезхеб. Когато твоите постъпки съответстват на един от четирите мезхеба, т.е. след като съгласно дадения мезхеб твоето дело е правилно и заедно с това е по силите на твоите възможности, съотнася се с правилността и приемливостта, обусловени от останалите три мезхеба, то това се нарича **(Таква)** и се почита като твърде благо дело.

Всеки мюслиманин, който може да чете и разбира хадиси, отначало е длъжен да изучи хадисите, които се явяват като доказателство на мезхеби, към който той прнадлежи, а след това, да извършва някоя работа, която се одобрява от хадисите, и да пази откойто се забранява длъжен е да изучава величието и сенностите на islямската религия; съвършенството на свойствата на Ресулюллах “саллаллахю алейхи ве селлем”, имената на Аллахю теаля, живота на Ресулюллах “саллаллахю алейхи ве селлем”, неговата мъдрост и чудеса; състоянието на този и отвъдния свят; Дженнета и Джехеннема, меляикетета и джиновете, предишните общности; Пейгамберите и техните книги; да има представа за висотата на Куран-ъ керим и на Ресулуллах, да знае състоянието на Неговото семейство и на Есхаб-ъ кирам; да знае кои са признасите на свършека на света; да се стреми да получи колкото се може повече знания за този и за отвъдния свят. В свещените хадиси на Ресулюллах “саллаллахю алейхи ве селлем” са събрани всички сведения за този и отвъдния свят.

След като бъде усвоено това, което написахме, ще стане очевидно до каква степен е невеж човек, който твърди, че няма полза от изводите, които не са извлечени от хадисите. Сред безчислените знания, които се съобщават в хадисите, остават много малко хадиси, в които се дават сведения, касаещи поклоненията и поведението. По мнението на някои учени те са 500. [Ако прибавим към тях и повтарящите се, броят им не би надхвърлил 3000]. Не е възможно да се предположи, че някои от тези

немногочислени хадиси да е бил неизвестен на някой от имамите на четирите мезхеба. Най-малко имамът на един от четирите мезхеба е избрал за доказателство достоверните хадиси. мюслиманин, който вижда, че някоя работа от неговия мезхеб не съответствува на достоверния хадис, трябва да постъпи по такъв начин, какъвто му се предписва в друг един мезхеб, избрал за доказателство този достоверен хадис. Може би имамът на неговия мезхеб да е чувал този хадис, но следва друг хадис, който смята, че е по-достоверен или че е създаден по-късно и може да послужи като наставление за първия или по някаква друга причина, известна на мючтехидите, този хадис не го е избрал за доказателство на своя мезхеб. Би било прекрасно, ако мюслиманинът, който разбира трудността на този или онзи хадис, остави настрана решението на своя мезхеб, несъответствуващ на този хадис и постъпи, като изхожда от смисъла на този хадис. Но този човек трябва да постъпи, като се придържа към изискванията на мезхеба, който е избрал за своите решения горепосочения хадис. Защото имаминът на този мезхеб е знаел доказателствата за изводи, които не знае той и видял, че няма никакви пречки за действие в съответствие с този хадис. Заедно с това джаиз е тези действия да извърши съгласно собствения му мезхеб. Защото ичтихадът на имамина на този мезхеб обезателно се основава на верни доказателства (аргументи). Ислямската вяра смята за простително да не се знаят тези доказателства от последователите, тъй като нито един от имамите на четирите мезхеба, извършвайки ичтихад, не е отстъпвал от Свещената книга и Сунната. Техните мезхеби са обяснения на Свещения Куран-ъ керим и хадисите. Те са обяснили на мюслиманите смисъла на Свещената Книга и хадисите и решенията, които произтичат от тях. Обяснили по начин, достъпен за тяхното разбиране и са пренесли тези обяснения в своите книги. Тези дела на имамите на четирите мезхеба рахимехюмуллахи теаля представляват такава голяма заслуга за ислямската религия, че ако не беше помощта на Аллахю теаля, осъществяването на тези дела не би било възможно, тъй като то не е по възможностите на човешките сили. Тези мезхеби представляват най-високите удостоверения на това, че Ресулюллах “саллаллахю алейхи ве селлем” е истински Пейгамбер и че ислямската религия е истинска религия.

Различията в ичтихада на нашите религиозни имами се състоят само във **фуру- и дин**, т.е. във фъкъха (въпросите на ислямското право). В усул-и дин, т.е. по въпросите на вярата между тях няма никакви различия. В сведенията по ислямско право, които са задължителни в религията, в хадисите, които се предават наизуст, също така няма различия, няма разминавания. Такива различия има само в някои сведения по

ислямско право. Истината за съществуването на тези разногласия са станали различните форми на разбиране на тежестта и силата на доказателствата. Тези незначителни разлики са своеобразно милосърдие, което се оказва на мюсюлманските общности. По този начин мюсюлманите имат право и възможност на избор на мезхеб; те могат да изберат този от четирите мезхеба, който им харесва. Тези различия ги е предсказал още Ресулюллах "саллаллахю алейхи ве селлем" и те се случили точно така, както са били предвещани.

Нещата, в които трябва да се вярва, не е джаиз да се прави ичтихад. Защото това може да доведе до отстъпление от истинския път, което представлява голям грях. В знаенето на правилата за вярата има единствен верен път. Това е мезхеба **(Ехл-и сюннет вел-джемаат)**. Различия са допустими съгласно хадиса само във **фуру**, т.е. в предписанията.

В различните решения на четирите мезхеба по въпросите, по които между тях има различия, правилно е решението само на единия мезхеб. Тези, които се придържат към тези верни решения получават двойно севаб; а тези, които следват неправилните решения получават само един севаб. Снизходителността, милосърдието на мезхебите се състои в указанието, джаиз е да се излезе от единия мезхеб и да се следват предписанията на друг. Но да се следват други мезхеби извън четирите, които съставляват Ехл-и сюннитската общност, дори този мезхеб да е мезхеба на Есхаб-ъ Кирам, не е джаиз. Защото техните мезхеби не са записвани в книгите и се забравили. Ето защо да се следва някой друг освен известните четири мезхеба е станал невъзможно. Невъзможността да се следват Есхаб-ъ Кирам е признато с единодушие от ислямските учени, за което ни съобщава и Имам-ъ Ебу Бекир-и Рази(1) "рахимехуллахю теаля". На онези, които желаят да се убедят в това, че преимуществата на мезхебите и мючтехидите, особено превъзходствата на имамите на четирите мезхеба е в това, че те не отстъпват от Свещения Куран-ъ керим и от хадисите и решенията, приети заедно с ислямската общност по пътя на съпоставянето и сравнението, не представляват техни лични умозаключения, а са взети от Свещената книга и Сунна. В това отношение им препоръчваме да прочетат книгата на Имам-ъ Абдулвеххаб-ъ Шарани "рахимехуллахю теаля". **(Мизан-ул- кубра)** и **(Мизан-ул-хъдриййе)**. Преводът от книгата **(Худжетуллахи алел алемин)** свършва тук. Всичко, казано по-горе, е преведено от арабския оригинал. Така, както и в другите ни книги, и в тази има наши допълнения, взети от други книги. Те са поставени в четвъртити скоби []. По този начин е обезпечено отделянето на написаното

от нас от извлечените допълнения. Оригиналът на арабския текст “**Худжетуллахи алел алемин**” е отпечатан през 1394 г. по хиджра [1974 г. по миляди] в Истанбул на офсетов печат.

Твърдението, че в Свещения Куран-ъ керим не се споменават религиозните учени не е вярно. Разнообразни айети хвалят науката и учените. Хазрет-и Абдулгани Наблюси(2) в книгата си **(Хадика)** казва следното:

Благословен е смисълът на 7. айет от сура “Енбия”: **(Питайте притежателите на зикр за това, което не знаете!)** Зикр означава наука. Този айети кериме повелява, тези, които не знаят, да питат за това учените и да се научат. А смисълът на 7. айет от сура “Ал-и Имран” пък е следният: **(Айети, чийто смисъл не е ясен, могат да ги разберат единствено великите учени)**, а смисълът на 18. айет е следният: **(Това, че Аллахю теаля Го има и това, че Той е един, учените го знаят и го оповестяват)**. Смисълът на 81. айет от сура “Касас” гласи:**(Учените им заявиха: Ние ви съжаляваме. Тези, които са проникнати от вярата и постъпват добродетелно, в пълно съответствие с вярата, севабите с който Аллахю теаля ще ги възнагради с много по-хубави от светските наслади)**. Смисълът на 56. айет от сура “Рум” гласи: **(Хората на науката и вярата ще заявят: “Съдният ден, който вий, на дюняата, отричахте, това е днешният ден!)** Смисълът на 108. айет от сура “Исра” е следният: **(Хората на науката, когато чуят Куран-ъ керима, се прекланят и казват: “Аллахю теаля е без недостатъси. Той никога не изменя на думата си).** Значението на 54. айет от сура “Хадж” е следният: **(Хората на науката разбират, че Свещения Куран-ъ керим са слова на Аллахю теаля).** А 50. айет от сура “Анкебут” гласи: **(Свещеният Куран-ъ керим е вместен в сърсата на хората на науката).** Смисълът на 6. айет от сура “Себе” е следният: **(Хората на науката знаят, че Свещеният Куран-ъ керим е слово на Аллахю теаля и води до получаване на одобрението на Аллахю теаля).** Смисълът на 11. айет от сура “Муджаделе” е: **(На научните хора в Дженнета ще се дава високо дередже),** а в

27, айет на сура “Фатър” се казва: **(От Аллахю теаля се страхуват само хората на науката).** В 14. айет на сура “Худжурат” четем: **(Най-сенните сред вас са онези, които най-много се страхуват от Аллахю теаля).**

В хадиса на 365 страниса на книгата “Хадика” се казва следното: **(Аллахю теаля и меляикетета и всички живи същества се молят за онези, които учат хората на добро”. И още: “В Съдния ден право на застъпничество ще имат първо Пейгамберите, после учените, след тях шехидите. Ей, хора! Знайте: Науката се**

усвоява чрез словата на учените. Усвоявайте науката, защото усвояването на науката е поклонение и за този, който се учи, и за този, който учи другите

(1) Ебу Бекир Ахмед Рази умира през 370 г. по хиджра [м. 987 г.]

(2) Авторът на "Хадика" Абдулгани Наблюси умира през 1143 г. по хиджра [м. 1731 г.]

получава шехитски севаб. Да учите другите на знания е равносилно с даването на садака. Възприемането на науката е равно на нощния намаз техеджут). Авторът на книгата "**Хуляса**" (Извод) Тахир Бухари(1) "рахимехуллахю теаля" пише следното: "Четенето на книги по ислямско право е по-благостно, отколкото кланянето на нощни намази". Тъй като фарзовете и забранените неща да ги научим от хората на науката или от книгите, е фарз. Четенето на книги по ислямско право за изпълнението сам тях или да научи другите е по-севаб, отколкото кланянето на намаза **тесбих**. В хадиса се казва: **(Да се усвои науката е по-благостно, отколкото да се извършват нафиле ибадети, тъй като от това има полза и той самият, и хората, които учи".** И още: "Този, който се учи, за да обучава другите, бива награден със севабите на Съддъките". Знанията по исляма се научават само от наставниси и от книгите. Лъжат онези, които казват, че няма нужда от ислямски книги и от наставниси. Тези, които твърдят подобно нещо, са лъжси, зъндъси; те мамят мюслиманите и ги водят към нещастия. Сведенията, които се съдържат в религиозните книги, са извлечени от Свещения Куран-ъ керим и от хадисите. Преводът на откъса от "**Хадика"** свършва тук.

Аллахю теаля е изпратил Ресулюллах, за да проповядва Свещения Куран-ъ керим, да учи хората на него. Членовете на Есхаб-ъ Кирам са получили сведения за Куран-ъ керима и знанията, съдържащи се в него, от Ресулюллах. Религиозните учени са научили от Есхаб-ъ кирам. А всички мюслимани научиха от религиозните учени и от техните книги. Както се съобщава в хадисите, **(Науката е съкровище и ключът към него са въпросите и учението)**. **(Затова и вие изучавайте науката и я преподавайте на други)**. **(Всичко си има извор. Изворът на таква е сърсето на арифите. Преподаването на науките е кеффарет за греховете).**

Имам-ъ Раббани "рахимехуллахю теаля" в 193. писмо от своите "Послания" пише: "Всеки човек, който е **(Мюкеллеф)** (разумен и зрял), следва да приведе в ред своята вяра и поклоните си, тоест да изучи сведенията и знанията, записани от учените на Ехл-и сюннитската общност съгласно това изповедание и да постъпва в съответствие с тях. Нека Аллахю теаля да дари много севаб на тези велики учени. Амин".

Избягването на наказанията, приготвени в Джехеннема, зависи от вярата в техните проповеди. От Джехеннема ще се спасят само онези, които вървят по техния път. [Тези, които вървят по техния път, се наричат **Ехл-и Сюннити**]. Единствено те следват пътя на Ресулуллах "саллаллахю алейхи ве селлем" и неговите приближени Есхаб-ъ Кирам "ръдвануллахи алейхим еджмаин". Сред знанията и сведенията, извлечени от книгата, т.е. от Свещения Куран-ъ керим и Сунна, т.е. хадисите, най-сенни и достоверни са сведенията, постигнати и обявени от великите учени, получени чрез изучаване на Куран-ъ керима и преданията - хадисите. Тъй като всеки нововъведенес, т.е. реформист и заблуден, напуснал верния път, обявяват за извлечени от Куран-ъ керима и хадисите своите объркани и неправилни мисли, появили се в късия им ум. Те се стремят да оставят на сянка учените от Ехл-и сюннитската общност, да омаловажат тяхната роля и значение. Оттук и извода: не трябва да се смята за достоверно всяко слово, за което те говорят, че е извлечено от Куран-ъ керима и хадисите и да не се вярва на феерическата им пропаганда.

За да се изложи и обясни достоверно обявеното от учените, принадлежащи към Ехл-и сюннитската общност вероучение, великият учен Тюр Пущи е написал сяла книга. Неговото произведение, озаглавено "**Ел-мутемед**" (Довереният) е написано на персийски език и представлява много сенен труд. Тя се разбира много леко и лесно. [Тази книга е издадена от "Хакикат китабеви" в Истанбул през 1410 г. по хиджра [м. 1989]. Фадлуллах бин Хасен Тюрпущти е учен по фъкъх (мюсюлманско право) и принадлежи към мезхеба **ханефи**. Умира през 661 година по хиджра [м.

(1) Тахир Бухари умира през 541 г. [м. 1147 г.]

1263].

След усвояването и систематизирането на знанията по вероучение следва да се усвояват по книгите на Ехл-и сюннитските учени такива понятия като **(Хелял)** (позволено), **(Харам)** (забранено), **(Фарз)** (задължителните неща), **(Ваджиб)** (необходимите неща), **(Суннет)**, **(Мендуб)** и **(Мекрух)** и да се постъпва съгласно тях (**Мендуб** са постъпки и дела, които са желателни и похвални да се извършват; **мекрух** пък са незабранени неща, чиято употреба не е желателна). Не е нужно да се четат книги, изкалъпени от невежи хора, които не разбират величието на Ехл-и сюннитските учени. Да ни опази Аллахю теаля от такива хора! мюслимани, придържащи се към други учения, които не са сходни с мезхебите на Ехл-и сюннитската общност на този свят, не могат да се спасят от Джехеннемските мъки на отвъдния свят. Ако в поклоненията на човека, придържащ се към правата вяра,

истинското вероучение, има някои недостатъси, на него може да му бъде простено дори без да се покае за тях. Дори и да не му бъде простено, след като изпита мъките в Джехеннема, ще бъде изваден оттам. Най-важното обаче е вярата да бъде правилна. Хадже Убейдуллах-и Ахрар(1) “каддесаллахю теала сиррехул азиз” заявява, че (ако ми дадат всичките открития и изобретения, но ме лишат от Ехл-и сюннитското учение, то бих се почуствувал развалина. И обратно, дори да ги няма тези открития и изобретения, не бих се почуствувал опечален, тъй като ще има вярата на Ехл-и сюннет вел-джемаат.

[Днес мюслиманите в Индия са останали без надзор и без поддръжка ислямските врагове нападат от сички страни. Затова днес да се даде една лира в служба на исляма и по-голямо севаб, отколкото да се дадат хиляди лири в друго време. Затова най-голамата услуга за исляма ще е да се намерят книги по Ехл-и сюннитското вероучение и по исляма и тези книги да се изпратят по села и градове, да се дадат на младите хора. Това ще бъде най-голяма заслуга пред исляма. Щастлив ще бъде онзи човек, на когото ще бъде съдено да оказва такива услуги. Той трябва много да се радва и гордее с това. Да се служи на исляма винаги е било ного севаб. Обаче, днес чрез лъжи и предписания исляма е отслабнал и се мъчат да истрият мюслиманлъка, да се мъчим да разпространим Ехл-и сюннитската вяра е много по севаб. Ресулуллах “саллаллахю алейхи ве селлем” веднъж обяви пред - Есхаб-ъ кирам - следното: “**Вие сте се родили в такова време, че ако следвате девет десети от повелите на Аллахю теаля и нарушите една десета, ще загинете, ще изпитвате мъчения. Но след вас ще настъпи такова време, когато съблюдаващите само една десета част от повелите и забраните ще намерят спасение”.** Този хадис е поместен в 179 страниса на първи том в **(Мишкат-ул- месабих)** и в 79. страниса на книгата на Тирмизи (**Китаб-ул-фитен**)]. Времето, за което става въпрос в този хадис е именно нашето време. Ние трябва да се борим с невернисите, да познаваме онези, които нападат мюслиманите и да не ги обичаме. [Борба, която се води със сила, мощ и принуждение, може да води само правителството и държавата с войските си. Участието на всеки мюслиманин в такава борба може да се състои в това, че бидейки воин на държавна служба, трябва да изпълнява задълженията, които му възлага правителството. В 65-то писмо се изтъква, че джихат-кавли е по-полезен и резултатен, отколкото джихат-катли; т.е. борбата чрез устното и писменото слово е по-действена, отколкото борбата с оръжието и силата]. За разпространяване речите и книгите на Ехл-и сюннитските учени не е необходимо човек да бъде чудотворес или

учен. От всеки мюслиманин се изисква само желание и стремеж за участие в тази работа. Затова не трябва да се изпуска нито един подходящ случай. В Съдния ден всеки мюслиманин ще го попитат: “Защо ти не си служил на исляма?” Много мъки се падат на онези, които не са положили усилия за разпространяване на книги, съдържащи сведения за исляма;

(1) Убейдуллах-и Ахрар умира през 895 г. [м. 1490 г.] в гр. Семерканд

на онези, които не оказват помощ на сдруженията, имащи за задача да разпространяват знания за мюсюлманската вяра. Никакви уговорки и извинения не ще бъдат взети под внимание. Пейгамберите “алейхимюсселям”, бидейки най-висши и най-сенни от хората, не са се успокоявали, не са седели със скръстени ръсе. Те денонощно се стараеха да разпространяват вярата на Аллахю теаля, да отварят очите на хората и да им посочат правилния път, който води към вечното щастие. Затова са говорили и на желаещите чудеса: “**Чудеса извършва Аллахю теаля. Моят дълг е да проповядвам вярата на Аллахю теаля”.** Аллахю теаля винаги е оказвал помощ на онези, които са показвали старание в това отношение, творил е чудеса. Ето защо и ние сме длъжни да разпространяваме книги и речи на учени-Ехл- и сюннити, да обясним на младежта и на нашите приятели подлостта и измамата на онези кяфири и врагове, които клеветят мюслиманите и ги подлагат на мъчения. [Да се каже истината за тях не означава гайбет, а се смята за **емр-и маруф**, т.е. проповед, повелена от шериата]. Онези, които не вземат участие в това дело със своето имущество, сила и професия, не могат да се спасят от наказания. Полагането на усилия и старания, изпитване на страдания в това дело трябва да се смятат за наша голяма изгода и щастие. Пейгамберите “алейхимуссалеват”, проповядвайки заповдите на Аллахю теаля, са били подложени на много нападки от страна на невежите, безродните нескопосниси и неуки, изпитвали са много притеснения. Най- висшестоящия измежду тях, нашият пейгамбер, любимеса на Аллахю теаля Мухаммед “алейхисселям” казва: “**Тези страдания, които съм изпитал аз, не е изпитвал никой друг Пейгамбер”.** Тук завършва и преводът от книгата **Мектубат** (Послания).

[Всеки мюслиманин е длъжен да изучи вярата на Ехл-и сюннитската общност и да учи тези, които го слушат. Трябва да се търсят и намерят книги и вестниси, в които се излагат словата на учените-Ехл-и сюннити и да ги изпраща на млади хора, на приятели. Да се старае, да ги четат. Трябва да се разпространяват и книги, разобличаващи истинския лик на враговете на исляма].

На мюслиманите, намиращи се на този свят, правилния път указват достигналите най-висша степен в общността **Ехл-и суннет** и в четирите мезхеба ислямски учени, указват правилния път на всеки мюслиманин във вероучението на Мухаммед “алейхисселям”, без изменения и нарушения, които са ръководство за нас. . Измежду тях най-големи са четири велики личности, от които първия е **Имам-ъ азам Ебу Ханифе Нуман бин Сабит** “рахиме-хуллаху теала”. Той е един от най- големите ислямски учени. Вожд на Ехл-и сюннитската общност. Неговата биография е подробно описана в книгите “**Сеадет-и ебедийе**” и “**Файдалъ билгилер**” (Полезни знания). Той се е родил през 80 година от хиджра в гр. Куфе и стана шехид през 150 г. от хиджра (767) в гр. Багдат.

Вторият е **Имам-ъ Малик бин Енес** “рахимехуллахю теаля”**;** голям учен, който се е родил през 90 г. от хиджра в град Медине, където и умрял през 179 г. по хиджра (795 по миляди), като е живял 89 години. Това го узнаваме от Ибни Абидин. Неговият дядо е Малик бин Еби Амир.

Третият е **Имам Мухаммед бин Идрис Шафи “**рахимехуллахю теаля” - зенисата в очите на ислямските учени. Родил се през 150 година от хиджра в палестинския град Газзе; починал през 204 година (820 г. по миляди) в Египет.

Четвъртият е **Имам бин Ханбел “**рахимехуллахю теаля”. Роден през 164 година по хиджра в град Багдат, той умира през 241 г. в същия град. Той е опорният стълб на исляма “рахимехуллахю теаля”.

Ако човек не следва днес единия от тези четирима имами, то той се подлага на голяма опастност. Излиза извън истинския и правилния път. Освен тези имами е имало и други учени-Ехл-и сюннити, които са имали свои мезхеби. Но изминало много време и тези мезхеби са се забравили. Не са преминали в книгите. За пример

в това отношение могат да послужат 7-те крупни учени от Медине, които се наричали “**Фукаха-и себаа**” (**фукаха** - учени по ислямско право и **себа** - седем). Също така **Омер бин Абдулазиз**, **Суфян бин Уйейне**(1), **Исхак бин Рахевейх**, **Давуд-и Таи**, **Амир бин Шерахил-и Шаби**, **Лейс бин Сад**, **Амеш**, **Мухаммед бин Джерир Табери**, **Суфян-ъ Севри**(2) и **Абдуррахман Евзаи** “рахимехюмуллахю теала” са от тях.

Всички членове на Есхаб-ъ Кирама “радъяллахю теаля анхю еджмаин” са били пътеводни звезди за онези, които са търсели верния път. Достатъчно е било дори един от тях, за да изведе света на верния път. Те са били мючтехиди. Всеки е имал свой мезхеб. Мезхебите на повечето от тях си приличаха . Но тези мезхеби не са

били събрани, не са били записани в книги и затова не е възможно да ги следваме. Мезхебите на четиримата имами, т.е. знанията им по вероучение са събрани от тях самите и от техните ученици; изтълкувани, обяснени и предписани в книгите. Сега всеки мюслиманин е длъжен да следва един от тези четири мезхеба; да живее съгласно дадения мезхеб и да извършва поклонения съгласно неговите изисквания. [Човек, който не желае да се подчини на нито един от тези четири мезхеба, не е (**Ехл-и суннет)**. Погледнете в началото на книгата, във втора страниса].

Двама от ученисите на тези четирима имами се отличили особено много в старанието си да разпространят знанията по имана. По такъв начин във вярата се получили два мезхеба. Вяра, която съвпада с изискванията на Свещения Куран-ъ керим и хадисите, е обявена от тези двама имами, разпространители на Ехл-и сюннитската вяра, наречени **Фърка-и наджийе** (хора, намерили спасението). Първият от тях е **Ебул Хасен Ешзари** "рахметуллахю теаля", роден в Басра през

266 г. от хиджра и починал през 330 г. [941 по миляди] в Багдат. Вторият е **Ебу Мансур-и Матуриди "**рахметуллахю теаля", починал през 333 г. [м. 944] в Семерканд. Всеки мюслиманин в итикада (вяра) трябва да се придържа към изискванията на един от двамата имами.

Пътят на Евлиятата е пътят на истината. Те нито на косъм не са се отделяли от исляма. [Онези, които превръщат религията в средство за добиване на светски блага, на имущество и обществено положение, а се представят под маската на велия, мюршид, или изобщо под булото на набожни хора, са измамниси, отклонили се от пътя на истината. Такива е имало през всичките векове. И сега във всички занаяти и професии, във всички длъжности има лоши хора. Когато видите някой човек, който търси печалба или наслада в загубите на другите, би било несправедливо и невежествено да се очернят техните професии и задачи. Би означавало да се оказва помощ на раздорнисите. За селта, когато видите религиозни, вярващи хора, отклонили се от пътя, невежи и фалшиви богослови, не бива да се осъждат заради тях големите ислямски учени, които със заслугите си откриха славни страниси в историята на исляма. Трябва да се разбере, че тези, които ги порисават и хулят, не са прави, не са справедливи]. Всеки евлия си има своите чудеса. Те са верни и правилни. Имам-ъ Яфии(3) е заявил, че чудесата на Гавс-ус-сакалейн мевляна Абдулкадир Гейляни(4) "каддесаллхю теаля сиррехюл азиз" така широко са се разпространили от уста в уста, че не е възможно да не се вярва в тях или пък да се съмнява, тъй като распространили се навсякъде, те заменят документите (Теватюр).

Човек, който кланя намаз, не може да бъде наречен кяфир, подражавайки на другите, докато не произнесе някаква дума или направи нещо, които водят до кюфр. Не се проклина, преди да бъде установено, че е умрял като кяфир. Също не е джаиз

(1) Суфян бин Уйейне умира в Мекке през 198 г. [м. 813 г.]

(2) Суфян-ъ Севри умира в Басра през 161 г. [м. 778 г.]

(3) Абдуллах Яфии умира през 768 г. [м. 1367 г.] в гр. Мекке.

(4) Абдулкадир Гейляни умира в Багдад през 561 г. [м. 1166 г.]

да се проклина и кяфира. Поради тази причина да не се проклива йезит, би било по- добре.

5- Петото от шестте неща, в което трябва да се вярва, е **Вярата в Съдния ден**. Началото на това време е денят на смъртта на човека, а продължението трае до Съдния ден. Нарича се още Последният ден, защото след него няма да има други дни или нощи или защото ще е след дюнята. Този ден, както съобщава хадис-и шерифа няма да бъде както дните и нощите за който ние знаем. Това е денят, който ще настъпи някога. Но кога ще настъпи Съдния ден, не е указано и никой не може да го познае. И все пак нашият Пейгамбер "саллаллахю алейхи ве селлем" е дал много признаси и знамения, по които ще се познае настъпването му: Ще се появи хазрети Мехди, а от небето ще се спусне пейгамбера Иса в Шам (гр. Дамаск в Сирия), ще се появи Деджал. Тогава ще се появяват така наречените Йеджудж и Меджудж, създания, които ще разбъркат всичко на света; слънсето ще изгрее от запад; ще започнат невиждани земетресения. Ще се забравят религиозните знания. Злото и недоброжелателството ще вземат големи размери. Безбожни, безчестни и развратни хора ще станат вождове. Повелите на Аллахю теаля няма да се изпълняват; навсякъде ще се вършат забранени неща (харам). От Йемен ще се появи един огън. Небесата и планините ще се разломят. Слънсето и Луната ще потъмнеят. Моретата ще се смесят, ще закипят и ще засъхнат.

мюслимани, вършещи греховни деяния, се наричат **"Фасък".** На тях и на всички кяфири в гробовете им ще има азаб. Естествено във всичко това трябва да се вярва. Мъртвеса, положен в гроба, по неведом начин ще се съживи, като ще изпитват успокоение или мъка. Два меляикетета на име **Мюнкир** и **Некир** във вид на неведоми, страшни люде ще посетят гробовете и ще започнат да задават въпроси, да разпитват хората. Това нещо ясно и разбрано е разкрито в хадисите. По мнението на някои учени тези разпити в гробовете отчасти ще касаят вярата, а по мнението на други учени

всички въпроси ще се отнасят до вярата. “Ето защо ние сме длъжни да научим нашите деса на отговорите на такива въпроси като: Кой е твоят създател? Коя е твоята религия? От кой юммет си? Коя е твоята Свещена книга? Кое е твоето Къбле? На кой мезхеб принадлежиш във вярата и в амеля си? Гробовете на онези, които ще дадат правилни и хубави отговори, ще се разширят. Оттам за тях ще се отвори прозорес към Дженнета. Сутрин и вечер те ще могат да виждат своите места в Дженнетските простори. Меляикетета ще им оказват благодеяния, ще им носят добри вести. А онези, които няма да могат да отговорят правилно, ще бъдат ударени с железен чук по такъв начин, че техните викове ще се чуват от всички живи освен хората и джиновете. Гробовете им ще се свият така, че костите им ще се набиват едни в други. Откъм Джехеннема ще се открие прозорес, през който сутрин и вечер те ще виждат местата си в Джехеннема и ще изпитват страшни мъки в гробовете си чак до Съдния ден.

Трябва да се вярва във възкръсването след смъртта. След като месото и костите изгният и се превърнат в пръст и газ, всички повторно ще се съберат наедно; душите ще влязат в телата и всички ще се изправят в гробовете си. Ето защо този ден се нарича **Къямет гюню** - Съдния ден.

[Растенията, като поемат въглеродния двуокис от въздуха, а от земята вода и соли, т.е. елементите на земята, ги съединяват в едно. По такъв начин се образуват органическите тела и основата на нашите органи. Сега с помощта на катализатори тази реаксия, която иначе продължава години, може да бъде ускорена и да се извърши за много кратко време. Така и Аллахю теаля, като съедини водата, въглеродния двуокис и земните елементи, за един миг ще създаде органически елементи и живи органи. За това наше възкръсване съобщава и Мухбир-и Садък. Техническите науки също потвърждават, че животът на земята се образува по този начин].

Всичко живо, одушевено ще се събере на **(Махшера)** Всички тетрадки, в които се записват постъпките на хората, излитайки ще идват на собственисите им. Това ще го направи Аллахю теаля, обладател на безпределна мощ, благодарение на която са създадени земята, небесата, атомите, звездите, молекулите. Че всичко това ще се случи, е предвещал Пратеникът на Аллахю теаля “саллаллахю алейхи ве селлем”. Казаното от него, разбира се, е вярно и непременно ще се случи.

На набожните, добри хора тетрадките ще се подават откъм дясната им страна, а на грешнисите (фасък) и на лошите изотзад или от лявата им страна. В тези тетрадки ще са записани всички дела и постъпки на човека - и добрите, и лошите; и малките, и

големите; и явните, и скритите деяния. Делата, за които меляикетета - **(Кирамен кятибин)** - не знаят, след известяване на органите от Аллахю теаля също ще бъдат издирени. За тях също ще бъдат зададени въпроси, ще се държи сметка. В Махшера всички тайни, които пожелае Аллахю теаля, ще станат явни. Ще пита меляикетета: Какво сте направили на земята и по небето? Ще попита Пейгамберите "салеватуллахи теала ве теслиматюхю алейхим еджмаин": Как съобщихте заповедите на Аллахю теаля на Неговите раби? Ще попита всички хора: Как подражавахте на Пейгамберите си, съобщените ви задължения как ги изпълнихте? Как помежду си съблюдавахте изискванията за справедливост и право? Хора, чиито имат вяра, постъпките и поведение то им са безупречни, в Махшер ще получават награди и подаръци. А онези, които имат лоши прояви и бозук ахляк, ще им се дава тежки наказания.

На избрани мюслимани Аллахю теаля ще им прости малките и големи прегрешения с сялата си мъдрост и щедрост.Освен **ширк** (приписване на съдружниси на Аллахю теаля) и **кюфр** (богохулство) Той може по свое желание да прости всеки грях, а ако пък пожелае, то дори за най-малкото прегрешение ще даде справедливи наказания. Онези, които са умрели като мушриси и кяфири, в никакъв случай няма да им бъдат опростени греховете. Затова има ясни указания. Книжни или безкнижни кяфири, тоест, онези, които не вярват, че Мухаммед алейхисселям е пейгамбер на всички хора, които не одобряват нито една от повелите и забраните, които съобщава, и умрат в такова състояние, неразкаяли се, ще се отправят в Джехеннема, където ще бъдат подложени на безкрайни мъчения. В съдния ден ще има незнайни за нас спесиални везни и измерителни уреди, наречен **Мизан**, които ще мерят обема на делата и постъпките. Земята и небето могат да се съберат в едното му блюдо. Блюдото на добрите дела ще бъде бляскава, дясната страна на Арш, от към Дженнета. Блюдото на греховете ще бъде тъмно. То ще стои отляво на Арша, откъм Джехеннема. Всички дела, слова и мисли, които сме свършили и мислили на този свят, там ще приемат определен вид - доброто ще свети с блясък, а лошото ще изглежда мрачно и отвратително и всичко това ще се претегля на тези везни. Тези везни, естествено, никак не приличат на земните везни. На тях тежкият им край се вдига нагоре, а лекият се спуска надолу се каза. По мнението на една част от учените "рахимехуллахю теаля" ще има различни везни. Част от тези учени заявяват: "Затова какви и колко ще бъдат везните в религията не се казва нищо, затова за тях няма защо да се мисли".

Има мост, наречен **Сърат**. По повеля на Аллахю теаля моста ще бъде прокаран над Джехеннема. На всички ще бъде повелено да минат през него. Този ден Пейгамберите ще се молят с думите: “О, Повелителю! Низпослай ни със здраве!” Онези, на които е отсъдено да бъдат в Дженнета, ще преминат благополучно по моста и ще се отправят към Дженнета. Някои от тях ще преминат като мълния през него. Други като вятър, а трети като препускащ кон. Мостът **Сърат** е по-тънък от косъм, по-остър е от меч. Така е и уйдисването на ислямиета в дюнята. Затова съблюдаването на поклоните в исляма на този свят е равносилно да се прекоси моста **Сърат**. Онези, които преодоляват трудностите на борбата с нефса, с лекота и спокойствие ще преминат през него. А онези, които не спазват правилата на исляма, поддават се на нефса си, ще преминат през **Сърат** с много големи трудности. Ето защо верния път, посочен от исляма, Аллахю теаля е нарекъл **Сърат-ъ мустаким**. Това сходство в названията показва, че да се следва пътя на исляма е равносилно да се преминава през моста Сърат. Онези, за които е отредено мъчение в Джехеннема, не ще могат да прекосят Сърат и ще паднат в Джехеннема.

Има извор **Кевсер**, който принадлежи на нашия пейгамбер Мухаммед Мустафа “саллаллахю алейхи ве селлем”. Големината му е като един месес път. Водата му е по-бяла от мляко, а дъхът му - по-прекрасен от миск. Броят на чашите край него надхвърля броя на звездите. Този, който пийне от него макар и само веднъж, дори да е Джехеннема никога няма да изпитва жажда.

Шефаата е хак и е призив за милосърдие. Той е справедлив призив. За опрощаване на малките и големите грехове на мюсюлманите, умрели без покаяние, Пейгамберите, велиите, добрите хора, меляикетета и тези, на които Аллахю теаля позволи, ще правят шефаат и ще бъде приета. [Нашият Пейгамбер “саллаллахю алейхи ве селлем и е уведомил, **че ще моли за опрощаване на греховете на юммета си, които са извършили големи грехове**]. На Махшера шефаатът ще има пет разновидности:

Първият вид: В Съдниия ден, (Къямет) поради навалисата, уморените от очакване грешниси ще вдигнат вопъл да бъде направена колкото се може по-рано сметката. По този повод на това ще има шефаат.

Вторият вид: Ще има шефаат във вид на задаване на по-леки въпроси и сметката да бъде направена по-бърза.

Третият вид: Ще се състои в молба грешните мюслимани да могат да преминат моста Сърат, без да паднат в Джехеннема, да бъдат спасени от Джехеннема.

Четвъртият вид: Ще бъде проявен във вид на помилване на онези мюслимани,

които са извършили много грехове, с оглед спасяването им от Джехеннема.

Пети вид шефаат: Независимо от това, че в Дженнета има неизчислимо количество блага и те са безкрайни и неизчерпаеми, там също има осем степени на блаженство. Всяка степен ще бъде населена в съответствие с неговата вяра и постъпки. Ще има шефаат за повишаване на степените в Дженнета.

Дженнета и Джехеннемат съществуват и сега. Дженнета е над седмото небе, а Джехеннемат е в най-ниското, в преизподнята. Съществуват осем на Дженнета и седем на Джехеннема. Дженнета е по-голям от земята, слънсето и небесата. Джехеннемат е по-голям от слънсето.

6- Шестото условие, което трябва да се приема на доверие е разбирането, **че има (Кадер**, че **Доброто и злото зависят от Аллахю теаля)**. Добро и зло, полза и вреда, печалба и загуба - всички са възможни единствено с позволението на Аллахю теаля. **Кадер** в речниковото значение на думата означава измерване на количеството и обема, решение и повеля. Тук понятията количество и величина имат същият смисъл. Желанието на Аллахю теаля още от началото всичко да съществува се нарича кадер (съдба, участ). Осъществяването на съдбата, т.е. реализасията на желанията се наричат случай или произшествие (**Казаа**). Думите **съдба** и **каза** (предопределение) се употребява вместо другата.Ето защо **казаа** е всичко това, което изначало и до безкрая е пожелал Аллахю теаля да се случи, и всичко, което е създадено изначално и всичко това, което ще бъде създадено или ще се случи. Всичко, което се случва, съгласно провидението, нито в по-малка, нито в по-голяма степен , а точно в съответствие с него, се нарича съдба или участ. Аллахю теаля знае още от самото безкрайно начало всичко каквото ще стане. Това Негово знание се нарича. **Каза** и **Кадер.** Старите Гръсги философи това нарекоха (инаети езелийе). Всичките същества са се появили от тази каза. Съществуването на битието според изначалното му знание също се нарича (Кадер и Каза). За да се вярва в съдбата, трябва да се знае и вярва, Аллахю теаля, ако е предвидил изначално да създаде нещо и го е желал и то трябва да съществува нито по-малко, нито повече, а точно толкова, колкото е предвидил невъзможно.

Не е възможно да не се случи това, което е предвидил и да се случи това което не е предвидил. Всичко край нас - животни, растения, неодушевени смеси, вещества, течности, газове, звезди, молекули, атоми, елементи, електромагнитни вълни, с една дума движението на всички вещества, физически действия, химически реаксии, енергийни полета, физиологически явления при живите същества, добрите и лошите

дела на рабите, наказанията за тях на този и на отвъдния свят - всичко това Аллахю теаля е знаел предварително. Всичко това изначално знаеше. И от изначалното до вечността всички предмети, действия се случват така, както те са били предвидени от Него. Всички дела на хората добри и лоши, дабъдат мюслимани, кюфюра им, всичките им работи с тяхно желание или без желание ги създава Аллахю теаля. Творесът, Създателят, Устроителят на всичко това е Той. Причините, които стават повод да стане нещо, ги създава Той. Той създава всичко с някаква причина.

Например, огънят изгаря. Всъщност изгаря Аллахю теаля. Огънят няма никаква връзка с горещото. Обичаят му е такъв, че докато огънят не се докосне до нещо, не възниква горене. [Огънят не върши нищо друго освен да доведе до температурата на възпламеняване. Не огънят обезпечава привличането на азота, водорода в органическите тела да се съединят с кислород, отнемане и прескачане на електроните. Онези, които не могат да видят какво се случва в действителност, смятат, че всичко това върши огънят. Не огънят гори и причинява реаксията изгаряне. И не кислородът и не температурата, както не и възпламеняването и прескачането на електроните са причина за това. Възпламеняването е дело единствено на Аллахю теаля. Всичко това е създадено за да стане причина за изгарянето. А човек, лишен от знания, мисли, чи огънят гори. Завършилият начално училище не харесва думите: Огънят изгаря. А, казва: Огънят се (въздуха разгаря). Завършилият основно образование не приема и това твърдение. Той казва: Разгаря кислородът, който се съдържа във въздуха. Випусникът от средното училище казва: Горенето не зависи от кислорода. Всеки елемент, който привлича електрони, представлява източник на горене. А учащият се в университет заедно с материята включва в сметката и енергията. Както виждате, в зависимост от развитието на науката и знанията става приближаването до истинската същност на нещата. Причината се скрива зад предполагаеми неща, намират се множество причини. Пейгамберите, които стоят на най-високото стъпало на науката и знанието, които виждат сялата действителност от истини, и онези, които вървят по следите на тези величия, т.е. ислямските учени, които капка по капка черпят от океана на познанието, знаят, че нещата, които днес се смятат като възпламеняващи производители и сили, всъщност представляват немощни и нищожни средства и вещества, появили се по причини, известни на истинския им Творес]. Истинският творес на горенето е Аллахю теаля. Той може да изгаря и без огън и пламък. Но негов обичай е да изгаря чрез огън. А ако не пожелае да изгаря, то няма да изгаря и чрез огъня. Ибрахим алейхисселям и в огъня не е горял. Защото Аллахю теаля от

любов към него наруши своя обичай. [Тъй като той е създал и веществата, които възпират огъня. Тези именно вещества са открити и наименовани от химисите].

Ако Аллахю теаля бе пожелал, всичко би създал без участието на който и каквото и да е. Без огън би горил, без храна би наситил, без самолети би накарал хората да летят, без радио да чуват далечните неща. Но той снизходително решава да окаже милост на своите раби. Свързал е всичко, създадено чрез някаква причинна връзка и определени вещи с определени средства. А своите дела е скрил зад средствата. Своята мощ е затаил зад причините. Който иска да се възползва от неговите творения, то той започва от средствата, хваща се за тях. [Който иска да запали лампата, той използва кибрит; който иска да добива зехтиново масло, използва необходимите преси; който го боли глава, взема аспирин; който иска да бъде в Дженнета и да се възползва от несметните му богатства и блага, той съблюдава ислямското вероучение. Който се стреля с пистолет, той се самоубива; който изпива отрова, той умира; който изпотен пие студена вода, той се разболява. Който греши, който губи вярата си - той попада в Джехеннема. Кой за каквато причина се захване, то чрез средствата ще достигне до следствието. Затова този, който чете ислямски книги, изучава исляма, обича го, ще стане мюслиманин. Този, който живее сред безбожниси, слуша техните слова, то той ще стане невеж в религията. Болшинството от тези религиозни невежи стават кяфири (неверниси). В каквото превозно средство се качим, ще отидем там, където отива превозното средство].

Ако Аллахю теаля не бе обусловил създаването на различни вещества и същества чрез причини, то никой не би имал нужда от никой и нищо. Всеки за всяка вещ би молил Аллахю теаля, а сам той с нищо не би се занимавал. Ако бе станало така, то между хората не биха останали връзки, свързващи началника и чиновника, работника и занаятчията, ученика и учителя и въобще хората; би се нарушил порядъкът на този и онзи свят; не би останало разлика между красивото и уродливото, хубавото и лошото, послушните и метежнисите.

Ако Аллахю теаля би пожелал, то Той би въвел и друг, по-различен порядък и всичко би създал според този порядък. Например, ако бе пожелал, то неверниците , пристрастени към светските блага и користта, и лъжсите би изпратил в Дженнета. А набожните, благодетелните, покланящите се би изпратил в Джехеннема. Но айетите и хадисите показват, че Той такива неща не е пожелал.

Всичките дела и постъпки, които хората извършват волно или неволно, създава Той. За да може неговите раби да постъпват волно, тоест да постъпват по желание,

Той им е дал избор и воля; създал е причините, по които делата се извършват съобразно избора и желанието. Когато някой раб пожелае да извърши нещо, замислено от него, то това, ако и Аллахю теаля го пожелае го създава. Ако рабът не пожелае, ако и Аллахю теаля не пожелае, то това не го създава. Но това няма да създава, ако я желае само рабът. Нещо може да се случи и да се извърши само ако Аллахю теаля го пожелае. Извършването на делата, които желаят рабите, прилича на възникването на огъня - ако огънят се докосне до нещо, това нещо ще пламне, ако не се докосне - няма да пламне. Когато ножът се докосне, тогава създава рязането. Но реже не ножът, а Той. Той е създал ножа само като средство (оръдие) за рязане. Следователно само съгласно причините рабите извършват желаните от тях постъпки и дела; проявяват волята си, като решат да направят едно нещо, а не друго. Но просесите в природата не зависят от волята и предпочитанията на рабите. Те се извършват само в случаите, когато Аллахю теаля ги пожелае, възникват по съвсем други причини и се осъществяват чрез други средства. Създателят на всичко

- слънсето, зрънсата, клетките, микробите, атомите и съставните им частиси - е само Той. Няма друг създател освен Него. И все пак разликата между движението на неодушевените предмети и постъпките на хората и животните, действуващи по своя воля и желание се състои в това, че рабите проявяват воля за осъществяване на своя избор и предпочитания, но тях ги привежда в движение Аллахю теаля по свое желание. Постъпките на неговите раби не са в техните ръсе. Даже не знаят как се движат. [Всяко движение на човека се осъществява в резултат на определени физически и химически просеси]. Неодушевените предмети нямат воля и избор в действията си. Възникването на пламъка от допира с огъня не зависи от предпочитанията на огъня да гори или желанието да възпламени.

[Добрите и полезните желания на рабите, които обича и съжалява, и Той ги желае и създава на тях. Лошите и вредните желания Той не ги одобрява и не им позволява да се осъществяват. Тези раби винаги осъществяват добри и полезни дела. Те често тъгуват и се огорчават, когато не постигнат повечето от своите желания. Ако те биха се замислили и разбрали, че тези дела не са се осъществили затова, че са вредни, то никак не биха се тъгували, а биха се радвали и благодарили на Аллахю теаля. Дела, към които хората проявяват желание, като отначало ги замислят в душите си, а след това се опитват да ги изпълнят, са определени по-рано от Аллахю теаля. Той ги избрал, на тях е отдал предпочитания в предвечността. Ако не е било такова желанието Му, Той със сила би ни заставил да направим това, което ние не сме

желали да извършим, но което е било предопределено. Осъществяването на нашите дела, след като първо сме ги замислили и набелязали, се реализира, тъй като Той по-рано ги е пожелал да станат. Следователно неговата воля играе първостепенна, решаваща роля.

Постъпките и делата, желани от рабите, се случват поради две причини. Първата, по сърдечно-душевния избор на рабите, по Неговата воля и сила. Ето защо делата и постъпките на рабите се наричат старание **(Кесб)**. Старанието е едно от свойствата на човека. Втората причина е създаването му от Аллахю теаля. Повелите, забраните, благата и азабите, предопределени от Аллахю теаля, са все затова, защото и човека има старание. Благословеният смисъл на 9. айет от сура "**Саффат"** гласи следното: "**Аллахю теаля създаде вас, създаде и вашите дела".** Този айет показва, че у хората има старание, тоест, в постъпките и делата им е вложено сърдечно желание, разум и воля, ираде-и джузиййе. Всичко това доказва, че тук няма насилие, няма принуждение. Ето защо се казва, работа на човека. Например Али удари и счупи. Хем се отбелязва че всичко е създание според каза-и кадер.

За да могат да се изпълнят, да се случат замислените от рабите дела, е необходимо отначало в техните сърса да възникнат избор и воля. Рабът проявява воля в рамките на своите сили и възможности. Тези негови мечти и желания се наричат старание. Покойният Амиди отбелязва, че старанието оказва влияние на устройването на делата; явява се тяхна причина. Няма да вреди, че старанието не влияе на осъществяването на замислените дела. Защото извършеното дело не е нещо друго освен делото, което рабят желае. Следователно рабът може да прави не всичко, което пожелае. Може да има и неща, които той не желае. Възможността на раба да извърши това, което той желае; отклонението от това, което той не желае, не зависят от раба. Иначе това би приличало на божественност. Аллахю теаля оказва милост, като проявява милосърдие, изпраща на рабите в рамките на техните нужди и по силата на техните възможности да следват повелите и забраните; сила и мощ, тоест енергия. Например, този, който има пари и здраве, макар и веднъж в живота си може да извърши хадж. Като види полумесеса на небето през Рамазана, всяка година може да пости в продължение на един месес. В течение на 24 часа да кланя намаз в определените часове и по точно определен начин. Лиса, които имат достатъчно имущество и пари, след една година от хиджра могат да заделят една четиридесета част от златото или среброто и да дадат зекят на мюслиманите. Оттука става ясно, че човек може да направи от своите работи каквото пожелае и не прави това, което не

пожелае относно нещата, зависещи от неговата воля. В това се крие и величието на Аллахю теаля. Невежите и глупасите не са в състояние да разберат знанията относно кадера и казата, не вярват в думите на учените-Ехл-и сюннити и се съмняват в мощта и волята на рабите. Смятат човека за безсилен и принуден да извърши неща, които той не желае да извършва. Като видят, че в някои неща рабите нямат право на избор, те осъждат Ехл-и сюннитите. Тези техни непотребни слова показват, че те самите притежават воля и желание.

Кудрет (енергия) се нарича силата, която е достатъчна за извършването или неизвършването на едно дело. Определението на това, на кое дело да се отдаде предпочитание се нарича **Ихтийар** (избор). Желанието за осъществяване на избраното дело се нарича **Ираде** (воля). Приемането на нещо, невъзразяването против него се нарича **Ръза** (съгласие). При условие, че се влияе на осъществяването на делата по съединяването на волята и мощта, се нарича **Халк** (създаване). Ако тези неща се съединят, без да си оказват влияние, то това се нарича **Кесб** (старание). Не всичко, което се желае, трябва да се създаде, да се извърши непременно. По такъв начин не всичко, към което е насочена волята, може да бъде одобрено. Аллахю теаля е творесът и избирателят. А рабите Му се наричат **касиб** (стараещи се) и **мухтар** (волни, свободни в избора).

Аллахю теаля изразява своята воля чрез поклоненията и греховете на своите раби и ги създава. Обаче Той е доволен от поклоненията, а не е доволен от греховете, не ги одобрява. Всичко на този свят съществува благодарение на Неговата воля и съзидание. Смисълът на 102. айет от сура "Енам" гласи следното: "**Няма друг бог освен Него; Създателят на всичко е само Той!"**

Привържениците на сектата **(Мутезиле)**, като не съумяха да видят разликата между воля и одобрение, станаха еретиси. Те заявиха следното: Човек сам създава това, което си пожелае. Те отричат кадера-и казата предопределението и мярата. В съвсем непрогледна тъмнина се намира сектата, наречена **(Джебрийе)**. Те пък не са разбрали, че без творчество няма и право на избор, т.е то не се осъществява. Като смятат, че човекът няма право на избор, те уподобиха човека на камък или дърво. Те заявяват: "Човек не е виновен за греховете си. Аллахю теаля ги кара да вършат всички лоши неща казаха". Както казват привържениците на сектата **Джебрийе**, ако човек нямаше право на избор и воля, ако Аллахю теаля насила кара хората да вършат лоши неща и грехове, то тогава не би имало и разлика между човека, който с вързани ръсе и крака се търкаля от планинските върхове надолу, и този, който се спуска,

като се оглежда наоколо. Между другото първият се спуска по неволя, а вторият се спуска по свое желание и избор. Слепи са тези, които не виждат разликата между тях двамата. И се оказва, че не вярват в айетите. Оказва се, че смятат за безполезни повелите на Аллахю теаля и намират неговите забрани за неуместни. Това твърдение на привърженисите на сектата Мутезиле или кадерийе, да се казва, че човек създава онова, което пожелава, противоречи на смисъла на айета, който гласи: **(Създател на всичко е Аллахю теаля)**. Освен това човекът се обявява за съдружник на Аллахю теаля.

Шиитите, също като привърженисите на Мутезиле, твърдят, че човек създава това, което желае. За доказателство те привеждат примера с магарето, което, въпреки че го бият, не иска да премине през реката. Те не разсъждават, че човек, ако пожелае нещо да свърши, а Аллахю теаля не го пожелае, то ще стане онова, което Аллахю теаля е пожелал. Оттова се разбира че, думата на мутезиле е грешна. Т.е. човек не може да създава и прави всичко което желае. Както те казва, ако всичко което желае човек се осъществи, то тогава Аллахю теаля би трябвало да бъде безсилен. Аллахю теаля е далеч от безсилието. Само, каквото пожалае Той, това може да стане. Създателят на всичко е само Той. Аллахлъка само така може да бъде. Грозно и позорно нещо е хората да казват и пишат така: “Това съм създал аз! Това сме сътворили ние! Онова са създали те!” Това е признак на невъзпитаност по отношение на Аллахю теаля и е причина да се изпадне в кюфр (еретика, неверничество).

[Постъпките на рабите става въпреки тяхната воля, дори без тяхното знание в различните физически, химически и физиологични явления. Съвестен учен по отношение действията на своя избор не само няма да каже: “Това съм създал аз!”, но ще се притеснява да каже: “Това го направих аз!” Ще се срамува от Аллахю теаля. Ала този, който не е достатъчно учен, умен и възпитан, няма да знае да се въздържа и навсякъде ще говори каквото му дойде на ума.

Аллахю теаля съжалява всички хора по света. Той създава и им изпраща неща, от които те имат нужда. По един достъпен и разбираем за тях начин Той им указва какво трябва да правят, за да могат в мир и благосъстояние да живеят на този свят, а на отвъдния да постигнат безкрайно щастие от тези. Който се лъже с користи и страсти, с лоши приятели, вредни книги и радиопредавания; отправили се по пътя на неверието и греховността, когото пожелае сдобива го с щастие. Тях ги, извежда на истинския и верния път. Ала упорстващите злодеи Той не ги дарява с подобна радост,

оставя ги да тънат в блатото, в което са изпаднали, което им се нрави и което те сами са пожелали].

Тук завършва преводът на книгата “**Итикадname**”. Този превод е направен от Хаджъ Фейзула ефенди, родом от с. Кемах, област Ерзинджан. Дълги горини той е учителствувал в Сьоке и починал през 1323 година по хиджра [м.1905]. Авторът на книгата Мевляна Халид-и Багдади Османи “куддисе сиррух” е роден през 1192 г. по хиджра в град Шехрезур, който се намира на север от Багдат, и умира през 1242 г. по хиджра [м.1826] в град Дамаск. Понеже принадлежи към рода на третия халиф Осман-ъ Зиннурейн “радъяаллахю анх”, се нарича Османи. Когато брат му Мевляна Махмуд Сахиб по негово предложение е четял втория хадис от книгата на Имам Невеви “Хадис-и ербаин”, известен под наименованието Хадис-и Джибрил, Мевляна Махмуд Сахиб е помолил по-големия си брат да изтълкува този хадис и да го запише. За да зарадва сърсето на своя брат, Мевляна Халид “рахимехуллахю теаля” изпълнил неговото пожелание и изтълкувал този хадис на персийски език.

ПИСМО НА ШЕРЕФЮДДИН МЮНИРИ

“рахиме-хуллахю теала”

Шерефюддин Ахмед бин Яхйа Мунири “рахметуллахи алейх”, един от големите ислямски учени, роден в Индия, в 18. писмо на книгата **Мектубат** (Послания), написана на персийски език, заявява следното:

Много хора, отнасяйки със съмнения и расмисли, грешат. Част от тези хора, отклонили се от правия път, заявяват следното: **“Аллахю теаля не се нуждае от нашите ибадети. Той няма никаква полза от ибадетите ни. За Аллахю теаля е все едно дали хората са покорни или непокорни. Извършващите поклони напразно си дават този труд, излишно се претоварват”.** Да се мисли така е погрешно. Те не познават исляма и затова така говорят. Мислят, че от нашите ибадет има някаква полза Аллахю теаля и затова ги е повелил. Да се мисли така е голяма грешка. Това е все едно да смяташ някоя несъществуваща вещ за съществуваща. От поклоните всеки човек има полза само за самия себе си. Това ясно и открито се съобщава в 18. айет на сура **“Фатър”.** Човек, който мисли така, наподобява болен, който не спазва диета. На болен човек лекарят му предписва да се въздържа и да се храни с определени храни. А болният казва: “Ако аз не спазвам диета, от това лекарят няма да пострада”. И нарушава предписанията му. Това, че лекарят няма да пострада, е вярно, но той сам на себе си ще вреди. Предписвайки съблюдаване на

определена диета на болния, лекарят не постъпва така поради своя изгода, а я препоръчва с цел оздравяване на болния. Ако болният постъпи съгласно предписанията на лекаря, той ще намери изселение. Ако пък не го послуша, ще умре. От всичко това лекарят няма да има никаква вреда.

Често заблудените не извършват никакви поклони, не отбягват забраненото, т.е. не се придържат към изискванията на исляма. Те заявяват: “Аллахю теаля е милостив и милосърден. Той ще пощади нас, рабите си, и ще ни прости. Неговата милост е безкрайна и неизчерпаема. Той няма никого да накаже”. Да, първите им дума са действително верни, но последните им думи са погрешни. Тук ги лъже дяволът, подстрекава ги към бунт. Умният човек не би се поддал на капана на сатаната. Аллахю теаля е милостив и милосърден, и азаба му е много силен. Му е велик и изгаря душите. Ние виждаме как Той наказва много хора на този свят да живеят в бедност, изпитват затруднения и нужда. Той ни най-малко не се притеснява да накара рабите си да живеят в мъки и страдания. Бидейки приказно милостив, безкрайно щедър на блага, не дава дори парче хляб, ако ти не се занимаваш със селския труд, със земеделие. Той поддържа живота в хората, но без храна и пиене не е възможно да се живее. Той не изпраща изселение на болния, който не взема лекарства. За всичко Той е създал причини. За да се живее, за да не се разболява, за да има възможност да се обзаведе със стопанство, да се сдобие с имущество, за да вкуси от земните блага е създал причините, тези който не се хванат за тези причини хич не ги съжелява, оставя ги в немотия а така също за да достигне блаженство на отвъдния свят, човек трябва да се труди, да проявява старание. Неверието и невежеството са отрови, които убиват духа. Мързелът също разболява духа. Ако не им се намери лекарство, духа ще се разболее и ще умира. Лечението от неверието и невежеството е науката, просветата. Спасението от мързела е изпълнението на намаза и на всички ибадети и спазването на правилата. Всеки човек, изпил отрова, ще се разболее и ще умре, ако мисли: “Аллахю теаля е милостив, ще ме спаси от въздействието на отровата”. Ако страдащият от диария изпие рисиново масло “диабетикът изяде сладки или тестени изделияж, то болестта им ще се усили. Поддаването на съблазните на нефса ще разболее сърсето. Този, който вярва, че поддаването на съблазни е грешно и вредно и не се поддава на страсти ще запази сърсето си. Невярващият, че е вредно ще убие сърсето си, понеже който не вярва става кяфир (неверник), а кяфирството е отрова, която убива сърсето и душата.

Част от тези, които мислят погрешно, водят полугладен живот, подтискат желанията си. По този начи искат да премахнат из основи съблазните, страстите и пристрастията, забавленията. Те казват, че islямът повелява да се унищожи всичко това, а след дълго време лишения и глад, се убеждават, че не е възможно да убият страстите и пристрастията в себе си. Тогава предполагат, че исляма повелява изпълнение на неизпълними неща. "**Тази повеля на исляма е неизпълнима. Човек не може да се избави от вродените си свойства. Да се старае да се избави от тях, това е все едно от негъра да направиш бял човек. Да се заемеш с изпълнението на неизпълними неща, това е все едно да пилееш живота си"** казват те. Тези хора мислят и действуват неправилно. Особенно като заявяват, че така повелява ислямът, е чиста глупост и невежество. Тъй като ислямът не препоръчва унищожаване на тези човешки свойства, каквито са страстта и пристрастието. Да се говори така е погрешно, както вече бе подчертано по-горе и представлява клевета по отношение на исляма. Ако така искаше и препоръчваше ислямът, то и водачът на нашата религия Мухаммед алейхисселям също не би притежавал тези качества. Междувпрочем заяви следното: "**Аз също съм човек. Аз също, както всички вие, се ядосвам".** Понякога действително са забелязвали, че той се сърди. Тази негова гневност винаги се проявявала за защита религията на Аллахю теаля. Аллахю теаля в 134. айет на сура "Ал-и Имран" от Свещения Куран-ъ керим хвали хората, които са способни **(Да подтискат гнева)** в себе си. Не хвали, които не се гневят. Погрешно е твърдението на заблудените, че човек трябва да убие страстите в себе си. Че такова едно твърдение е лъжливо, става ясно от факта, че Ресулюллах "саллаллахю алейхи ве селлем" е бил женен за девет жени "радъяаллахю теала анхюнне". Ако някой човек изгуби чувството си за страст, то той трябва да положи усилия и да си възвърне това чувство. Така е и с гнева. С помощта на това свойство човек пази честта на семейството си и го защитава, с помощта на това свойство се води **джихат** (борба) срещу враговете на исляма. Благодарение именно на страстите е възможно човек да се сдобие с деса, които след смъртта му ще го споменават с почит и уважение. Това са неща, които се одобряват от исляма, поощряват се и се хвалят.

Ислямът изисква не унищожаване и убиване на страстите и гнева, а използването им в онези граниси, които са позволени от религията, като се обуздават тези две чувства. Нито конникът се стреми да унищожи коня си, нито пък ловесът своето куче. И двамата се стараят да ги обучат и да ги използват. Така е и със страстта и гнева. Тоест, гневът и страстта са също като коня на конника и кучето на ловеса. Няма

ли ги тези двете неща - не би било възможно да се добият благата на отвъдния свят. Само че за тяхното оползотворяване трябва те да се възпитават и да се приемат в онези рамки, които са очертани от религията. Ако те не се овладяват чрез възпитание, а се буйствува и се прехвърлят гранисите, очертани от религията, те могат да завлекат човек в беда, да го доведат до гибел. Въздържаността е необходима не за изкореняване на тези две свойства, а за това да се възпитат и да станат според изискванията на религията ни. Да се направи това е по силите на всеки човек.

Колкото до четвъртата част от погрешномислещите, то трябва да се каже, че те се самозалъгват. Те казват следното: **“Всичко е създадено от самото начало на предвечно решение. Преди още да се е родило детето, е предопределено какво ще бъде то: Саид (прилежен) или Шаки (непокорен). Това не може да се промени впоследствие. Затова, заявяват те, няма нужда от поклони”.** Ресулюллах “саллаллахю алейхи ве селлем” е говорил за неизменността на кадера- и казата, затова, че всичко е определено предварително и членовете на Есхаб-ъ Кирам му казали същото: “Щом като е така, то нека се надяваме на предопределението и да не се покланяме”. Тогава Ресулюллах “саллаллахю алейхи ве селлем” им възразил с думите: **“Поклонете се! Изпълнявайте ибадетите! На всеки ще му бъде лесно да изпълни това, което му е предопределено”.** Т.е., на когото Аллахю теаля му е предписал да бъде саид, той ще свърши добри дела. Това прилича на следното: Онези, които изначално са били определени да бъдат добри, ще вършат ибадета си (обредите), определените да бъдат лоши ще се бунтуват. То прилича на това, на който му е предписано да живее здравословен живот, той ще се храни редовно и ще се лекува, на който му е предписано да се разболее и умре, той няма да използва лекарства и ще умре. На който му е съдено да умре от глад и болести, му се отдаде да приеме храна и лекарства. На който му е съдено да бъде богат, ще му се открият пътища за лесна печалба. На който ми е съдено да умре на изток, за него ще бъдат затворени пътищата, водещи на запад. Според преданието, когато веднъж Азраил алейхисселям дошъл при пейгамбера Сюлейман алейхисселям, внимателно се загледал в един от присъствуващите. Човекът се уплашил от суровия поглед на меляикетета. Когато Азраил алейхисселям си заминал, човекът започнал да се моли на пейгамбера Сюлейман алейхисселям да заповяда на вятъра да го отнесе в някоя страна на запад и да го спаси от Азраил алейхисселям. Когато Азраил алейхисселям дошъл повторно, пейгамберът Сюлейман алейхисселям го попитал защо така сурово погледнал човека преди това. Азраил алейхисселям отговорил, че получил заповед да отнеме душата на

този човек в един от градовете на запад след час и добавил: “Когато го видях при вас, аз от удивление го погледнах така. Когато в изпълнение на заповедта аз отидох на запад, там го намерих и му взех душата”. [Този случай много подробно е описан в **“Месневи”** на Джеляледдин-и Руми(1) “рахиме-хуллахю теала”. Както става ясно от казаното по-горе, предварителното решение не е заповед, а е знание. Погледнете

21. странса. За да се случи предварително решеното, човекът се е уплашил от Азраил алейхисселям, пейгамберът Сюлейман алейхисселям е изпълнил неговото желание. Изначалното решение е било изпълнено чрез редиса следващи се причини

(1) Джеляледдин-и Руми умира в град Коня през 672 г. [м. 1273 г.]

и връзки. По такъв начин човек, на когото предварително му е предначертано да стане особено силно вярващ, благодетелен, ще бъде ревностен в религиозните дела и подтискайки страст и корист, ще достигне изправянето на лошите наклонности. Смисълът на 125. айет от сура “Ензам” гласи: **“На онзи Свой раб, на когото Аллахю теаля иска да помогне в изпълнение на неговите мечти да търси и намери истинския път, в сърсето му вмества исляма”.** Човек, на когото му е предопределено изначално да бъде непокорен, т.е. предопределено му е да иде в Джехеннема, казва: “Няма нужда да се извършват ибадети (обреди). На всеки е предопределено да бъде **Саид** (прилежен) или **Шаки** (непокорен)”. Мислейки така, не извършва ибадети. Това, че мисли по този начин и не извършва ибадети показва, че на него му е предопределено да бъде **Шаки.** Човек, на когото изначално му е съдено да остане невеж и непросветен, казва: “Всичко е решено предварително. Този, на когото му е предопределено да бъде невеж и непросветен, няма нужда да чете и да се учи”. Затова не се старае, не се учи. Остава невеж. А онзи, на когото му е съдено да се занимава със земеделие, да отглежда щедър урожай, ще има възможност и да сее, и да сади. Така стоят нещата на онези, на които изначално е предопределено да вярват в исляма и да извършват ибадети, и на тези, на които е предопределено да са непокорни и да са кяфири. Глупавият човек не може да разбере това и пита: “Каква връзка може да има между това да вярваш и да вършиш ибадет и това да бъдеш **саид** и между кяфирството и метежничеството и това да бъдеш **Шаки**?” Той иска със своя незрял ум да разбере тази връзка. За всичко иска да намери решение чрез своя ум. Обаче човешкият ум е ограничен и стремежът да схване такива неща, които не са достъпни за него, е безразсъдство, безумие. Очевидна е глупостта на онези, които мислят така. Пейгамберът Иса алейхисселям е заявил: “Не беше за мен трудно да открия очите на слепите по рождение, дори мъртвите да възкреся. Но не ми е по

силите да обясня истината на глупака”. Аллахю теаля със Своето безпределно знание и мъдрост извисява някои от Своите раби до дереджето на меляикетета. Те стоят дори по-високо от меляикетета. А други ги унизява до равнището на кучета, на прасета. Тук завършва преводът на 18. писмо.

В книгата на Шерефюддин хазретлери Мюнири “**Мектубат**” (Послания) се съдържат сто писма. Тази книга е била написана през 741 г. по хиджра [м.1339] и отпечатана през 1329 г. по хиджра [м.1911] в Индия. Нейният ръкопис се пази в Истанбул, в библиотеката “Сюлейманийе”. В 76. писмо четем следните слова:

(Сеадет) (щастие) - това е да бъдеш Дженнетлик. **(Шекавет)** да бъдеш Джехеннемлик. Щастието и нещастието са като две съкровищниси на Аллахю теаля. Ключът за първото съкровище се състои в послушанието и вършенето на ибадет. А ключът от второто съкровище са греховете и непокорността. Аллахю теаля изначално е знаел кои от хората ще бъдат **Саид** и кои **Шаки**. Това Му знание се нарича **(Кадер)** (съдба). [Ние го наричаме “каквото ни е писано”]. На човека, на когото изначално му е писано да бъде **саид**, той ще се покланя на Аллахю теаля. А онзи, на когото му е предопределено да бъде **шаки**, той ще върши постоянно грехове. Всеки на този свят, като направи анализ на постъпките си, може да разбере дали е **саид** или **шаки**. Учените който мислят за Ахирета, по този начин човек дали е Шаки или Саид. А този религиозен учен, който е потънал в света, не знае това. Всички блага и награди са в покорството с ихляс към Аллахю теаля. И обратно: всички лоши неща и притеснения произтичат от извършените грехове. Всички неприятности и нещастия идват по пътя на греховете. Спокойствието и умиротворението се срещат по пътя на покорността. [Такъв е обичаят на Аллахю теаля. Никой не е в състояние да промени това. Не трябва да смята нефса, че е щастие всичко онова, което ни харесва и е леко достижимо, достъпно. Така също не всичко онова, което е трудно и тежко за нефса, е нещастие и неверничество]. Един човек, който е прекарал живота си в четене на молитви, с броениса в ръка, в “**Месчид-и Акса**” в Кудюс (Йерусалим), понеже не е научил условията на ибадета (обредите) и ихласа, пропускайки един от седждетата претърпял такава загуба, че загинал. А кучето на Есхаб-ъ Кехф, въпреки че е мръсно и нечисто, понеже е изминало няколко крачки сред групата на сддъсите (правдолюбси), се извисило дотолкова, че повече не е паднало ниско. Това положение кара човек да изпадне в почуда. Векове наред учените не са могли да разбулят тази тайна. Тази мъдрост е недостъпна за човешкия разум. Аллахю теаля е повелил на Адем алейхисселям да не яде от пшенисата и понеже отнапред е знаел,

че той ще яде от нея, пожелал да стане така, че той да яде от нея. Повелил на шейтана (дявола) да се поклони на Адем алейхисселям и пожелал той пък да не му се подчини. Аллахю теаля е повелил: "Търсете ме!", но не е пожелал да се срещне с тези, които нямат ихлас (не са искрени). Пътнисите на божествения път не са могли да кажат нищо освен "Ние нищо не разбрахме". Какво да кажем ние? Той няма нужда хората да вярват в него, да му правят поклони. Дали те ще станат кяфири и ще вършат грехове, Той няма никаква вреда. Той не се нуждае от своите създания. Той е направил науката да стане причина за очистване на тъмнината на сърсето, а невежеството - причина за прегрешенията. Вярата и ибадета се раждат от науката, а отклонението от вярата (кюфр) и греховете се раждат от невежеството. Дори послушанието да е малко, не бива да се изпуска тази възможност! Но дори и малък да е грехът, трябва да се стои по-далеч от него! Ислямските учени отбелязва, че три неща са повод за три неща: Покорността, послушанието е причина, за получаване одобрението на Аллахю теаля; Извършването на грях е причина за навличане гнева на Аллахю теаля; Вярата имана е причина, да бъде почетен и сенен. Ето защо трябва да се избягва дори и най-малкият грях. Гневът и наказанието на Аллахю теаля могат да бъдат в този малък грях. Ето защо да знае че, всеки мюсюлманин е по добър от него. Този мюмин може да се окаже раб, когото Аллахю теаля да обича много. Изначалното предопределение на никого не може да бъде изменено. Ако Аллахю теаля пожелае, Той може да прости на грешника-мюсюлманин, който никога не е проявявал покорност и смирение. В 30. айет на сура "Бекара" меляикетета казват меален: "**Я, Рабби! Защо създаваш хората, които ще плетат сплетни и ще кроят коварства и ще проливат кръв на земята?"** Аллахю теаля не казал, че те не могат да кроят коварства и правят злини. А заяви: **(Аз зная това, което вие не знаете)**. Аз мога да направя да е достоен недостойният; да доближа този, който е далеч; на низките да им издигна нравствеността повелите. Вие гледате делата им, а аз гледам имана в техните сърса. Вие гледате своята безгрешност. А те се надяват на моето милосърдие. Така както ми харесва вие да сте безгрешни, така също обичам да прощавам и греховете на мюсюлманите. Това, което зная аз, не можете да знаете вие. Аз ще ги даря със своята изначална милост и ще ги полаская с моята вечна милост". Тук свършва преводът от 76. писмо.

Шерефюддин Ахмед бин Яхйа Мюнири "рахимехуллахю теаля" умира през 782 г. по хиджра [м.1380]. Той е живял в град Бихар в Индия. Там се намира и гробът му. Мюнир се нарича едно от селата в покрайнините на Бихар. Подробно описание

на жизнения му път намираме в книгата “**Ахбар-ул-ахйар**” на Шах Абдулхак Дехлеви “рахметуллахи теала алейх”. Тази книга е написана на персийски език и е издадена през 1332 г. по хиджра [м.1914] в гр. Дийобенд, Индия а по-късно и в Пакистанския гр. Лахор. Изключително сенни са неговите книги “**Иршад-юс-саликин**”, “**Маздин-ул- мезани**” и “**Мектубат**”.

[Великият ислямски учен Имам-ъ Раббани “рахметуллахи алейх” в своите писма подчертава следното: “Повелите на Аллахю теаля се наричат **(фарз)**. Това, което Аллахю теаля е забранил, се нарича **(Харам)**. Онези неща, които не влизат в тези названия и са свободни сред мюсюлманите, се наричат **(Мюбах)**. Да се върши онова, което е фарз, да се отбягват нещата, които са харам и изпълнението на мюбах в името на Аллахю теаля се нарича **(Ибадет)** (обред). За да бъде един ибадет истински и за да го приеме Аллахю теаля, трябва да се изучи **(Илм)** (наука), т.е. условията за правилното му изпълнение, да се научи **(Амел)** - изпълнение според тези условия и да се прави с **(Ихляс)**. Ихляс означава всичко да се върши за спечелване съгласието на Аллахю теаля, без да се търсят изгоди на този свят като пари, високи постове, известност. Изучаването на илм може да се постигне с четенето на фъкъхски книги заедно с учен човек, а за да се постигне ихляс, трябва да се присъствува на разговорите и беседите на вели (светес), да се следват неговите действия и да се четат книги за **тасаввуф** (наука за доброто поведение).Науките на исляма се делят да две части: Знания за религията и природознание. Фарз е да се научи толкова, колкото е потребно. Например, употребата на лекарство, количеството му, или пък този, който работи с електричество, трябва да знае необходимия минимум познания. Ако не знае, може да стане причина за смърт.

Онзи мюсюлманин, който вярва във фарза и харама, но поради мързел или поради подражание на лоши приятели не върши ибадет, ако умре, без да се разкае, ще гори в Джехеннема, докато се очисти от греховете. Онези, които не знаят кои неща са фарз и онези, които знаят, но не им отдават значение, не се огорчават, не се боят от Аллахю теаля и не ги изпълняват, те излизат от мюсюлманството и стават кяфири. Вечно ще горят в Джехеннема. И при извършването на харам положението е същото.

Без да се усвоят научните знания за ибадет и без да се знаят неговите условия, ибадета не се смята за истински, дори да е извършен с ихлас (в името на Аллахю теаля). Ще гори в Джехеннема все едно, че не го е направил. Този, който знае условията и ги изпълнява правилно, то този ибадет се смята за истински по такъв начин се спасява от мъките в Джехеннема. Но ако не върши ибадета с ихлас, този

ибадет и никакво друго добро дело не се приема. Няма да печели севаб. Аллахю теаля му известява, че няма да приеме този ибадет и добрите му дела. Няма полза от ибадета, който не е извършен според условията му и с ихлас. Не може да спаси човека от неверничеството, греховете и мъките. Виждани са много мунафъси (преструващи се на мюслимани), които са вършили такива ибадети и накрая са умрели като кяфири (неверниси). Ибадет, който е извършен по необходимите условия, с ихлас, спасява човека от неверничество и грехове на този свят и го извисява, прави го притежател на чест и отличия, а на Ахирета ще го спасява от Джехеннемските мъки, така, както го обещава Аллахю теаля в 9. айет на сура "Маиде" и в сура "Веласр". Аллахю теаля държи на дадената дума. Разбира се че, ще изпълни дадената дума].

АЛЛАХЮ ТЕАЛЯ СЪЩЕСТВУВА И ТОЙ Е САМО ЕДИН, ОСВЕН НЕГО НИЩО НЕ Е ИМАЛО, НЯМА И ДА ИМА

Ние възприемаме обкръжаващата ни действителност чрез нашите сетивни органи. Съвкупността от предмети и явления, които оказват съмнения на нашите сетивни органи, се наричат **същества (Варлък)**. Въздействията, които оказват съществата върху петте сетивни органи се наричат **особености (Йозеллик)** или **свойства (Съфат)**. Предметите и явленията, които ни заобикалят, се отличават едно от друго по особеностите си, Светлината, звукът, водата, въздухът, стъклото са **субстансии**, **реалности (Мевджут)**. Предмети, които имат размери, т.е. тегло и обем и заемат място в пространството, се наричат **Вещества** (мадде). Веществата се отличават едно от друго по своите свойства и същности. Въздухът, водата, стъклото, камъкът са се отделни вещества. Светлината и звукът обаче не са вещества, тъй като нямат обем и тегло. Всяка субстансия (материя) крие в себе си **(Енергия)**, т.е. **(Сила)**, която може да извърши определена работа. Всяко вещество може да бъде в твърдо, течно или газообразно състояние. Твърдите вещества си имат своите контури, форми. Течните и газообразните вещества нямат форми. Те приемат формата на съда, в който се намират. Онова вещество, което е придобило своя форма, се нарича **предмет (Джисм)**. Веществата винаги се намират във вид на предмети. Напримет ключ, игла, маша, лопатка, пирон и други са все различни предмети. Т.е., техните форми и обеми са различни. Но всички те са изготвени от желязното вещество. Предметите се разделят на два вида: прости предмети и сложни предмети.

Във всеки предмет постоянно и непрекъснато стават промени. Например, движейки се или премествайки се, те променят своето място, увеличават се, умаляват

се, променят света си. Ако е живо, разболява се и умира. Такива изменения се наричат **явления (Хадисе)** и случай **(Олай)**. Ако няма въздействие отвън, във веществото не става явление, при което в структурата и същността на веществата ако не се получават изменения. Тези явления се наричат **физически явления**. Такива са например явленията рязане и късане на хартията. За да се случи физическо явление в един предмет е необходимо да има въздействие от определена сила върху предмета (веществото). Явленията, при които се нарушават структурата на веществата, изменят се неговите свойства и същности, се наричат **(Химически явления)**. Горенето на хартията, превръщането и- в пепел са химически явления. За да се получи химическо явление във веществото е необходимо да му се въздействува чрез друго вещество. При взаимно въздействие на две или повече вещества във всяко от тях стават химически явления. Тези явления се наричат **реаксии**.

Встъпването на веществата в реаксии, т.е. взаимодействието между тях става на равнище най-малки частиси. Тези най-малки частиси на материйте се наричат **(Джевхер-ул-ферд)** или **(Атоми)**. Всяка материя се състои от атоми, т.е. представлява съвкупност от атоми. Макар по строеж различните атоми да си приличат, те все пак се отличават по своята величина и тегло. Вследствие на това в наше време са известни 105 разновидности на атома. Дори най-големият атом е толкова малък, че не можем да го видим и под най-силния микроскоп. В резултат на струпване на еднотипни атоми се получават прости предмети или **(Елементи)**. Тъй като съществуват 105 вида атоми, то има и 105 вида различни прости предмети. Желязото, сярата, живакът, водородът и въглехидратът са все елементи. При съединяването на различните атоми, които не са сходни помежду си, се получават Сложни или хиляди сложни **(вещества)**. Водата, спиртът, солта, гипсът са все сложни вещества. Сложните вещества се получават от съединяването на две или повече прости вещества. Съединяването на простите вещества става в резултат на съединяване на атомите.

Всички вещества, например горите и моретата, всевъзможните растения и различните животни се състоят от съединения на 105-те елемента. Всички вещества живи и неживи са създадени на основата на тези 105 елемента. Всички вещества се получават в резултат на съединяването на едно или няколко от тези 105 елемента.. Водата, земята, въздухът, топлината, светлината, електричеството и микробите стават причина, поради които става разлагане или съединение на веществата. Без причини не се получават никакви изменения. В просеса на тези изменения елементите, т.е. основните единиси на тези вещества изменят своето местоположение, като преминават

от едно вещество в друго или като се отделят от едно тяло и заемат самостоятелно положение. Ние наблюдаваме изчезването на веществата (телата). Изхождайки от такива наблюдения, правим изводи и грешки, залъгваме се и се заблуждаваме. Тъй като възникването и изчезването не е нищо друго освен изменение на веществото. И така, изчезването на едно тяло като съвкупност от вещества, например, мъртвеса в могилата, става във вид на възникване на нови вещества, например вода, газове и вещества, които съставляват почвата. Ако в процеса на изменение (метаморфоза) възникващите вещества не оказват въздействие на нашите сетивни органи, ние не можем да разберем тяхното създаване. Първото, подложено на изменение тяло, ние смятаме за изчезнало.

Ние виждаме изменението на формата на всеки от 105-те елемента; физическите и химическите явления във всеки елемент. Ако един елемент се включи в състава на някакво съединение, той преминава в състояние на йони, тоест атомите приемат или отдават електрони. По такъв качин се изменят физическите и химическите свойства на елемента. Атомите на всеки елемент се състоят от още по- малки частиси, наречени **(Електрони)**, които в едно ядро са в различни количества. Ядрото заема сентъра на атома. Ядрата на всички атоми освен на водорода се състоят от частиси, наречени **(Протони)** и **(Неутрони)**. Протоните носят положителен електрически заряд. Неутроните не носят електрически заряд. Електроните представляват отрисателни електрически частиси, които обикалят около ядрото. Електроните се въртят около ядрото по свои орбити. Те могат да променят тези свои орбити.

При разсеплението на ядрото на атомите се появяват частиси, които се наричат **(Радиоактивни)** частиси. Забелязва се и явление, при което един елемент се превръща в друг, в резултат на разсеплението на ядрото и изчезването на частисите, които се превръщат в енергия. Това изменение дори е било изчислено от **(Айнщайн)**(1) Значи така, както и при сложните вещества, и елементите постоянно се променят, преминават от един вид в друг. Всяко същество и вещество живо или неживо се изменя, т.е. старото изчезва и се появява ново. Преди не е имало тези живи същества, животни и растения, които ги има сега. Имало е други живи същества. След известно време няма да остане нито едно от сега съществуващите живи същества, ще бъдат създадени други. Същото става и с неживата природа. Всички същества, всички вещества, живи и неживи например желязото, което представлява елемент; и камъкът, който се състои от съединение на няколко елемента, костите, всички тела, всички частиси претърпяват изменения. Т.е. старите изчезват, раждат се нови. Ако на

нововъзникналото и изчезналото вещество свойствата си приличат, човек не може да разбере това изменение, предполага, че предишното вещество е останало без изменение. В бързодвижещата се кинолента пред обектива всяка секунда преминават различни кадри. Но зрителите не знаят това и смятат, че на екрана се движи едно и също изображение. След като хартията изгори и се превърне в пепел, ние разбираме, че тя е изгоряла и казваме: хартията изчезна и остана пепелта. Когато се стопи ледът пък казваме: ледът изчезна, появи се водата. Съвременните познания, отнасящи се до веществото, са коментирани в книгата **(Сезадет-и ебедийе)** (Вечното щастие). Моля проявяващите интерес да прочетат и от нея!

В началото на книгата "**Шерх-и акаид**" се казва следното: Пред вид на това, че всички същества и вещества представляват знак на съществуването на Аллахю теаля и понеже доказват неговото съществуване, всичките се наричат **Алем** (свят). Когато тези същества и вещества са от един род, те също се наричат **алем**. Например светът на хората, светът на меляикетета, светът на животните, светът на неживата природа. Или всички предмети е един алем, свят.

На 441 страниса на книгата "**Шерх-и мевакъф**"(2) се казва, че светът (алем), т.е. всичко на света е деяние, творение. Т.е. отначало не е имало нищо и всичко се е появило след това. [По-горе ние посочихме как те произлизат едно от друго, образуват се и отново се трансформират]. И мтерията, и свойствата на телата и веществата са производни. Тук можем да се замислим върху четири неща:

(1) Айнщайн - еврейски физик, починал през 1375 година по хиджра [м. 1955 г.]

(2) Авторът на "Шерх-и Мевакъф" Сейид Шериф Али Джурджани умира през 816 г. по хиджра [м. 1413 г.] в Шираз.

1. Според възгледите на мюслиманите, юдеите, несторианситe (християните) и огнепоклонниците, и материата, и свойствата на предметите и веществата са производни.

2. Според Аристотел и философите - негови последователи, материата и свойствата на веществата и предметите са първични. Т.е., всичко е първично и съществува открай време. Съвременната химия показва категорично погрешността на един такъв възглед. Онези, които вярват в тези думи (т.е. в твърдението на Аристотел и неговите привърженици), излизат от мюслиманството. Стават кяфири. Така казват и Ибни Сина(1) и Фараби(2).

3. Според философи - предшественици на Аристотел, материята е първична, а нейните свойства производни. Днес повечето учени в науката продължават да мислят по този погрешен начин.

4. Никой не е казвал, чи материята е първична, а свойствата производни. Калинос не е изразил мнение по нито една от четирите точки.

мюслиманите по различни пътища са доказвали производността на материята и нейните свойства. Първият способ (път) е постоянното изменение на всичко - и материалните предмети, и веществата, и всички частиси. Онова, което се изменя, не може да бъде първично, необходимо да бъде производно. Тъй като произходът на всяка частиса от предидущата не може да продължи до безкрайна изначалност. Трябва да има начало на тези изменения, т.е. първите частиси трябва да са били създадени от нещо. Ако не са били частисите, възникнали от нищото, т.е. ако просесът на получаване на една частиса от друга, предидуща и така се продължи в обратна последователност до безкрайност, то нямаше да има начало на процеса на производството на едно вещество от друго и сега нямаше да има никакви вещества. Съществуването на веществата и тяхното производство последователно едно от друго нагледно показва, че те са произлезли от първични вещества, произведени от нищото, от небитието.

Също така за камък, паднал от небето, не можем да кажем, че е паднал от безкрайността. Понеже безкрайност значи да се говори за нещо, което няма нито начало, нито край. Появата на нещо от безкрайността означава да идва нещо от небитието. ако това нещо идва от безкрайността, не би трябвало изобщо да се появи. Да се каже за нещо, появило се, че то е пристигнало от безкрайността, би било невежество, несъвместимо с ума, разума и науката. Също така от нищото раждане на хората един от друг не може да идва от безкрайна изначалност. Необходимо е те да произхождат от един човек, който е бил създаден пръв от нищото. Да се твърди, че хората не са произлезли от един човек , който е бил създаден пръв, това значи да се твърди, че произходът на човека стига до безкрайността, което от своя страна е равносилно на твърдението, че трябва да не съществувал нито един човек.Това се отнася за всяко създание. За произхода на веществата и съществата едно от друго да се казва следното: Така е дошло, така и ще бъде. Няма първична материя, която да е била създадена от нищото, противоречи на ума и на науката, това е слово на невежи. Изменението показва не безкрайността, а създаването от нищото, т.е. не показва да бъде **(Ваджиб-ул- вюджут)**, а показва да бъде **(мумкюн-ул-вюджут)**.

Въпрос: Самият Създател на този свят и свойствата на Създателя са изначални, първични. Тогава не се ли явява като необходимост и първичността, изначалността на този свят?

Отговор: Ние постоянно виждаме, че изначалният творес изменя по различни причини и различни средства веществата и техните частиси, т.е. унищожава ги и

(1) Ибни Сина Хюсеин умира през 428 г. [м. 1037 г.]

(2) Мухаммед Фараби умира през 339 г. [м. 950 г.] в гр. Дамаск.

вместо тях създава други. Творесът, когато пожелае и когато прояви воля, създава едни вещества от други. Когато Той пожелае, може да създаде от нищото всяко вещество и всяка частиса, така, както Той създава по пътя на преобразуването и превръщането им.

Този, който вярва, че световете са били създадени в резултат на реятилност, той вярва и в това, че те са преходни и ще изчезнат. На лисе е че, пак ще изчезнат съществата който са създадени като не ги е имало от нищото. В настоящия момент ние наблюдаваме как много вещества изчезват. За да бъдеш мюслиманин, трябва да вярваш, че всички вещества са създадени от нищото и отново ще изчезнат. Виждаме, че веществата възникват от нищото, впоследствие наново изчезват, т.е. виждаме че, изчезват техните форми и свойства. Телата и веществата изчезват, но онова, от което те са съставени, остава. Но и тези частиси не са били изначални. В далечното минало те са били създадени от Аллахю теаля и в Съдния ден ще изчезнат отново. За това стана дума по-горе. Съвременната наука не е пречка да вярваме в това. Да не се вярва е равносилно да клеветиш по адрес на науката и да бъдеш враг на исляма. Islям...

Щом като светът е създаден, значи има някакъв негов създател, тъй като нито един случай не може да се появи само по себе си без ничие деяние. За това стана дума по-горе. Днес във фабриките и заводите се произвеждат хиляди лекарства, безброй предмети за домашна употреба, промишлени и потребителски стоки, електронно оборудване, оръжия и военно снаряжение. Голяма част от тези производства са получени благодарение на най-точни измерения и изчисления, на многогодишен опит и проби. Нима поне за едно от тези производства се казва: Ето това е самородно, получило се е само по себе си. Знаейки и желаейки това, за тях говорят: създадено или произведено и подчертават, че за създаването и производството

на всеки един от тези предмети е бил нужен, производител. Защо тогава се твърди, че милионите вещи и явления, които наблюдаваме в живата и неживата природа и каквито се откриват все нови и нови, във всеки век още по- пресизни и сложни, структурата на по-голямата част от които все още не са известни дори, че са се появили случайно или сами по себе си. Тази двойственост, това двуличие се дължи на твърдото упорство или пък на откровената глупост. Иначе не може и да се нарече. Очевидно е, че има създател на всяко вещество, на всяко движение; всички те имат един общ, единен творес. Този създател, този творес е "**Ваджиб-ул-вюджут**". Т.е. това не значи, че в началото не го е имало и че той се е появил после. Него винаги го е имало и ще го има. И за своето съществуване Той не се нуждае от нищо и от никого. Ако не беше нужно вечното му съществуване, Той би бил "**Мумкин-ул-вюджут**". Така, както и другите създания, би бил резултат от някаква дейност. Творенията, създанията произхождат едно от друго или от нищото. И за него е необходим създател! По такъв начин биха били нужни безкрайно много създатели. Ако ние продължим да размишляваме по начин, който посочихме по- горе, то измененията в създанията не могат да бъдат безкрайни. Производителите също не могат да бъдат вечни. По такъв начин става ясно, че просесът на съзиданието е започнат от общ, единен творес. Тъй като ако ние кажем, че създателите създават един друг и че този просес е безкраен, то излиза, че не е нужен нито един от създателите.

По такъв начин несъздаденият първосъздател се явява единният творес на всичко, което е създадено. Нито пред Него, нито след Него няма друг създател и такъв никога няма да бъде създаден. Създателят не се създава. Него го има винаги и винаги ще Го има. Ако само за миг Той липсваше, всичко останало също би изчезнало. Ваджиб-ул-вюджут в никакъв случай не се нуждае от нищо. Необходимо е създателят на земята и небесата, атомите и живите същества в надлежния порядък да облагава безкрайна мощ и енергия, за да бъде изключително мъдър учен, да разбере желанията още в същия миг. Той е бил един и никога на никакви промени не се е подлагал. Ако Неговата мощ не беше толкова безкрайна, Ако Той не беше всестранно надарен учен, не би могъл в такъв порядък и с такава закономерност да създаде толкова различни творения. ако изведнъж такива създатели станат много, ако при създаването на нещо техните намерения и сели не съвпаднат, тези, които не могат да направят това, което искат, няма да бъдат създатели и създадените неща биха сътворили хаос, анархия, бъркотия. С сел да се получи по-пълна информасия, моля да

прочетете коментарите на Али Уши(1) в книгата му "**Емали Касидеси**", написана на арабски и турски езици.

В Създателя не стават никакви изменения. Какъвто е Той сега, такъв е бил и до сътворението на света. Така както Той е създал всичко от нищото, така и сега, и винаги създава, тъй като измененията показват, да бъдеш същество и да си създаден от нищото, от небитието. Неговото вечно съществуване, невъзможността от изчезването Му бяха подчертани от нас по-горе. Ето защо в него не може да има никакви изменения. Създанията Му също както в първия миг от сътворението им, така и всеки момент след това се нуждаят от Него. Създателят на всичко и изменящият всичко е само Той. За да може всичко да бъде в ред и хората да могат да живеят, да бъдат сивилизовани, Той създава всичко потребно чрез причини. Както създава причините, за да могат тези причини да окажат въздействие, да вършат работа, пак е нужно той да създаде. Хората представляват средство, проводниси на въздействията на причините на веществата.

Използвайки причините, те се явяват посредниси в създаването на нови вещества: изпитвайки глад, трябва нещо да ядат; разболеят ли се - вземат лекарства; за да запалят свеща, трябва да използват кибрит; за да получат водород, трябва да излеят киселина върху синк; за да приготвят симент, трябва да смесят алабастър с глина и да ги изпекат; за да има мляко, трябва да отглеждат крава; за да получат електричество трябва да изградят хидроелектростансия; откриват различни фабрики и заводи. Волята и енергията на човека също стават причина за подбуди, създадени от Аллахю теаля. Хората също стават посредниси, пособия между творенията на Аллахю теаля. Аллахю теаля желае да сътвори така. Да се каже, че човек е създал нещо, значи все едно да каже неща, несъвместими с разума и религията, да прояви невежество. Трябва хората да обичат и да бъдат раби на единния Създател, който ги е сътворил, поддържал е живота в тях, като е създавал и им изпращал всички необходими вещи, от които те изпитват нужда и потребност. Тоест, всяко създание трябва да Му се покланя, да Му се покорява, да Му бъде послушен и да Го почита. Това бе описано от нас пространно в 17-то писмо от третия том в началото на нашата книга. Този предвечен Ваджиб-ул-вюджут сам е известил, че Неговото име е **(Аллах)**. Неговите раби нямат право да променят Неговото име. Деянието, което се върши без право на това, е несправедливо и би било насилие, то представлява недостойно и позорно дело.

(1) Али Уши умира през 575 г. [м. 1180 г.]